

กำลังชั้นรุนแรงถึงตาย: การป้องกันภัยอันตรายขณะปฏิบัติหน้าที่
ของเจ้าพนักงานตำรวจในต่างประเทศ

แนวคิดในการป้องกันภัยอันตรายในกฎหมายต่างประเทศมีรากฐานความคิดที่เป็นจริงและชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีกฎหมายเพื่อรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นสิทธิส่วนบุคคล สิทธิสาธารณะหรือกรณีอื่น ๆ การใช้อำนาจป้องกันตนจากภัยอันตรายก็คือเป็นการที่บุคคลใช้สิทธิของตนเองในการปกป้องตนเองให้พ้นจากภัยอันตราย ก็ได้มีกฎหมายในหลาย ๆ ลักษณะออกมารองรับและยืนยันถึงการมีอยู่ของสิทธินั้น ทั้งนี้ภายใต้พื้นฐานหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่มีมาแต่ดั้งเดิม เป็นแนวคิดเพื่อป้องกันตนที่ได้พัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับจนถึงปัจจุบัน

หลักเกณฑ์ที่เป็นพื้นฐานเรื่องการป้องกันคือ No Duty to Retreat¹⁹ สำหรับอเมริกันชนแล้วหลักเกณฑ์ดังกล่าวถือเป็นกฎหมาย ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือเป็นแนวคิดพื้นฐานเรื่องสิทธิในการตัดสินใจด้วยตัวเอง (Self-Determination) ซึ่งถือเป็นหัวใจของหลักเสรีภาพ แม้ว่ากฎหมายเรื่องนี้จะเป็นแนวคิดหลักที่สอดคล้องสนับสนุนสิทธิส่วนบุคคลในเรื่องการป้องกันตัวก็ตามแต่ก็มักจะถูกปฏิเสธและไม่ได้รับการยอมรับถึงวิธีการในการใช้เพื่อป้องกันตัวเองในกฎหมายอเมริกาตั้งเดิมกฎหมายของอเมริกันชนได้มาจากกฎเกณฑ์ในดินแดนของบรรพบุรุษของพวกเขาเอง ซึ่งก็คือชาวอังกฤษ ทั้งนี้เพราะผู้มาตั้งรกรากในอเมริกาจำนวนมากมาจากอังกฤษ ซึ่งไม่เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจเลยหากพบว่าสาระสำคัญของกฎหมายอเมริกาจำนวนไม่น้อย เป็นการดัดแปลงปรับเปลี่ยนมาจากกฎหมายอังกฤษ Common Law ในระบบกฎหมายอังกฤษที่มีอยู่ในช่วงเวลาที่เกิดดินแดนอเมริกาขึ้นนั้นยังไม่มีหลักเกณฑ์ในเรื่อง “ไม่มีหน้าที่ต้องล่าถอย” (No Duty to Retreat) ดังนั้นชนชาติอังกฤษขณะนั้นถูกกำหนดให้ต้องล่าถอยในภัยอันตรายต่าง ๆ จนกระทั่ง “หลังชนฝา” (Back against the Wall) จึงจะใช้กำลังได้เพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อปกป้องภัยอันตรายนั้น

ในสหรัฐอเมริกาช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ต่อดันศตวรรษที่ 19 คดีที่ปรากฏในศาลส่วนใหญ่ยังมีความเห็นว่าบุคคลทั้งหลายควรมีหน้าที่ต้องล่าถอยก่อนเสมอ จนถึงที่สุดจึงจะต่อสู้ป้องกันภัยอันตรายได้ซึ่งต่อมาแนวคิดที่ติดมาจากกฎหมายอังกฤษเดิมนี้ได้ถูกหักล้างลงด้วยคำตัดสินของศาลสูง คดีแรกที่ถูกพิจารณาในศาลสูงสหรัฐอเมริกาในเรื่องดังกล่าวซึ่งได้คำชี้ขาดเป็น

ข้อหากล้างคือคดีระหว่าง Bernard VS. United States โดยศาลชี้ว่าไม่มีหน้าที่ต้องล่าถอยใด ๆ ในการตัดสินใจใช้อำนาจป้องกันภยันตราย ผู้พิพากษา Harlan ถือได้ว่าเป็นผู้พิพากษาคนแรกที่ตัดสินหักล้างหลักกฎหมายที่ใช้อยู่เดิม โดยได้ประกาศคำชี้ขาดต่อหน้าคณะลูกขุนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ฟังการพิจารณาคดีทุกคนถึงหลักเกณฑ์เรื่อง “ไม่มีหน้าที่ต้องล่าถอย” (No Duty to Retreat) เพื่อให้เป็นแนวทางการชี้ขาดคดีอื่น ๆ ต่อไป โดยสาระสำคัญที่ผู้พิพากษา Harlan กล่าว ปรากฏดังนี้

“จำเลยได้รับสิทธิให้เผชิญหน้าต่อภยันตรายด้วยการโจมตีหรือใช้กำลังใด ๆ ที่กระทำต่อเขาด้วยอาวุธร้ายแรงถึงตายหรือไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม การใช้กำลังตอบโต้เช่นนั้นต้องมีความจำเป็นเพียงพอเพื่อจะป้องกันตัวเองจากการได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือความตาย”

อาจเป็นเรื่องยากที่จะกล่าวว่าด้วยเหตุใดจึงเปลี่ยนจากหลัก Back against the Wall ของกฎหมายอังกฤษดั้งเดิมมาสู่หลัก No Duty to Retreat แต่ที่ทราบแน่ชัดคือเนื่องจากการพัฒนาอาวุธและการที่อาวุธปืนเป็นสิ่งที่นำมาใช้ได้มากขึ้น จึงเป็นสิ่งที่คงจะลำบากไม่น้อยหากผู้ที่ประสบภยันตรายจะรอดชีวิตจากกระสุนปืนไรเฟิลมาได้ด้วยการล่าถอยที่ยังคงต้องกระทำอยู่

ต่อมาในปี 1971 หลักเรื่อง Back against the Wall ก็ถูกหักล้างครั้งใหญ่อีกครั้งโดยหัวหน้าผู้พิพากษา Oliver Wendell Holmes ในการตัดสินคดี Brown VS. United States ในคดีนี้ Brown ได้ยิงและฆ่าชายคนหนึ่งซึ่งเข้าทำร้ายด้วยการพยายามแทงเขาด้วยอาวุธมีดถึงสามครั้ง ศาลชั้นต้นโดยคำชี้แนะของคณะลูกขุนได้ชี้ว่า Brown มีหน้าที่ต้องล่าถอยก่อนการทำการป้องกันตนเอง แต่หากยังมีทางล่าถอยก็ไม่ควรตอบโต้เช่นนั้น และได้มีคำตัดสินว่ามีความผิดข้อหาฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา ต่อมาเมื่อคดีนี้ขึ้นสู่ศาลสูง ผู้พิพากษา Holmes ได้ชี้ประเด็นว่าเหตุการณ์ดังกล่าวจำเลยไม่สามารถกำหนดได้เลยว่า ชายผู้เข้าทำร้ายเขาจะทำอะไรต่อไป จำเลยไม่สามารถจะหยุดคิดได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในขณะที่ชีวิเขาตกอยู่ในภาวะอันตรายเช่นนั้น ผู้พิพากษา Holmes ยังกล่าวอีกว่า “ภาพที่สะท้อนให้เห็นตาคเหตุการณ์นี้คือไม่มีใครสามารถกล่าวได้ว่าการมีอยู่ของมีดในสถานการณ์ดังข้อเท็จจริงนั้นเป็นสิ่งน่าไว้วางใจ สิทธิในการยืนอยู่ในที่ของตนเพื่อเผชิญหน้ากับภยันตราย และถ้าต้องใช้กำลังใด ๆ หรือต้องฆ่าหากจำเป็นเพื่อป้องกันชีวิตของตนเองก็ถือเป็นสิทธิอันยิ่งใหญ่ที่ควรกระทำเหนือสิ่งอื่นใด” ณ จุดนี้ การตัดสินคดี Brown ได้ทำให้หลัก No Duty to Retreat เป็นที่ยอมรับมากขึ้น และที่สุดได้ถูกใช้เป็นบรรทัดฐานในระบบกฎหมายอเมริกันนับแต่นั้นเป็นต้นมา

สิ่งสำคัญที่ควรทำความเข้าใจในภายใต้สถานการณ์ที่บุคคลจะพึงใช้กำลังรุนแรงถึงตาย (Deadly force) เพื่อตอบโต้หรือเพื่อป้องกันภัยอันตรายคือ ต้องทำความเข้าใจว่าการใช้กำลังรุนแรงถึงตายเป็นสิ่งสำคัญที่อาจถูก

อยู่กับสถานการณ์ รูปแบบการโจมตี ส่วนใหญ่เป็นไปได้ว่าอาจถึงตาย ไม่ว่าจะรูปแบบใดหรือรุนแรงเพียงใดต่างก็คาดได้ว่าก่อให้เกิดอันตรายหรือจบชีวิตของทั้งสองฝ่ายได้เสมอ การก่อภัยอันตรายไม่ว่าด้วยอาวุธร้ายแรงใด จะเป็นมีด ปืนหรือสิ่งอื่น ๆ ที่สามารถใช้เป็นอาวุธต่างก็นำมาซึ่งการเสียชีวิตได้ทั้งสิ้น และด้วยเหตุของความร้ายแรงในการป้องกันภัยอันตรายด้วยอาวุธ บางรัฐถึงกับได้บัญญัติกฎหมายขึ้นมาเป็นการเฉพาะเจาะจงในการใช้กำลังรุนแรงถึงตาย (Deadly Force) เช่นในรัฐ Arizona ได้กำหนดเรื่อง No Duty to Retreat ว่าจะให้ใช้กำลังรุนแรงถึงตายในการป้องกันภัยอันตรายจากความผิดที่กำหนดไว้เช่น การลักพาตัว การประทุษร้ายต่อชีวิต การเจตนาหรือไม่เจตนาฆ่า เป็นต้น ซึ่งจะได้กล่าวถึงบทบัญญัติกฎหมายในลำดับต่อไป

ในเรื่องการป้องกันภัยอันตรายภายใต้หลัก No Duty to Retreat ได้ปรากฏว่ามีการถูกใช้มากขึ้น แม้จะทำให้ผู้ก่อภัยอันตรายถึงแก่ความตายเลยก็ตาม Prof. Gary Kleck นักอาชญาวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฟลอริดา (University of Florida) ได้จัดให้มีการทำการสำรวจขึ้นในปี ค.ศ. 1980 และขยายผลการศึกษาวิจัยในหัวข้อการใช้อาวุธในการป้องกันภัยอันตราย พบว่ามีการใช้อาวุธโดยเฉพาะปืนและมีดในการป้องกันตนเองให้พ้นภัยอันตรายประมาณ 645,000 ราย และตัวเลขเพิ่มขึ้นถึง 1,000,000 รายในปีต่อมา คำตอบส่วนใหญ่ในกรณีต่าง ๆ พบว่าการใช้อาวุธในการป้องกันตนให้พ้นภัยอันตรายดูจะเป็นวิธีการที่ได้รับการยอมรับ และได้ผลที่สุดหากจำเป็นต้องกระทำ

การกระทำโดยป้องกันในกฎหมายอเมริกาเป็นเหตุยกเว้นความรับผิดชอบในทางกฎหมายซึ่งผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้²⁰ วัตถุประสงค์ในการสร้างหลักเกณฑ์นี้คือต้องการจัดการกับบุคคลที่กระทำหรือการกระทำคุกคามสิทธิ ก่อให้เกิดภัยอันตรายอันเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย ประโยชน์ของผู้ประทุษร้ายย่อมมีคุณค่าเป็นที่ยอมรับน้อยกว่าประโยชน์ของผู้ถูกประทุษร้ายเมื่อต้องนำมาเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้น²¹

การกระทำโดยป้องกันที่บัญญัติเป็นหลักใน Model Penal Code จำแนกออกเป็น 3 กรณี คือ *

1. การป้องกันตนเอง (Use of Force in Self Protection) มาตรา 3.04

โดยหลักทั่วไป กฎหมายเรื่องการป้องกันใช้ได้กับบุคคลทุกคนที่มีไม่ใช่ผู้ก่อภัยในการใช้กำลังอันสมควร (Reasonable amount of Force) ซึ่งจำเป็นต้องกระทำตอบโต้การกระทำหรือภัยอันตรายอันจะเกิดขึ้นกับตนถึงชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสจากผู้ก่อภัย หากบุคคลนั้นเชื่อโดยสุจริตว่าตนตกอยู่ในภัยอันตรายอันใกล้จะถึงซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย และการใช้กำลังดังกล่าว เป็นการเพียงพอเพื่อหลีกเลี่ยงภัยอันตรายนั้น²²

กำลังอันสมควรที่ผู้รับภัยจะใช้ตาม Model Penal Code ถือเกณฑ์วินิจฉัยว่าจะต้องมีความสัมพันธ์อย่างเหมาะสมกับภัยที่จะเกิดขึ้นกับผู้รับภัย คือผู้รับภัยมีอำนาจเพียงที่จะใช้กำลังซึ่งไม่อาจก่อผลถึงตายหรือสาหัสป้องกันการประทุษร้ายของผู้ก่อภัยหากเป็นการประทุษร้ายที่ไม่อาจก่อผลถึงตายหรือสาหัส เช่น การทำร้ายร่างกายธรรมดาโดยไม่มีอาวุธ²³ ในทางตรงกันข้ามหากเป็นการประทุษร้ายซึ่งอาจก่อผลถึงตายหรือบาดเจ็บสาหัส ผู้รับภัยมีอำนาจที่จะใช้กำลังใด ๆ ในลักษณะเดียวกันแม้อาจเกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัสกับผู้ก่อภัยก็ตาม ถือเป็นการป้องกันโดยชอบโดยไม่ต้องหลบหนีภัยอันตรายนั้น²⁴

2. การป้องกันผู้อื่น (Use of Force for Protection other persons) มาตรา 3.05

การป้องกันผู้อื่นมีหลักเกณฑ์แนวเดียวกับเรื่องการป้องกันตนเองแม้ว่าผู้ที่ป้องกันและผู้อื่นนั้นจะไม่มีความสัมพันธ์กันเลยก็ตาม เพราะถือเป็นหน้าที่ของพลเมืองดี ที่สำคัญการป้องกันสิทธิของผู้อื่นต้องเป็นกรณีที่ผู้อื่นนั้นมีสิทธิป้องกันตนเองได้อยู่แล้ว²³

3. การป้องกันทรัพย์สิน (Use of Force for Protection of Property) มาตรา 3.06

ความพิเศษของกฎหมายข้อนี้คือบัญญัติข้อกฎหมายอย่างชัดแจ้งให้สิทธิบุคคลในการใช้กำลังตามสมควรเพื่อป้องกันทรัพย์สิน ไม่ว่าจะของตนเองหรือของผู้อื่น บุคคลนั้นต้องเชื่อโดย

* ดูภาคผนวก ก.

สุจริตอย่างมีเหตุผลว่าทรัพย์สินนั้นกำลังตกอยู่ในภยันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย และการใช้กำลังใด ๆ ตามสมควรเป็นการจำต้องกระทำเพื่อป้องกันมิให้เกิดภัยนั้นขึ้น

แนวความคิดดั้งเดิมและบทบัญญัติหลักทางอาญาของสหรัฐอเมริกาชี้ให้เห็นว่ารัฐได้ให้ความสำคัญและยอมรับการใช้อำนาจของบุคคลตามสิทธิที่ตนพึงจะได้ใช้ในการป้องกันตนเองจากภยันตรายขยายรวมถึงการป้องกันผู้อื่นและการป้องกันทรัพย์สิน แต่ละมลรัฐต่างก็มีกฎหมายของรัฐนั้น ๆ บังคับใช้ในเรื่องนี้ แม้ถ้อยคำในกฎหมายจะมีความแตกต่างกันบ้างแต่โดยสาระสำคัญหรือโดยโครงสร้างหลักต่างอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกัน ทั้งนี้ตาม Model Penal Code และจากการศึกษาพบว่าเนื้อหาของกฎหมายอเมริกาในเรื่องการป้องกันภยันตราย มีองค์ประกอบคล้ายคลึงกับบทบัญญัติกฎหมายไทยมาตรา 68 ดังที่กล่าวข้างต้น

กรณีเจ้าพนักงานตำรวจ²⁵ ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มองมิติของภยันตรายที่เกิดขึ้นตามสภาพความเป็นจริงและยอมรับว่าตำรวจส่วนมากอยู่บนความเสี่ยงภัยอันใหญ่หลวง พวกเขาต้องควบคุมประชาชนในสังคมให้เป็นไปตามระเบียบของสังคมหรือกฎหมายในความเข้าใจของคนทั่วไป หากปราศจากปืนและตราตำรวจพวกเขาก็จะรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย จากเหตุการณ์ที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ ความคาดหวังของประชาชนเกี่ยวกับบทบาทของพนักงานตำรวจและหน้าที่ที่รัฐมอบหมายในการปราบปรามอาชญากรรมต่างแสดงให้เห็นถึงการที่ตำรวจได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเผชิญกับอาชญากรและอาชญากรรมที่อันตรายนับไม่ถ้วน บทบาทที่ตำรวจต้องปฏิบัติหน้าที่เมื่อเผชิญกับสิ่งอันตรายและสถานการณ์ที่เป็นอันตรายเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้มากกว่าบทบาทหน้าที่ให้บริการประชาชน มุมมองต่าง ๆ ที่พนักงานตำรวจได้รับมักจะเริ่มตั้งแต่การเข้าเป็นนักเรียนตำรวจ โรงเรียนตำรวจจะสร้างภาพและความคุ้นเคยของงานตำรวจในลักษณะของการจัดการและรักษาอันตรายทางร่างกายที่จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่จริง ๆ ไม่ใช่เพียงแค่ทฤษฎีหรือตัวบทกฎหมาย การฝึกฝนอย่างมากในโรงเรียนตำรวจเน้นหัวข้อทางด้านบทบาทของตำรวจในภาพคล้ายกับการปฏิบัติการทหารที่อยู่ในสงคราม ครอบคลุมการฝึกใช้อาวุธ โดยเฉพาะอาวุธปืนที่เป็นอาวุธคู่กายตำรวจ เรื่องการป้องกันตัวจนถึงขบวนการต่อต้านการก่อการร้าย การเผชิญกับบุคคลและสถานการณ์อันตราย นอกจากนี้ในระยะเวลาหนึ่งของการศึกษาจะมีการนำครูฝึกซึ่งผ่านประสบการณ์มาให้การอบรมและปฏิบัติ แสดงให้เห็นถึงสภาพของเจ้าหน้าที่ต่อต้านการก่อการร้ายโดยควบคุมสถานการณ์ที่ตึงเครียด เช่นสถานการณ์ในช่วงที่มีการปล้นหรือโจรกรรม การลักพาตัวประกัน การฝ่าฝืนการจับกุมของเจ้าหน้าที่ การทำความผิดฉ้อโกง ผู้ต้องสงสัยมีอาวุธร้ายแรงหรือสถานการณ์อันตรายอื่น ๆ เมื่อตำรวจต้องเผชิญกับอันตรายมาก

กว่าวิญญูชนทั่วไปในงานของเขา ก็เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลที่ควรจะต้องเตือนพวกเขาในสิ่งที่เกิดขึ้นและต้องมีการเตรียมตัวอย่างพอเหมาะที่จะตอบโต้ภัยอันตรายเหล่านั้นเพื่อความปลอดภัยของพวกเขาทุกคน ทำที่ที่สุดพวกเขาควรต้องพกพกอาวุธซึ่งสามารถที่จะหยิบฉวยได้ทันทีเพื่อป้องกันตัวเอง ในขณะที่เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ในประเทศสหรัฐอเมริกาปรากฏว่าทั้งในทางปฏิบัติและในทางตำรา ต่างก็ยอมรับในหลักการที่ให้เจ้าพนักงานตำรวจสามารถใช้กำลังเท่าที่อยู่ในภาวะที่จำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ในอันที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมให้อยู่ในภาวะปกติสุข ไม่เพียงแต่เพื่อการป้องกันตัวจากภัยอันตรายจากผู้กระทำผิดเสมอไป²⁶ หากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวของเจ้าพนักงานตำรวจทำให้มีความตายเกิดขึ้น ในทางตำราจะเรียกการตายในกรณีเช่นนั้นว่า “Use of Deadly Force”

3.1. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Use of Deadly Force)

การใช้กำลังในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจเป็นเรื่องที่มีมาช้านานแล้วเกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลกโดยมีสาเหตุและความจำเป็นที่แตกต่างกันออกไป มีทั้งฝ่ายที่สนับสนุนและต่อต้านการกระทำเช่นนั้นของพนักงานตำรวจ มีแนวคิดหลายแนวคิดที่มองว่าการให้อำนาจแก่ตำรวจ ทำให้ตำรวจขาดความรับผิดชอบต่อการใช้กำลังต่อประชาชนโดยเฉพาะอาวุธปืนที่ถูกใช้บ่อยมากในการปฏิบัติหน้าที่ ในทางตรงกันข้าม อีกฝ่ายจะมองว่าคนที่ทำงานเสี่ยงภัยควรได้รับการรับรองจากกฎหมายมีวิธีการป้องกันตัวที่เท่าเทียม เพราะการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถเชื่อถือได้ว่าบุคคลที่พวกเขาต้องพบเป็นพลเรือนหรืออาชญากร จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการให้อำนาจเจ้าพนักงานตำรวจขณะปฏิบัติหน้าที่ในการใช้อาวุธปืน การใช้กำลังหรือกำลังขั้นรุนแรงถึงตายใด ๆ เพื่อปกป้องสังคมจากอาชญากรรมและปกป้องชีวิตของพวกเขาเหล่านั้นในขณะที่เดียวกันด้วย อย่างไรก็ตามในปัจจุบันแนวคิดเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจได้เป็นที่ยอมรับและกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อนำมาปฏิบัติอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ

วิวัฒนาการของหลักเกณฑ์การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่มีการบันทึกเป็นหลักฐานปรากฏเด่นชัดในรัฐ นิวออลีนส์ (New Orleans) ประเทศสหรัฐอเมริกา²⁷ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจกว้างขวาง นิยามโดยกฎหมายและปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์และดุลพินิจส่วนบุคคล เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจที่จะเสี่ยงเอาชีวิตมนุษย์เนื่องจากพวกเขาต้องรับผิดชอบต่อการใช้กำลังในการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย และเนื่องจากอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา รวมถึงปืน

พวกและกระบอง และบางครั้งเป็นลูกของและปืนไรเฟิล แนวคิดเกี่ยวกับความถูกต้องทางกฎหมายในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พัฒนาและจำกัดวงอยู่ในพระราชบัญญัติ, เทศบัญญัติ, และการตัดสินใจของศาลจากปีแรก ๆ ของศตวรรษ แต่อย่างไรก็ตาม ไม่เคยเลยที่จะได้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพในนโยบายจริงของตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจกลายเป็นผู้พิพากษาในทางปฏิบัติของกฎหมายและของความจริงแม้ว่าพวกเขาจะปราศจากการฝึกอบรมในการใช้อาวุธปืนขาดความรู้ทางกฎหมาย มีเพียงผู้ควบคุมการปฏิบัติที่น้อยที่สุด และรับผิดชอบต่อสถานการณ์ที่น่ากลัวและน่าตื่นตระหนกต่อการตัดสินใจ ดังนั้นการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตัดสินใจผิดพลาดบ่อย ๆ จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าประหลาดใจแต่อย่างใด

ในต้นศตวรรษที่ 19 บรรดาเทศมนตรีของเมือง Crescent ได้แสดงความวิตกกังวลต่อการใช้อำนาจตามอำเภอใจของตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจของนิวยอร์กมีน้อยคนนักที่จะมีปืน กฎหมายและเทศบัญญัติจำกัดการใช้อาวุธตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่อย่างมากทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อาวุธที่รุนแรงน้อยลง ถ้าไม่มีเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้นเจ้าหน้าที่แทบจะไม่พกอาวุธปืนเลย แม้แต่การตัดสินใจในการใช้ดาบและหอกสั้นก็เป็นสิทธิพิเศษของเจ้าหน้าที่บังคับบัญชาไม่ใช่ของเจ้าหน้าที่ทั่วไป ตามเทศบัญญัติปี 1809 ทุกคนที่ขัดขวางการจับกุมจะได้รับการเตือนสามครั้งจากเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะใช้ความรุนแรงตามกฎหมายบังคับ เรื่องการจับโดยความรุนแรง ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่กฎหมายจำกัดการใช้กำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจจะถูกละเมิด ผู้มีอิทธิพล อาทิ ที่ปรึกษาของเมืองและนักหนังสือพิมพ์ ได้แสดงความสนใจอย่างมากในการที่จะป้องกันการใช้อำนาจของตำรวจต่อพลเมือง ความกลัวต่อการใช้อำนาจในทางที่ผิดของเจ้าหน้าที่ได้ถึงที่สุดในปี 1830s เมื่อสภานิติบัญญัติของรัฐออกพระราชบัญญัติรับรองอำนาจในการจับกุมของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของนิวยอร์กในปี 1834 พระราชบัญญัตินี้มีข้อความเตือนว่า “กฎหมายนี้ไม่ได้หมายความว่าเพียงพอหรือให้อำนาจต่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของรัฐในการใช้ไม่ว่าจะเป็นอาวุธพกหรือปืนในการจับกุม ยกเว้นในกรณีเป็นการป้องกันตัว” หลังจากนั้นสองปีนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาได้สร้างนโยบายเกี่ยวกับการยิงเพื่อที่จะใช้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ถืออาวุธในหน้าที่เป็นประจำ เช่น เจ้าหน้าที่ได้รับมอบหมายให้ระวางเรือนจำและโรงเก็บกระสุนดินปืน เจ้าหน้าที่เหล่านี้ได้รับอนุญาตให้ “มีสิทธิที่จะยิงใครก็ตามที่เข้าหรือพยายามเข้าในที่ที่กล่าวไว้แล้ว หรือนักโทษใด ๆ ที่หนีจากเรือนจำหลังจากได้รับการเตือนสามครั้งแล้ว”

จนกระทั่งปี 1850s สิ่งที่เป็นอันตรายต่อชีวิตพลเมืองไม่ได้เกิดจากตำรวจแต่เกิดจากพลเมืองเอง ไม่มีที่ใดในอเมริกาจะมีความรุนแรงมากกว่าในนิวยอร์กซิตี้ เมือง Crescent เป็นจุดต่างที่ใหญ่ที่สุดเหมือนเป็นเมืองหลวงอาชญากรรมของทางใต้ หน่วยงานหลักมีเจ้าหน้าที่

อาชญากรรมระดับอาชีพมากกว่าเมืองใหญ่ ๆ อื่น ๆ ในประเทศ นิวออร์ลีอันส์มีชื่อที่กว้างขวางว่าเป็นเมืองที่อันตรายที่สุดในอเมริกา การถือปืนพกและอาวุธอย่างอื่นเป็นประจำได้แพร่กระจายอย่างกว้างขวางในนิว ออร์ลีอันส์ ในปี 1850s ในการรับผิดชอบต่อการพกอาวุธของสาธารณชน เจ้าหน้าที่ตำรวจนิว ออร์ลีอันส์เองก็จะพกปืนพก แต่เนื่องด้วยพวกเขาพกอาวุธอย่างปกปิด การละเมิดกฎหมายจึงเกิดขึ้นตลอดเวลา ในต้นปี 1840 เจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งได้ถูกยิงตาย และคนอื่น ๆ อีกไม่น้อยเป็นเหยื่อของพลเมืองที่ใช้อาวุธ หลักฐานแรกที่ปรากฏให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเริ่มพกปืนพกในปี 1854 เมื่อผู้บังคับการตำรวจสั่งให้เจ้าหน้าที่ของเขาบางคนถือปืนในหน้าที่พิเศษ แต่ในปี 1855 นายกเทศมนตรีได้สั่งให้ผู้บังคับการตำรวจเลิกให้ตำรวจพกปืน แต่คำสั่งนั้นไม่ได้รับการปฏิบัติตามหลังจากนั้นนายกเทศมนตรีและหัวหน้าตำรวจจึงยอมรับการปฏิบัติ ปืนจึงเป็นเครื่องมือพื้นฐานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในปีที่เหลือของช่วงปี 1850s มีดและปืนก็เป็นอาวุธที่พกไว้ที่เอวและกระเป๋าเสื้อของเจ้าหน้าที่บางคน การปรับปรุงปืนพกเหมือนกับว่าการมีอาวุธเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้จนเป็นเสมือนสิ่งเร่งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้าไปสู่วัฒนธรรมแห่งความรุนแรง สภาพของรัฐ นิว ออร์ลีอันส์ใน 1850s มีการควบคุมทางกฎหมายน้อยมากในการห้ามไม่ให้คนพกปืนเจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะทำผิดกฎหมายโดยการถือปืน จริง ๆ แล้วในกฎหมายไม่ได้มีอะไรที่ห้ามการถืออาวุธเปิดเผยในเมืองโดยตำรวจหรือพลเมือง เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเริ่มถือปืนพกในช่วงกลาง 1850s นายกเทศมนตรีได้ต่อต้านและเรียกว่าเป็นการปฏิบัติที่ผิดกฎหมาย เพราะเมื่อเจ้าหน้าที่พกอาวุธอย่างปกปิดพลเมืองก็จะพกอย่างปกปิดด้วยเช่นกัน เดือนมกราคม 1885 นายกเทศมนตรี Joseph Guillote ได้พยายามที่จะให้การถือปืนของตำรวจเป็นอย่างเปิดเผย และถูกกฎหมาย เทศมนตรีสั่งให้ตำรวจพกอาวุธไว้นอกเสื้อคลุมเพื่อไม่ให้ถูกปกปิด ในที่สุดสภานิติบัญญัติได้รับรองการปฏิบัติในปี 1898 ยกเว้นให้ตำรวจไม่ต้องปกปิดอาวุธ

ในบางครั้งถ้าตำรวจหาทางที่จะใช้ปืนอย่างผิดกฎหมาย พวกเขาจะได้รับการแนะนำน้อยมากจนกระทั่งท้าย ๆ ศตวรรษ แม้กระทั่งในองค์การบริหารของระบบยุติธรรมก็ให้คำแนะนำที่ขัดแย้งกัน ในปี 1885 นายกเทศมนตรี Joseph Guillote อัยการเขต Lionel Adams และผู้บังคับการตำรวจ Zach Bachemin ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ผ่านหนังสือพิมพ์ด้วยความเห็นที่แตกต่างกัน คำแนะนำที่ดูฉลาดและมีพื้นฐานอยู่บนกฎหมายที่สุดคือคำแนะนำของอัยการเขต (District Attorney) ซึ่งนำมาจากกฎหมายฉบับต่าง ๆ ผสมระหว่างกฎหมายของอังกฤษ กฎหมายศาลของอเมริกา พันธสัญญาที่มีอิทธิพลต่อการสังหารคนโดยคนอเมริกัน และสภานิติบัญญัติหลุยส์เซียน่า Adams เสนอการตีความของเขาเกี่ยวกับใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ผ่านหนังสือพิมพ์ในเดือนเมษายน ปี 1885 (หนังสือพิมพ์ Daily Picayune 22 เมษายน 1885 และ Daily

States 24 เมษายน 1885) จากนั้นความไม่แน่นอนและความสับสนก็เกิดขึ้นเมื่อนายกเทศมนตรีคนใหม่ในปี 1890 เสนอคำสั่งที่กว้างขึ้นในการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตาย นายกเทศมนตรีได้เรียกร้องสิทธิของตำรวจมากกว่าหนึ่งครั้งในการที่จะยังผู้ต้องสงสัยว่าทำผิดกฎหมาย ประชาชนกลัวว่าลัทธิอันตรายนี้อาจเป็นพื้นฐานของการฆ่าที่กล่าวมาแล้ว

กฎสองข้อที่กว้างที่สุดและพื้นฐานที่สุดจากคำแนะนำของนายประจำอำเภอเกี่ยวกับการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายมาจากคำตัดสินของศาลอุทธรณ์ของอเมริกาในศตวรรษที่ 19 ตามคำแนะนำของอัยการเขต (District Attorney) เจ้าหน้าที่ที่ทำการจับกุมไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้กำลังหรือความรุนแรงถ้าผู้หลบหนีไม่ขัดขืนหรือหลบหนี กฎนี้ นำมาจากคดี 1839 ของรัฐ Alabama ซึ่งพนักงานขายของได้จับกุมและทุบตีผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเขาสงสัยมาชโมยของในร้าน คำแนะนำมีต่อว่าเมื่อผู้ถูกจับกุมขัดขืน เจ้าหน้าที่จะใช้กำลังได้เมื่อ “จำเป็นที่จะใช้ในการหยุดการขัดขืนและเพื่อให้การจับกุมสำเร็จ” การตีความแสดงให้เห็นโดยผู้พิพากษาในรัฐ Maine ในคดีปี 1853 ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจถูกกล่าวหาว่าใช้กำลังรุนแรงเกินไปในการจับกุม

ในการให้คำนิยามสถานการณ์ของการฆ่าคนที่สมเหตุสมผล Adams อิงกฎหมายอังกฤษที่ตีความโดย Sir Matthew Hale หัวหน้าศาลของกษัตริย์ศตวรรษที่ 17 และ Sir Michael Foster หัวหน้าพนักงานปกครองในศตวรรษที่ 18 เป็นส่วนใหญ่ หลักคือถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามที่จะจับกุมตามกฎหมาย และใช้กำลังในการหยุดการขัดขืนจากผู้ต้องสงสัย ถ้าการทำเช่นนั้นเจ้าหน้าที่ได้ฆ่าผู้ต้องสงสัย การสังหารนั้นเป็นการสมเหตุสมผลตราบที่การจับกุมนั้นเป็นไปตามกฎหมาย แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ฆ่าผู้ถูกจับกุมในขณะที่จับกุมอย่างไม่ถูกต้องด้วยกฎหมาย เจ้าหน้าที่คนนั้นมีความผิดฐานฆ่าคนตาย ด้วยเหตุนี้ การหยุดการขัดขืนระหว่างการจับกุม เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่จำเป็นต้องวิตกเกี่ยวกับความคับขันของผู้ต้องสงสัย สนใจแต่การจับกุมตามกฎหมายเท่านั้น เมื่อผู้ต้องสงสัยหลบหนีหรือขัดขืนเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับสิทธิตามกฎหมายในการที่จะใช้มาตรการที่เข้มงวดขึ้นในการใช้กำลัง ในสถานการณ์ที่มีการต่อสู้ ความคับขันของผู้ต้องสงสัยเป็นสิ่งสำคัญด้วยไม่เพียงแต่คำนึงถึงการจับกุมเท่านั้น ถ้าผู้ต้องสงสัยเป็นเป้าหมายในการจับกุมในการทำผิด เจ้าหน้าที่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าผู้ต้องสงสัยในการต่อสู้ได้ ถ้าการฆ่าเป็นผลจากวิธีการในการจับกุมการต่อสู้นั้น แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ฆ่าผู้ต้องสงสัยที่หลบหนี สิ่งที่เจ้าหน้าที่ต้องคำนึงถึงมี 3 ข้อคือ ผู้ต้องสงสัยได้กระทำผิดในคดีอาญาร้ายแรงหรือไม่ เจ้าหน้าที่ได้แสดงความจำนงในการจับกุมอย่างชัดแจ้งต่อผู้ต้องสงสัยหรือไม่ และเจ้าหน้าที่ไม่มีทางเลือกอื่นที่จะทำให้การจับกุมสำเร็จได้นอกจากการสังหารผู้ทำผิด ด้วยเหตุนี้ เจ้าหน้าที่ที่ขลาดและมีเหตุผลจะไม่ยิง

ผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีถ้าเจ้าหน้าที่ไม่มีหมายจับบุคคล หรือถ้าไม่เห็นการทำผิดด้วยตนเอง ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าหน้าที่จะไม่ยิงโดยที่ไม่พยายามชักจูงและไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดจะหลบหนีถ้าไม่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ถ้าผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีทำความผิดแค่สถานเบาเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สังหารจะมีความผิดฐานฆ่าคนตาย ช้อยกเว้นต่อกฎข้อนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่พ้นข้อหาฆ่าคนตายเมื่อการใช้กำลังนั้นไม่ได้ตั้งใจจะรุนแรง ผู้ต้องสงสัยในความผิดสถานเบาควรจะถูกจับไม่ถึงกับชีวิตเจ้าหน้าที่จะถูกฟ้องได้ร้องได้ในกรจับกุมที่ใช้อาวุธร้ายแรง

โดยสรุป Adams เสนอแนวทางว่าเจ้าหน้าที่อาจจะฆ่าได้โดยไม่ผิดกฎหมายในการจับกุมตามกฎหมายที่มีการชัดเจนเกิดขึ้น และถ้ากรณีผู้ต้องสงสัยหลบหนีเจ้าหน้าที่สามารถฆ่าได้เฉพาะผู้ที่ทำผิดร้ายแรงเท่านั้น

ในเวลาเดียวกันอัยการเขต Adams ได้เสนอแนวทางปฏิบัติเหล่านี้ต่อตำรวจ นายกเทศมนตรี Guillote ได้ให้คำแนะนำต่อตำรวจในทางตรงกันข้าม แนวทางของนายกเทศมนตรีเข้มงวดในการจำกัดเจ้าหน้าที่กว่าอัยการเขต Adams มาก แนวทางของนายกเทศมนตรีคือ “แค่การป้องกันตัวที่จำเป็น” และถ้า “ชีวิตของพวกเขาตกอยู่ในอันตราย” เท่านั้นที่ตำรวจจะใช้ปืนได้ แนวทางของนายกเทศมนตรีเพิ่มขึ้นมาจากการกลั่นกรองของศาลฎีกาของหลุยเซียน่าในต้นปี 1850s ซึ่งได้นิยามการฆ่าที่สมเหตุสมผลสำหรับพลเมืองทุกคนหรือตำรวจ ซึ่งเป็นการนำมาจากพระราชบัญญัติปี 1834 ซึ่งจำกัดการใช้อาวุธของเจ้าหน้าที่เพียงแค่ป้องกันตัวเท่านั้น นายกเทศมนตรีไม่เห็นด้วยกับอัยการเขตที่กล่าวเกี่ยวกับข้อสงสัยในการยิงบุคคลที่หลบหนีเพื่อหลีกเลี่ยงการจับกุม เขาได้กล่าวว่าตำรวจ “จะไม่ยิงผู้หลบหนีคนใด แต่จะใช้วิธีการอื่นในการจับกุม เช่นการล้อมจับด้วยกำลังกาย หรืออาวุธไม่รุนแรงประเภทอื่น” Guillote ไม่ได้แสดงความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดคืออาญาร้ายแรงกับคดีที่เบากว่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเสนอการตัดสินใจที่เข้มงวดกว่ากฎหมายได้กำหนดไว้ ซึ่งเป็นแนวทางที่ต่างจาก Adams

ผู้บังคับการตำรวจ Banchemin ไม่ได้ทำอะไรเพื่อเป็นการแก้ปัญหาความสับสนของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อคำแนะนำที่ขัดแย้งกันระหว่างอัยการเขตและนายกเทศมนตรี แต่เขาได้สรุปอย่างชัดเจนจากการเป็นตำรวจที่ใช้อาวุธปืนมาสามสิบปีเมื่อเขากล่าวว่า “การใช้ประโยชน์จากปืนรีโวลเวอร์เป็นการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่ด้วยตัวเองทั้งหมด”

สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ต้องการคำสั่งเป็นลายลักษณ์จากกฎหมาย แนวทางที่ดีที่สุดที่สุดสำหรับพวกเขาก็คือคำแนะนำของอัยการเขต แต่ข้อสรุปต่อกฎหมายของอัยการเขตนั้นต้องการการตัดสินใจที่ละเอียดอ่อนของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ซึ่งไม่ได้รับการฝึกอบรมในด้านกฎหมายหรือการใช้อาวุธยกเว้นสิ่งที่เขาได้มาจากการปราบปราม ประมาณสี่เดือนให้หลังจากการตีพิมพ์แนวทางในการใช้กำลังของอัยการเขต นายกเทศมนตรี Guillote สั่งให้ผู้บังคับการ Thomas Reynolds สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจอ่านคู่มือตำรวจและกฎหมายของเมืองให้ตำรวจฟังสัปดาห์ละสองครั้ง เป็นการพยายามที่จะอบรมแบบเร่งรัดที่สุด ภายใต้ความตึงเครียดในการเผชิญหน้า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่หย่อนการอบรมอย่างที่สุดจะไม่สามารถตัดสินใจที่สมเหตุสมผลว่าจะยิงหรือไม่ได้อย่างไร มีทางเลือกที่เป็นอุปสรรคหลายอย่างที่ตึงค้ำ และเจ้าหน้าที่ตำรวจในที่เกิดเหตุกอดูได้อิทธิพลของความกลัวของตัวเอง การตัดสินใจที่จะเอาชีวิตคน และการรับรู้ว่ามีหรือไม่มีผู้ควบคุมหรือพยานในที่เกิดเหตุ

สิ่งที่น่ากลัวในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็คือการตัดสินใจที่ขาดประสิทธิภาพของการใช้อาวุธปืนเพื่อยิงในสถานการณ์ที่คับขันของพวกเขา มากกว่า 75 % ที่อ้างว่าเป็นการป้องกันตัว และหรือพยายามที่จะทำการจับกุมให้เกิดประสิทธิผล แต่ที่เหลืออีก 25 % เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นการละเมิดอำนาจหน้าที่ ถึงกระนั้นก็ตาม กรณีการป้องกันตัวเหมือนจะเลื่อนลอยเกินไปกว่าที่จะตั้งข้อสังเกตในทางที่ดีต่อการใช้ปืนของตำรวจได้ การยิงผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีเป็นเรื่องที่ต่างออกไป หลายกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยิงคนที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นขโมย ใครก็ตามที่พบเห็นอยู่ใกล้ประตูบ้านหรือร้านที่ปิดไฟมืดในตอนกลางคืน หรือสนามที่ไม่ได้เปิดไฟดูเหมือนจะเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นขโมยไปหมดในสายตาดำรวจสายตรวจ (Patrol Police) โดยเฉพาะเมื่อบุคคลนั้นต่อสู้

ไม่มีหลักประกันใดสำหรับเจ้าพนักงานที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดว่าจะได้รับการคุ้มครองจากหน่วยงานหรือจากรัฐ ตัวอย่างเช่น กรรมการตำรวจไม่ได้ปกป้องตำรวจที่สังหารคนในทันที แต่จริง ๆ แล้วในครั้งหนึ่ง กรรมการปฏิเสธที่จะจ้างเจ้าหน้าที่ที่เคยสังหารคนซึ่งที่ปรึกษาทั่วไปเห็นว่าทำตามหน้าที่ แม้ว่าคณะกรรมการdkiมีสัญญาที่จะทำตามเทศบัญญัติที่จะจ้างนายให้แก่ตำรวจที่ถูกกล่าวหาทุกคน แต่ก็มีความเป็นไปได้สูงที่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ถูกข้อหาฆาตกรรมหรือทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายจะตกงาน ถูกสื่อมวลชนกล่าวถึงในทางลบตลอดเวลา เผชิญกระบวนการในชั้นศาล และถูกตัดสินลงโทษ เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งถูกตัดสินว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและจำคุกทำงานหนักเป็นเวลานานถึงห้าปี เนื่องจากไม่สามารถป้องกันนัก

โทษในความดูแลของเขาให้พ้นจากการทำร้ายจากผู้อื่น ผู้พิพากษากล่าวว่าการตัดสินเป็น “ไม่ใช่การลงโทษเจ้าหน้าที่ แต่เป็นการทำให้เห็นเป็นตัวอย่างที่ตำรวจอื่น ๆ ใช้ในการจำกัดการกระทำของเขา” แต่ก็มีความเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะหลุดจากการดำเนินคดีทางกฎหมายอย่างง่าย ๆ มีความแตกต่างหลากหลายที่กระทบต่อผลในกรณีเช่นนี้มากเกินไปที่จะทำให้ตัวเจ้าหน้าที่และสาธารณชนชัดเจนว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้โดยไม่ผิดหรือเขาอาจจะถูกสอบสวนอย่างไม่ยุติธรรม

ปัญหาการใช้ปืนที่ผิดของตำรวจไม่สามารถจะแก้ไขได้ด้วยพระราชบัญญัติ สภามือเมือง ศาลฎีกาของรัฐ อัยการเขต ผู้บังคับการตำรวจ หรือคนอื่น ๆ ในช่วงเวลานี้ อย่างไรก็ตามโดยธรรมชาติแล้วปัญหาก็จะมีทางออกของมันเอง บรรดาข้าหลวงและเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของเมืองในศตวรรษที่ 19 ไม่ได้ทำการใด ๆ ที่จะลดผลของการใช้ปืนของตำรวจลง การอบรมอย่างเร่งรัดและการให้คำปรึกษาอาจจะช่วยได้ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับการอบรมในการใช้ปืนเลย และไม่ได้รับคำแนะนำที่มีค่าใด ๆ นอกเหนือจากจะไม่มีกฎสำหรับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแล้วยังไม่มีแม้กระทั่งแนวทางปฏิบัติ ในความเป็นจริงกรรมการตำรวจอยู่ในตำแหน่งที่มีความพิเศษที่จะอนุญาตให้มีการอบรมการใช้ปืน การฝึกยิงและการซ้อมยิงจริง แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีการออกข้อกำหนดตำรวจจึงยังไม่มีอำนาจตามกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ ๆ ที่จะพกปืนได้อย่างใดจนกระทั่งปี 1898 ทุกอย่างก็เริ่มก่อตัวขึ้น

ก่อนสิ้นศตวรรษที่ 19 มีสัญญาณว่าจะมีการเยียวยาแม้ว่าจะไม่ใช่ทางแก้ปัญหการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อมีการออกกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการถืออาวุธปืนอย่างเปิดเผยในปี 1898 กฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรจึงเป็นไปในทางเดียวกับการปฏิบัติ ผลจากการเปลี่ยนแปลงกฎหมายไม่เพียงแต่กระตุ้นให้มีการเคารพกฎหมายมากขึ้น แต่ยังอนุญาตให้ตำรวจสามารถยกมาตรฐานของอาวุธเป็น .32 โคลทรีโวลเวอร์ และมีการฝึกอบรมความแม่นยำของเจ้าหน้าที่ และบางทีอาจมีการพัฒนาคุณภาพของตำรวจเองด้วย อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีการพัฒนาประสิทธิภาพมากเพียงใดปัญหาที่เกิดจากการพกอาวุธของตำรวจก็ไม่หมดไปยังคงเต็มไปด้วยเรื่องยุ่งยากเกิดเป็นปัญหาใหม่ที่ต้องแก้ไขกันไป

นับจากจุดของแนวคิดเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจเกิดขึ้น ได้มีการพัฒนากฎหมายขึ้นใช้ในหลาย ๆ ประเทศเป็นแนวทางเดียวกัน โดยเฉพาะมลรัฐต่าง ๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งถือว่ามีภาระและวิธีการทางกฎหมาย

เด่นชัดที่สุดในเรื่องนี้ นอกจากนั้นได้มีการให้คำจำกัดความของการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเป็นแนวเดียวกันดังนี้คือ

DEADLY FORCE หมายถึงปริมาณของการใช้กำลังซึ่งอาจก่อผลในการตายของบุคคลอื่นที่ต่อสู้กับผู้ใช้กำลังนั้น กำลังดังกล่าวอาจกระทำโดยเจตนาหรือโดยสภาพอาจก่อให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัส อาจจะเป็นโดยสมเหตุสมผลหรือไม่มีเหตุผลเลยก็ตาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์²⁸

DEADLY FORCE หมายถึงความตั้งใจในการใช้กำลังด้วยอาวุธหรือกรณีอื่นหมายถึงความเป็นไปได้ใด ๆ ที่เป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายหรือบาดเจ็บสาหัส²⁹

DEADLY FORCE หมายถึงการใช้กำลังที่³⁰

(1) ผู้ที่จะใช้กำลังเช่นนั้นตั้งใจที่จะก่อให้เกิดการตาย หรือการทำร้ายร่างกายอย่างอันตรายสาหัสแก่ผู้อื่น

(2) ตัวบุคคลผู้ใช้กำลังนั้นทราบดีอยู่แล้วว่าจะก่อให้เกิดการเสียชีวิตอย่างสูงต่อการตาย หรือการทำร้ายร่างกายอย่างสาหัสแก่ผู้อื่น

DEADLY FORCE หมายถึงการเจตนาหรือจงใจให้เกิด หรือโดยพฤติการณ์ของการใช้กำลังนั้นเป็นเหตุนำมาซึ่งการตายหรือการบาดเจ็บสาหัส³¹

DEADLY FORCE หมายความว่าดังกรณีต่อไปนี้³²

1. กำลังที่ถูกใช้ในเพื่อก่อให้เกิดเหตุแห่งภัยอันตรายขั้นร้ายแรง
2. กำลังซึ่งผู้กระทำหรือควรได้รู้ว่าจะก่อให้เกิดผลในการบาดเจ็บอย่างร้ายแรงได้
3. การใช้อาวุธปืนในทิศทางซึ่งบุคคลนั้นควรได้รู้ว่ามีคนอยู่ ณ จุดนั้นแม้ว่าสามารถแสดงให้เห็นได้ว่าเขาไม่ได้เจตนาให้เกิดความเสียหายขึ้นก็ตาม
4. การใช้อาวุธปืนไปยังพาหนะซึ่งรู้ว่ามีคนอยู่ในพาหนะนั้น

DEADLY FORCE คือกำลังซึ่งมีอันตายต่อร่างกายโดยตรงเพื่อต่อสู้บุคคลหนึ่ง หรือหลายคน จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้เมื่อมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อวิธีการรุนแรงน้อยกว่าวิธี

อื่นไม่ประสบผลหรือไม่สามารถจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่รุนแรงนั้น การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย จึงอาจถูกใช้ได้³³

หลักเกณฑ์โดยทั่วไปในเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีการกำหนดแนวทางไว้อย่างชัดเจนแยกต่างหากจากการป้องกันโดยทั่วไปที่ไม่ใช้กำลังนั้นและการป้องกันโดยทั่วไปที่ใช้กำลังธรรมดา การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายลักษณะ ทั้งนี้จะแตกต่างกันในข้อย่อยของแต่ละมลรัฐ แต่อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์โดยกว้าง ๆ ก็ได้มีพื้นฐานความคิดออกมาในสาระสำคัญเดียวกัน

3.2. กฎหมายเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในต่างประเทศ

ดังที่กล่าวในเบื้องต้นกฎหมายต่างประเทศได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่แน่นอนให้เจ้าพนักงานขณะปฏิบัติหน้าที่สามารถใช้กำลังขั้นรุนแรงใด ๆ ได้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และป้องกันตัวในขณะเดียวกัน กำหนดเป็นบทบัญญัติแยกต่างหากจากการให้อำนาจป้องกันตัวของบุคคลธรรมดา การศึกษาในหัวข้อนี้จะนำเสนอถึงบทบัญญัติทางกฎหมายที่เป็นการใช้อำนาจป้องกันตัวขณะปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน หรือการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในต่างประเทศที่กำหนดอย่างชัดเจน

3.2.1. ประเทศสหรัฐอเมริกา

ทั้งกฎหมายสหรัฐและกฎหมายรัฐมีบทบัญญัติควบคุมตำรวจในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายกำหนดอย่างชัดเจน ในปี 1985 ศาลสูงสหรัฐได้ประกาศว่า “สามารถมีคำถามได้ว่าการจับกุมโดยใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเป็นประเด็นในความสมเหตุสมผลตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 4 (Forth Amendment) เพื่อกำหนดวิธีการในการจับกุมเราจำเป็นต้องให้เกิดความเป็นกลางระหว่างธรรมชาติและ การประสบความสำเร็จตามสิ่งที่ถูกผลักดันขึ้นมา ในเรื่องสิทธิของบุคคลใน Forth Amendment ต่อต้านการกระทำของรัฐที่น่าสงสัยเพื่อพิสูจน์การละเมิดสิทธินั้น..... เนื่องด้วยหนึ่งในองค์ประกอบคือการขยายการละเมิดสิทธิ มันกระจ่างชัดว่าความสมเหตุสมผลนั้นไม่เพียงแต่ขึ้นอยู่กับ การจับกุมทำขึ้นเมื่อใด และรวมถึงได้กระทำไปอย่างไรด้วย”

ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการยอมรับมาเป็นเวลาช้านานแล้วให้เจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายโดยเฉพาะเจ้าพนักงานตำรวจที่จะใช้กำลังเพื่อทำการจับกุมให้ลุล่วง ทั้งนี้เพราะประเทศสหรัฐอเมริกาได้ยอมรับหลักกฎหมาย Common Law ของประเทศอังกฤษมาใช้ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศ และหลักกฎหมายดังกล่าวได้ยอมรับและอนุญาตให้เจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายโดยเฉพาะเจ้าพนักงานตำรวจในการที่จะดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดได้ และเจ้าพนักงานตำรวจนั้นมีสิทธิที่จะใช้กำลังเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาสงสัยว่ากระทำความผิดหลบหนี ทั้งนี้เพื่อความสำเร็จของการจับกุม แม้ว่าในบางครั้งอาจจำเป็นถึงขนาดที่จะต้องใช้อาวุธก็ตาม³⁴

แนวคิดเบื้องต้นบางประการต่อไปนี้ แสดงถึงเกณฑ์พื้นฐานในการอบรมเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อที่จะออกปฏิบัติหน้าที่และการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในประเทศสหรัฐอเมริกา³⁵

บทบาทการบังคับใช้กฎหมายในการจับกุม:

- บทบาทที่สำคัญของเจ้าพนักงานตำรวจในการจับกุมคือการป้องกัน (Defensive)
- Webster's Dictionary นิยามคำว่า "การป้องกัน" (Defensive) หมายถึงการกระทำเพื่อป้องกันที่กระทำเพื่อต่อต้านหรือป้องกันภัยอันตรายจากการรุกรานหรือการต่อสู้โจมตี
- จะไม่ถือว่าเป็นการรุกรานหรือต่อสู้โจมตี หากเจ้าพนักงานเป็นผู้เริ่มกระทำการละเมิดต่อกฎหมายก่อน และการกระทำใด ๆ ของเจ้าพนักงานต้องไม่เป็นเจตนาร้ายหากแต่ต้องเป็นการต่อสู้ป้องกันสังคมจากอาชญากรรมต่าง ๆ
- ปัญหาส่วนใหญ่ของเจ้าพนักงาน คือการใช้กำลังเกินความจำเป็นต่อผู้กระทำความผิดซึ่งปรากฏว่าเป็นบุคคลที่ปราศจากอาวุธใด ๆ
- เจ้าพนักงานต้องการขอบเขตการตัดสินใจใช้เครื่องมือหรืออาวุธซึ่งได้รับอนุญาตให้ใช้ได้โดยต้องใช้เพียงเท่าที่จำเป็นและควบคุมระดับความรุนแรงได้แน่นอน

องค์ประกอบการใช้กำลัง:

- ในทุกสถานการณ์การจับกุมเจ้าพนักงานต้องมีการเตรียมการเพื่อป้องกันตนและผู้อื่น
- การใช้กำลังต้องมีการควบคุมและใช้อย่างฉลาดที่สุดภายในขอบวัตถุประสงค์เท่านั้น
- เพียงการใช้กำลังเท่าที่จำเป็นเท่านั้นในการจับกุมให้บรรลุผล
- เจ้าพนักงานควรต้องพิจารณาองค์ประกอบดังนี้เมื่อมีเหตุจำเป็นต้องใช้กำลังหรือกำลังรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่

- ผู้ต้องสงสัยนั้นได้ยอมจำนนโดยดีหรือทำการต่อสู้ขัดขืนการจับกุมหรือไม่
- ผู้ต้องสงสัยมีอาวุธหรือไม่
- เป็นความผิดทางอาญาลักษณะใด ร้ายแรงหรือไม่
- ผู้ต้องสงสัยที่ร่วมกระทำผิดมีจำนวนกี่คน
- มีการเตรียมการหรือการสนับสนุนจากเจ้าพนักงานคนอื่น มากน้อยเพียงพอหรือไม่

ลำดับทางเลือกการใช้กำลัง:

- การเฝ้าสังเกตการณ์ในที่เกิดเหตุ ต้องให้แน่ใจว่าสถานการณ์เป็นไปในรูปแบบใด
- การสื่อสาร การเตือนด้วยวาจา ถือเป็นทักษะอันสำคัญยิ่ง เป็นการควบคุมการใช้กำลังรุนแรงโดยไม่จำเป็นทางอ้อม จากสถิติการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานพบว่า 97% ที่การปฏิบัติหน้าที่บรรลุผลโดยการเจรจาเพียงอย่างเดียว หรือเจรจาและเตือน ก่อนการใช้อาวุธหรือกำลังขั้นรุนแรงใด ๆ มีเพียง 3 % เท่านั้นที่เจ้าพนักงานตัดสินใจใช้กำลังรุนแรงถึงตายในทันที
- การกำหนดแผนการปฏิบัติการโดยไม่ใช้อาวุธ เช่นการใช้แก๊สน้ำตา หรือการเข้าประชิดผู้กระทำความผิด
- แผนการปฏิบัติการด้วยอาวุธ การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

ในทางปฏิบัติ การที่บุคคลข่มขู่คุกคามอย่างร้ายแรงต่อสวัสดิภาพของเจ้าพนักงานหรือสาธารณะ สิ่งแรกที่เจ้าพนักงานต้องกระทำเมื่อไปถึงที่เกิดเหตุคือการประนีประนอม เจรจาทอรองด้วยคำพูดหากไม่เป็นผลจึงตามมาด้วยด้วยการใช้อาวุธและกำลังรุนแรงถึงตาย ในบางกรณีผู้กระทำความผิดข่มขู่ทั้งทางวาจาและการกระทำ ซึ่งถ้าลำพังเพียงการใช้คำพูดและการแสดงอาการปฏิกิริยายังไม่ถือได้ว่าเป็นการก่อเหตุร้ายแรงใด ๆ บางครั้งคำพูดก็เป็นคนละลักษณะกับพฤติการณ์ที่คนร้ายแสดงออกมา ดังนั้นหลักในเบื้องต้นของเจ้าพนักงานที่ต้องพึงระวังคือหากคำพูดขัดกับการกระทำให้ถือการกระทำเป็นหลักแม้ว่าบางทีอาจเกิดการเข้าใจผิดได้ก็ตาม กรณีนี้ให้ถือว่าเป็นการบ่งบอกให้เตรียมพร้อมและพร้อมจะให้กำลังรุนแรงได้เสมอ อนึ่ง การเจรจาประนีประนอมไม่จำเป็นต้องกระทำและใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้ทันทีเมื่อปรากฏในเหตุการณ์ว่า ³⁶

- ก. ผู้ต้องสงสัยเริ่มเดินหรือวิ่งหนี หรือเมื่อมีการหลบหนีจากสถานที่คุมขัง
- ข. เมื่อเจ้าพนักงานถูกคุกคามครั้งแล้วครั้งเล่าแม้จะพยายามเจรจาแล้ว
- ค. เมื่อผู้ต้องสงสัยปฏิเสธหรือขัดขืนที่จะปฏิบัติตามผลของการเจรจาต่อรองที่ทำไว้

เจ้าพนักงานที่ใช้กำลังปฏิบัติหน้าที่อาจต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว สำหรับกรณีการใช้กำลังเกินกว่าความจำเป็นในเหตุการณ์ (ซึ่งจะศึกษาในบทที่ 4 ต่อไปต่อไป) มีข้อพิจารณาซึ่งอาจใช้กำหนดความรับผิดชอบได้ว่ากำลังที่เหมาะสม (Reasonable Force) ถูกใช้เพื่อให้เกิดผลในการจับกุม เมื่อเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าต้องกระทำการจับกุมโดยทันที (Probably Cause) ความสมเหตุสมผลนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของแต่ละเหตุการณ์ ความจำเป็นในการใช้กำลังจะต้องมีการประเมิน และจะต้องพิจารณาถึงวิธีการอื่น ๆ ที่พืงนำมาใช้ได้ก่อนการใช้กำลังรุนแรงถึงตายทุกครั้ง แนวคิดโดยรวมทั้งหมดนี้ได้ถูกนำมากำหนดเป็นกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์สถานการณ์ที่แน่นอนซึ่งเจ้าพนักงานสามารถตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้

ALASKA

บทบัญญัติทางกฎหมายของรัฐ Alaska กำหนดชัดเจนให้เจ้าพนักงานตำรวจสามารถใช้กำลังใด ๆ และรวมถึงกำลังขั้นรุนแรงถึงตายขณะปฏิบัติหน้าที่เพื่อการจับกุมหรือเพื่อยุติการหลบหนีของผู้กระทำความผิด หากเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่นั้นมีเหตุตามกฎหมายอันควรเชื่อได้ว่าการใช้กำลังดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องกระทำ ภัยอันตรายของเจ้าพนักงานในการตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจึงเป็นภัยอันตรายทั้งต่อตัวเจ้าพนักงานและต่อสาธารณะอันเกิดจากบุคคลผู้กระทำความผิด ดังปรากฏในบทบัญญัติของกฎหมายดังนี้

ALASKA STATUTES ³⁷

Title 11. Criminal Law

Chapter 81. General Provision

Article 4. General Principle of Justification.

Section 370. Justification: Use of Force by Peace Officer in Making an Arrest or Terminating an Escape.

AS.11.81.370. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยเจ้าพนักงานตำรวจในการจับกุมหรือเพื่อยุติการหลบหนี

(Justification: Use of Force by Peace Officer in Making an Arrest or Terminating an Escape.)

a. เจ้าพนักงานรักษากฎหมายอาจไม่ใช้กำลังใด ๆ และอาจใช้กำลังใด ๆ ก็ได้เมื่อและเห็นว่ามีเหตุอันควรเชื่อได้เพื่อกระทำการจับกุม เพื่อยุติการหลบหนีหรือพยายามหลบหนีจากสถานที่คุมขัง หรือเพื่อระงับเหตุการณ์ใด ๆ ตามกฎหมาย เจ้าพนักงานอาจใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายได้เพียงเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายเช่นนั้นจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อการจับหรือการยุติการหลบหนีหรือพยายามหลบหนีจากสถานที่คุมขังของบุคคลดังกล่าว ซึ่งเจ้าพนักงานเชื่อว่า:

- (1.) บุคคลนั้นได้กระทำหรือพยายามกระทำความผิดร้ายแรง ซึ่งเกี่ยวเนื่องด้วยการใช้กำลังคุกคามผู้อื่น;
- (2.) บุคคลนั้นได้หลบหนีหรือพยายามหลบหนีจากสถานที่คุมขังขณะที่ผู้นั้นมีอาวุธอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม
- (3.) มิเช่นนั้นก็อาจอยู่ในสภาวะอันตายต่อชีวิตหรืออาจทำให้เกิดอันตรายบาดเจ็บสาหัสถ้าการจับกุมกระทำโดยชักช้า

b. การใช้กำลังในการจับกุมหรือหยุดการกระทำใด ๆ ไม่ได้ได้รับการรับรองและจะไม่สามารถพิสูจน์ได้ภายใต้บทบัญญัตินี้ หากเจ้าพนักงานไม่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำดังกล่าวนั้นถูกต้องตามกฎหมาย

c. ไม่มีบทบัญญัติใดในหมวดนี้ห้าม หรือจำกัดเจ้าพนักงานในการเตรียมการใช้การชู่ว่าจะใช้อาวุธหรืออุปกรณ์ที่เป็นอันตราย

ARIZONA

กฎหมายอาญารัฐ Arizona กล่าวถึงข้อกำหนดในการที่เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายอันก่อให้เกิดการตายหรือการบาดเจ็บสาหัสต่อผู้กระทำความผิดได้ ทั้งนี้ต้องปรากฏว่าเพื่อป้องกันตนเองและผู้อื่นจากสิ่งที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นภยันตราย และยังสามารถขยายขอบเขตภยันตรายที่เจ้าพนักงานพึงใช้กำลังรุนแรงถึงตายได้ในกรณีการปฏิบัติหน้าที่ต่อสาธารณะชนเพื่อการจับกุมและป้องกันการหลบหนีของผู้กระทำความผิด

13-410. การพิสูจน์การใช้กำลังในการบังคับใช้กฎหมาย³⁸

(Justification; Use of Physical Force in Law Enforcement)

A.

B.

C. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยเจ้าพนักงานรักษากฎหมายต่อบุคคลอื่นจะถูกรับรองและพิสูจน์ให้เห็นดังนั้นในหมวดที่ 13-409 ก็ต่อเมื่อเจ้าพนักงานรักษากฎหมายมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง...

1. เพื่อป้องกันตนเองหรือบุคคลที่สามจากสิ่งซึ่งเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นการใช้หรือได้ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย
2. เพื่อประสิทธิผลในการจับกุมหรือป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขังของบุคคลนั้นซึ่งเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นว่า:
 - a. ผู้นั้นได้กระทำหรือได้พยายามกระทำการ กำลังกระทำการหรือกำลังพยายามกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับการใช้หรือการขู่ที่จะใช้อาวุธร้ายแรงถึงตาย
 - b. ผู้นั้นกำลังพยายามจะหลบหนีจากการใช้อาวุธร้ายแรงถึงตาย
 - c. ผู้นั้นมีพฤติกรรมที่ได้เคยเป็น หรือเป็นบุคคลซึ่งรู้ได้ว่าเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์หรือก่อให้เกิดการบาดเจ็บอย่างรุนแรงต่อบุคคลอื่นถ้าไม่รีบดำเนินการใด ๆ หรือจัดการโดยเร็ว
 - d. จำเป็นตามกฎหมายในการปราบปรามกบฏถ้าบุคคลนั้นได้เข้าร่วมคณะปฏิวัติที่พร้อมด้วยอาวุธร้ายแรงถึงตาย

D. แม้ไม่คำนึงถึงบทบัญญัติอื่นใดในบทนี้ก็ตาม เจ้าพนักงานพิทักษ์สันติราษฎรจะถูกพิสูจน์ว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายถูกต้อง เมื่อมีเหตุที่เจ้าพนักงานควรเชื่อได้ว่าเป็นการจำเป็นเพื่อป้องกันตัวเองจากบุคคลอื่นที่ใช้กำลังรุนแรงถึงตายเช่นนั้นต่อสู้อย่าง

COLORADO

ไม่เพียงแต่การบัญญัติถึงหลักเกณฑ์ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการจับกุมผู้กระทำความผิดซึ่งตามกฎหมายถือว่าเป็นผู้ที่อันตรายต่อสาธารณะและต่อเจ้าพนักงานขณะปฏิบัติหน้าที่ แต่กฎหมายของรัฐ Colorado ได้ขยายขอบเขตการใช้กำลังขั้นรุนแรง

ถึงตายในกรณีของบุคคลผู้ให้การช่วยเหลือตามคำสั่งของเจ้าพนักงานอีกกรณีหนึ่งด้วย ดังนั้นทั้งเจ้าพนักงานขณะปฏิบัติหน้าที่และบุคคลซึ่งให้การช่วยเหลือเจ้าพนักงาน สามารถพิสูจน์การใช้กำลังรุนแรงถึงตายเพื่อป้องกันภัยอันตรายได้ตามหลักเกณฑ์ที่ระบุในตัวอย่างกฎหมายดังนี้

Colorado State Status ³⁹

18-1-707. การใช้กำลังรุนแรงถึงตายในการจับกุมหรือป้องกันการหลบหนี
(Use of Deadly Force In Making an Arrest or In Preventing an Escape)

(1.) นอกจากที่กำหนดไว้ในข้ออนุมาตรา 2 ภายใต้ข้อกำหนดนี้ เจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมายจะถูกพิสูจน์การใช้กำลังต่อร่างกายอย่างเหมาะสม และสมเหตุสมผลต่อบุคคลอื่นใดและเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งจำเป็นเมื่อ:

- a. เพื่อเป็นผลในการจับกุมหรือป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขังของบุคคลซึ่งถูกจับกุม
- b. เพื่อป้องกันตัวเจ้าพนักงานนั่นเองหรือบุคคลที่สามจากสิ่งใดก็ตามที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นการใช้กำลังรุนแรงใด ๆ อันเป็นอันตรายต่อชีวิตขณะเข้าทำการจับกุมหรือขณะปฏิบัติการเพื่อป้องกัน จับกุม ผู้หลบหนี

(2.) เจ้าพนักงานรักษากฎหมายจะถูกพิสูจน์การใช้กำลังรุนแรงถึงตายต่อบุคคลอื่นตามเจตนารมณ์ของอนุมาตรา 1 ภายใต้ข้อกำหนดนี้ได้ต่อเมื่อเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความจำเป็น:

- a. เพื่อป้องกันตัวเจ้าพนักงานนั่นเองหรือบุคคลที่สามจากสิ่งใดก็ตามที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นการใช้กำลังรุนแรงต่อกายหรือ
- b. เพื่อเป็นผลในการจับกุมหรือป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขังของบุคคลซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า
 1. ได้กระทำการหรือพยายามกระทำความผิดจรรยาเกี่ยวกับการใช้หรือการข่มขู่คุกคามว่าจะใช้อาวุธร้ายแรงถึงตาย หรือ
 2. ได้พยายามหลบหนีโดยใช้อาวุธร้ายแรงถึงตาย หรือ
 3. บุคคลนั้นอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือก่อให้เกิดการบาดเจ็บอย่างรุนแรงต่อบุคคลอื่นรวมทั้งเจ้าพนักงานนั้นหากไม่รีบกระทำการในทันที

.....

.....

(5.) บุคคลซึ่งได้รับคำสั่งโดยตรงจากเจ้าพนักงานรักษากฎหมายให้ทำการช่วยเหลือในการจับกุมหรือป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขัง จะถูกพิสูจน์การใช้กำลังต่อร่างกายอย่างเหมาะสมและมีเหตุอันควรและมีเหตุอันควรเชื่อว่าการใช้กำลังเช่นนั้นจำเป็นต้องกระทำเพื่อเป็นการช่วยเหลือเจ้าพนักงาน เว้นแต่รู้ว่าการจับกุมหรือคาดหมายได้ว่าการจับกุมนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(6.) บุคคลซึ่งให้การช่วยเหลือเจ้าพนักงานตามข้อ 5 อาจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อให้เป็นผลในการจับกุมหรือป้องกันการหลบหนีได้ต่อเมื่อ:

- a. มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการใช้กำลังเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกันตัวเขาเองหรือป้องกันบุคคลที่สามจากสิ่งใดก็ตามที่เหตุเหตุอันควรเชื่อได้ว่าใช้หรือเป็นการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่จวนตัว หรือ
- b. ได้รับคำสั่งหรือได้รับอำนาจจากเจ้าพนักงานให้ใช้กำลังรุนแรงถึงตาย และกรณีเช่นนี้ เขาต้องไม่ทราบว่าเจ้าพนักงานผู้นั้นไม่มีอำนาจในการใช้กำลังรุนแรงถึงตายในสถานการณ์นั้นเลย

FLORIDA

รัฐ Florida มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้กำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่อยู่แต่เดิม แต่เนื่องด้วยความสำคัญของการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่จำเป็นต้องพิจารณาถึงเป็นกรณีพิเศษจึงมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายรัฐขึ้นในภายหลัง พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย; แก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการพิสูจน์การใช้กำลังในการจับกุมความผิดร้ายแรงตามกฎหมายแห่งรัฐ Florida ข้อ 776.05 จำกัดในเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย อนุญาตให้ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้เมื่อมีความจำเป็นภายใต้สถานการณ์ เฉพาะเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป้าหมาย (ผู้กระทำความผิด) กำลังหลบหนีจากการกระทำความผิดฉกรรจ์ กำหนดเป็นแนวทางเกี่ยวเนื่องการการเตือนด้วยวาจา, ยิงเตือน, ยิงที่พาหนะ ภายใต้เงื่อนไขเพื่อใช้ต่อสู้ป้องกันการกระทำขั้นรุนแรงถึงตายที่ไม่ชอบของพลเมืองเช่นนั้น โดยกำหนดนโยบายเป็นรูปแบบเดียวกันและกำหนดแนวทางสำหรับการติดตามด้วยพาหนะโดยเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย

House Bill 2281⁴⁰

ร่างกฎหมายฉบับรัฐสภาฟลอริดา ฉบับที่ 2281

ร่างกฎหมายนี้รับการอนุมัติผ่านโดยฝ่ายนิติบัญญัติแห่งรัฐ Florida ดังนี้

Section 776.05* เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายใช้กำลังไม่รุนแรงหรือรุนแรงถึงตายในการจับกุมได้

(1) คำจำกัดความ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้

(a) “กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย” หมายถึงการใช้กำลังใด ๆ ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุของการตายหรือการบาดเจ็บสาหัส กำลังเช่นนั้นไม่อาจจะเป็นเหตุของการตายหรือการบาดเจ็บสาหัส แต่ผลอันเหนือความคาดหมายเป็นอันตรายหรือถึงตาย ไม่ถือว่าเป็น “กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย”

(b) “กำลังหลบหนีความผิดจรรยา” หมายถึงบุคคลใดในระหว่างการกระทำความผิดจรรยาแสดงถึงความรุนแรงหรือการกระทำร้ายแรงต่อบุคคลอื่นใด และไม่แสดงท่าทีว่าจะยุติได้หรือมิฉะนั้นก็ยอมจำนนต่อเจ้าพนักงานที่มีอำนาจในการจับกุม ความผิดอาญาร้ายแรงดังกล่าวหมายถึงฆาตกรรม การฆ่าผู้อื่น การจู่โจมทางเพศ การลักพาตัว ปล้นทรัพย์-ชิงทรัพย์การจู่โจมด้วยความรุนแรง การโจมตีด้วยความรุนแรง หรือความผิดจรรยาอื่นใดซึ่งสัมพันธ์กับการใช้ หรือแสดงว่าจะใช้กำลังทางกายหรือความรุนแรงต่อบุคคลใดใด

(2) การใช้กำลัง: เจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมาย หรือบุคคลใดซึ่งได้รับหมายหรือคำสั่งโดยตรงจากเจ้าพนักงานให้ทำการช่วยเหลือ ไม่จำเป็นต้องล่าถอยหรือยุติจากความพยายามในการจับกุมโดยชอบด้วยกฎหมายเพราะต้องทนหรือถูกให้ต้องอดทนเพื่อการจับกุมนั้น กรณีนี้จะกล่าวในข้อ (3) เจ้าพนักงานหรือบุคคลที่ช่วยเหลือดังกล่าวตัดสินใจในการใช้กำลังใด ๆ ได้:

(a)** เพื่อเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นการจำเป็นเพื่อป้องกันเจ้าพนักงานนั่นเอง หรือบุคคลอื่นจากภัยอันตรายต่อกายขณะที่ทำการจับกุม

* ข้อความที่ขีดเส้นใต้คือข้อความที่เพิ่มเติมเข้ามาโดยร่างของสภา

** เดิมเป็นข้อ (1) ของมาตรา 776.05

- (b) *** เมื่อจำเป็นต้องกระทำในการติดตามตัวผู้กระทำผิดซึ่งได้หลบหนี หรือ
- (c) **** เมื่อจำเป็นต้องกระทำเพื่อจับกุมผู้ที่หลบหนีจากกระบวนการยุติธรรม
อย่างไรก็ดีกำลังชั้นรุนแรงถึงตายอาจถูกใช้ในการจับกุมการกระทำผิด
เช่นว่านั้น เพียงเท่าที่กำหนดไว้ใน ข้อ (3)

(3) การใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายในการจับกุมผู้กำลังหลบหนีการกระทำผิดจรรยา:
เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายหรือผู้ซึ่งช่วยเหลือเจ้าพนักงานอาจใช้กำลังรุนแรงถึงตายในการจับ
กุมผู้กำลังหลบหนีการกระทำผิดจรรยาภายใต้ (2) (c) เพียงเมื่อมีความจำเป็นในสถานการณ์
นั้นเมื่อเจ้าพนักงาน หรือผู้ที่ให้ความช่วยเหลือเจ้าพนักงานปฏิบัติตามแนวทางและข้อจำกัดต่างๆ
ดังต่อไปนี้:

- (a) ขณะผู้กระทำผิดจรรยาหลบหนี : กำลังรุนแรงถึงตายอาจถูกใช้เพื่อป้องกันการหลบหนีของเป้าหมายที่กำลังหลบหนีอยู่ภายใต้ (2) (c) เพียงถ้ามีเหตุอันควรเชื่อว่า:
1. เป้าหมายของการใช้กำลังนั้นเป็นผู้หลบหนีจากการกระทำผิดจรรยาชั้นรุนแรงและ
 2. การหลบหนีของเป้าหมายจะก่อให้เกิดภัยอันตรายอันใกล้จะถึงแก่ความตายหรือการบาดเจ็บอย่างรุนแรงต่อเจ้าพนักงานหรือบุคคลอื่น
- (b) กำลังชั้นรุนแรงถึงตายไม่จำเป็นต้องใช้: ถ้าวิธีการอื่นนอกเหนือไปจากกำลังชั้นรุนแรงถึงตายมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาใช้อย่างเหมาะสมเพียงพอ เพื่อทำการจับกุมให้บรรลุผลหรือมิเช่นนั้นก็สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมาย ก็ไม่จำเป็นต้องใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายแต่อย่างใด
- (c) การเตือนด้วยวาจา (Verbal Warning) : หากเป็นไปได้และหากการกระทำนั้นจะไม่เป็นการเพิ่มอันตรายต่อเจ้าพนักงานหรือผู้อื่น ควรได้มีการเตือนด้วยวาจาก่อนการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตาย
- (d) การยิงเตือน (Warning Shot) : ไม่อนุญาตให้มีการยิงเตือนในกรณีใด ๆ

*** เดิมเป็นข้อ (1) ของมาตรา 776.05

**** เดิมเป็นข้อ (1) ของมาตรา 776.0

(e) พาดู:

1. การยิงกระทำได้เพียงเพื่อให้พาดูนั้นไม่สามารถขับเคลื่อนต่อไปได้
2. การยิงโดยตรงที่คนขับหรือผู้ที่ครอบครองรถขณะกำลังขับเคลื่อนได้ต่อเมื่อ
 - a. มีเหตุอันควรเชื่อว่าคนขับหรือผู้ครอบครองรถนั้นกำลังหลบหนีจากการกระทำความผิดฉกรรจ์ร้ายแรง
 - b. การหลบหนีของคนขับหรือผู้ครอบครองรถนั้นจะนำมาซึ่งภัยอันตรายอันใกล้ต่อความตายหรือการบาดเจ็บร้ายแรงต่อตัวเจ้าพนักงานนั้นหรือบุคคลอื่นใดและ
 - c. การคุ้มครองความปลอดภัยของสาธารณะโดยการใช้กำลังเช่นนั้นมีความสำคัญเกินกว่าความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเจ้าพนักงาน

ILLINOIS ⁴¹

เมื่อมีเหตุแห่งการจับกุมเกิดขึ้น เจ้าพนักงานรักษากฎหมายต้องกำหนดขนาดของกำลังที่จำเป็นเพื่อให้การจับกุมดำเนินไปอย่างประสพผล โดยปกติแล้วการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของตำรวจได้รับการตรวจสอบจากสาธารณะอยู่เสมอในช่วงระยะเวลาไม่กี่ปีมานี้ และเจ้าพนักงานจำต้องแสดงความถูกต้องทางกฎหมายในการใช้กำลังเช่นนั้นระหว่างการจับกุม

ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายแห่งรัฐ Illinois เจ้าพนักงานจะถูกพิสูจน์ความถูกต้องในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย “เพียงเมื่อเขามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการใช้กำลังเช่นนั้นมีความจำเป็นเพื่อป้องกันการตายหรือการบาดเจ็บอย่างรุนแรงต่อตัวเขาเอง หรือต่อบุคคลอื่น หรือเมื่อเขามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

1. กำลังเช่นนั้นจำเป็นเพื่อป้องกันและทำการจับกุมเพื่อยุติการต่อสู้ขัดขวางและการหลบหนี;
2. บุคคลที่ถูกจำกุมได้กระทำหรือพยายามกระทำความผิดฉกรรจ์ ซึ่งเกี่ยวเนื่องด้วยการก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงหรือการชู่จะก่อให้เกิดอันตรายเช่นนั้นหรือได้พยายามหลบหนีโดยใช้อาวุธร้ายแรงถึงตาย หรือมิเช่นนั้นเห็นชัดได้ว่าเขาจำเป็นอันตรายต่อชีวิตประชาชนอื่นหรือก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตได้ถ้าไม่รีบดำเนินการจับกุมโดยเร็ว

INDIANA

สำหรับรัฐ Indiana กฎหมายเรื่องการใช้อำลั้งชั้นรุนแรงถึงตายได้กำหนดรวมไว้สำหรับบุคคลทั่วไป และเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายกรณีการจับกุมผู้กระทำความผิดหรือก่อความไม่สงบและป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขังหรือการควบคุมของเจ้าหน้าที่ โดยกฎหมายคำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าพนักงานและสาธารณะชนเป็นหลัก ดังนี้

Indiana Code 35-41-3-3⁴² (Title 35/ Article 41/ Chapter 3/ Section 3)

(a)

(b) เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายสามารถพิสูจน์การใช้อำลั้งอย่างเหมาะสมได้ในกรณีเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อว่า อำลั้งเช่นนั้นจำเป็นเพื่อประสิทธิภาพในการจับกุมตามกฎหมาย อย่างไรก็ตามหากเป็นกรณีการใช้อำลั้งชั้นรุนแรงถึงตาย เจ้าพนักงานสามารถพิสูจน์ได้เฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

(1) มีเหตุเป็นไปได้อันควรเชื่อว่าอำลั้งชั้นรุนแรงถึงตายนั้นเป็นการจำเป็นอย่างยิ่ง

(A) เพื่อป้องกันการกระทำความผิดฉกรรจ์ หรือ

(B) เพื่อประสิทธิผลในการจับกุมบุคคลซึ่งเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดความไม่สงบ เป็นผู้คุกคามก่อให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสต่อเจ้าพนักงานและต่อบุคคลอื่น ; และ

(2) หากเป็นไปได้เจ้าพนักงานได้เตือนด้วยวาจาต่อบุคคลผู้ก่อเหตุยกยั้นตรายนั้น หรือผู้กระทำความผิดนั้นแล้วว่าจะใช้อำลั้งชั้นรุนแรงถึงตาย

(c) เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งได้จับกุมผู้กระทำความผิดไว้ในสถานที่คุมขังหรือได้ดำเนินการใด ๆ เพื่อควบคุมตัวบุคคลนั้นไว้ สามารถพิสูจน์การใช้อำลั้งชั้นรุนแรงถึงตายในลักษณะเดียวกันได้ เพื่อป้องกันการหลบหนีของบุคคลนั้นจากสถานที่คุมขัง ทั้งนี้เจ้าพนักงานต้องดำเนินการจับกุมและควบคุมตัวอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม เจ้าพนักงานสามารถพิสูจน์การใช้อำลั้งชั้นรุนแรงถึงตายได้เฉพาะในกรณีดังต่อไปนี้

(1) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอำลั้งชั้นรุนแรงถึงตายจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขังของบุคคล ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมตัวไว้เนื่องจากมีเหตุให้

เชื่อว่าบุคคลนั้นก่อให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสและกระทำการอันเป็นอันตรายยิ่งต่อ
เจ้าพนักงานและต่อบุคคลอื่น; และ

- (2) หากเป็นไปได้เจ้าพนักงานได้เตือนด้วยวาจาต่อบุคคลผู้ก่อเหตุภัยอันตรายนั้น หรือ
ผู้กระทำความผิดนั้นแล้วว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

MINNESOTA

ในปี 1992 ผู้นำท้องถิ่นและตัวแทนผู้ใช้กฎหมายจากทุกหน่วยงานของรัฐได้จัดให้มีการประชุมเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์และแนวทางของเจ้าพนักงานรัฐเรื่องการใช้อาวุธปืนในการปฏิบัติหน้าที่ รวมตลอดถึงข้อกำหนดการใช้อาวุธปืนในกรณีการใช้อาวุธรวมในการพิจารณาคดีครั้งนี้ ผลจากการประชุมทำให้เกิดกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อาวุธและอาวุธปืนของเจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายอื่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ และได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะกรณีการใช้อาวุธขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อการจำเป็นในการป้องกันภัยอันตรายต่อชีวิตและสาธารณชนขณะปฏิบัติหน้าที่ โดยปรากฏเป็นนโยบายและหลักเกณฑ์การพิสูจน์การใช้อาวุธดังกล่าวในบทบัญญัติกฎหมายต่อไปนี้⁴³

626.8452 กำลังขั้นรุนแรงถึงตายและการใช้อาวุธปืน ; นโยบายและคำแนะนำที่กำหนดขึ้น
(Deadly Force and Firearm use; policies and instruction required)

ข้อย่อที่ 1. นโยบายเรื่องกำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

1 มกราคม 1992 ผู้นำของทุก ๆ ท้องถิ่นและตัวแทนผู้บังคับใช้กฎหมายของรัฐได้ร่วมจัดสร้างและบังคับใช้นโยบายของรัฐเรื่องการใช้อาวุธซึ่งรวมถึงกำลังรุนแรงถึงตาย เช่นทำได้นิยามไว้ในส่วนที่ 609.066 ซึ่งอำนาจนี้ให้ใช้โดยเจ้าพนักงานรักษากฎหมายและผู้ที่ทำงานนอกเวลาภายใต้การจ้างของหน่วยงานนั้น นโยบายนี้ต้องพิจารณาประกอบกับข้อ 609.066 ในส่วนข้อย่อที่ 2 และอาจไม่อาจห้ามใช้อาวุธขั้นรุนแรงถึงตายในสถานการณ์ซึ่งกำลังเช่นนั้นภายใต้ 609.066

ข้อย่อที่ 2. กำลังขั้นรุนแรงถึงตายและการใช้อาวุธปืน. ข้อเสนอเบื้องต้น

1 มกราคม 1992 ผู้นำของทุก ๆ ท้องถิ่นและตัวแทนผู้บังคับใช้กฎหมายของรัฐได้เสนอข้อแนะนำเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้อาวุธ กำลังรุนแรงถึงตาย และการใช้อาวุธปืนสำหรับเจ้าพนักงาน

รักษากฎหมายและผู้ที่ยังงานนอกเวลาหรือเพิ่งถูกจ้างเข้าทำงานกับหน่วยงาน ต้องได้มีการแนะนำก่อนที่หัวหน้าหน่วยงานออกคำสั่งใช้อาวุธหรือมีเช่นนั้นก็ให้อำนาจเจ้าพนักงานพกพาอาวุธปืนในการงานที่จ้าง การแนะนำนี้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานความมุ่งหมายของนโยบายของหน่วยงานตามที่ระบุในข้อย่อที่ 1 และตั้งอยู่บนเนื้อหาคำแนะนำตามความต้องการของเจ้าพนักงานในหน่วยงานนั้นด้วย

ข้อย่อที่ 3. กำลังขั้นรุนแรงถึงตายและการใช้อาวุธปืน; การแนะนำลำดับต่อไป

1 มกราคม 1992 ผู้นำของทุก ๆ ท้องถิ่นและตัวแทนบังคับใช้กฎหมายรัฐได้เสนอการแถลงข้อแนะนำในข้อย่อที่ 2 ต่อเจ้าพนักงานและพนักงานนอกเวลาปัจจุบันที่ได้รับการจ้างโดยหน่วยงานนั้น การแนะนำนี้ต้องถูกจัดให้มีขึ้นเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี

ข้อย่อที่ 4. กำหนดให้มีการเก็บบันทึกประวัติ

ผู้นำของทุก ๆ ท้องถิ่น และตัวแทนบังคับใช้กฎหมายจะต้องเก็บรักษาบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการอบรมของหน่วยงานตามที่กำหนดในข้อย่อที่ 2 และ 3

609.066 อำนาจในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยเจ้าพนักงานพิทักษ์สันติราษฎร์
(Authorized use of Deadly Force by peace officers)

ข้อย่อที่ 1. คำนิยาม

เพื่อวัตถุประสงค์ในเรื่องนี้ “กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย” หมายถึงกำลังซึ่งผู้กระทำใช้เนื่องด้วยความจำเป็นของชีวิต หรือซึ่งผู้กระทำมีเหตุอันควรรู้ได้ถึงความมีอยู่ของอันตรายต่อชีวิตหรือต่อร่างกายนั้น การใช้อาวุธปืนยิ่งไปอย่างเจตนาในทิศทางที่มีบุคคลอื่นอยู่ หรือที่พาหนะซึ่งเชื่อได้ว่ามีคนอื่นอยู่ในพาหนะนั้น ล้วนแต่ถือว่าเป็นกำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

ข้อย่อที่ 2. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

ถึงแม้จะมีบทบัญญัติในข้อที่ 609.06 หรือ 609.065 แล้วก็ตาม การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยเจ้าพนักงานรักษากฎหมายในหน้าที่จะพิสูจน์ได้ว่าทำโดยถูกต้องก็เฉพาะเมื่อจำเป็นดังกรณีต่อไปนี้ :

1. เพื่อปกป้องเจ้าพนักงานหรือบุคคลอื่นจากอันตรายร้ายแรงต่อชีวิต-ร่างกายที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านั้น

2. เพื่อให้เกิดผลในการติดตามจับกุม หรือป้องกันการหลบหนีของบุคคลซึ่งเจ้าพนักงานนั้นทราบหรือมีความน่าเชื่อได้ว่าได้กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดอาญาร้ายแรงเกี่ยวกับการใช้หรือการข่มขู่ว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย หรือ

3. เพื่อให้เกิดผลในการติดตามจับกุม หรือป้องกันการหลบหนีของบุคคลซึ่งเจ้าพนักงานทราบหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้กระทำหรือพยายามกระทำความผิดอาญาร้ายแรง ถ้าเจ้าพนักงานเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะก่อเหตุหรืออันตรายต่อร่างกาย หากการเข้าจับกุมไม่รับกระทำโดยทันที

UTAH

กฎหมายเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายสำหรับเจ้าพนักงานรักษากฎหมายรัฐ Utah เน้นในการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานที่จะจัดการกับสถานการณ์ที่เจ้าพนักงานเผชิญอยู่โดยอิงแนวคำพิพากษาเป็นบรรทัดฐานการตัดสินคดี หลักเกณฑ์โดยทั่วไปก็เป็นแนวทางเดียวกับบทบัญญัติรัฐอื่น ๆ ที่คำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าพนักงานและประสิทธิภาพการจับกุมผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ เจ้าพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่ต้องคำนึงถึงภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับสาธารณะเป็นสำคัญ

76-2-404 การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานรักษากฎหมาย⁴⁴

(Peace officer's use of Deadly Force)

(1.) เจ้าพนักงานรักษากฎหมายหรือบุคคลใด ๆ ที่กระทำการภายใต้คำสั่งในการให้ความช่วยเหลือหรือเป็นผู้ช่วยเหลือ จะถูกพิสูจน์ความชอบธรรมในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้ต่อเมื่อ :

a. เจ้าพนักงานได้กระทำการอย่างเหมาะสมภายใต้หลักเกณฑ์และสอดคล้องตามคำวินิจฉัยของศาลในเรื่องการกระทำทางอาญาให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย

b. เพื่อประสิทธิภาพในการจับกุม หรือป้องกันการหลบหนีจากสถานที่คุมขังอันเนื่องมาจากการถูกจับกุม ซึ่งเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ากำลังขั้นรุนแรงถึงตายจำเป็นต้องกระทำเพื่อป้องกัน จับกุมบุคคลดังกล่าวให้เป็นผล และ...

1. เจ้าพนักงานมีเหตุความเป็นไปได้ (Probable Cause) ทำให้เชื่อว่าผู้ต้องสงสัยได้กระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตราย หรือข่มขู่คุกคามการก่อให้เกิดเหตุอันตรายถึงชีวิตหรือการบาดเจ็บอย่างรุนแรง
 2. เจ้าพนักงานมีเหตุความเป็นไปได้ ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ต้องสงสัยแสดงการข่มขู่คุกคามถึงชีวิตหรือการบาดเจ็บอย่างรุนแรงต่อเจ้าพนักงานหรือบุคคลอื่น หากการยับยั้งด้วยวิธีนั้นได้กระทำลงโดยชักช้า
- c. เจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายมีความจำเป็นเพื่อป้องกันการตายหรือภัยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อเจ้าพนักงานนั่นเองและบุคคลอื่น
- (2.) หากสามารถดำเนินการได้ การเตือนด้วยวาจาควรได้รับการปฏิบัติโดยเจ้าพนักงานเป็นอันดับแรกก่อนการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายใด ๆ ภายใต้ข้อกำหนดที่ (1) b หรือ c

นอกจากหลักกฎหมายจากมลรัฐต่าง ๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เสนอข้างต้นแล้ว เมื่อไม่นานมานี้คณะผู้บริหารแห่งชาติ หนึ่งในทีมบริหารของประธานาธิบดี Bill Clinton แถลงต่อสำนักข่าว CNN (18 ตุลาคม 1995) ณ ทำเนียบประธานาธิบดี ณ กรุงวอชิงตัน ดีซี (Washington D.C.) เปิดเผยถึงนโยบายการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่ต้องการกำหนดให้มีทฤษฎีหลักเป็นพื้นฐานแบบเดียวกันสำหรับเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายในทุกมลรัฐของประเทศ รวมถึง FBI และ Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms⁴⁵ หลักเกณฑ์ใหม่ที่คณะผู้บริหารแห่งชาติกำหนดขึ้นมา ถูกเรียกว่า “Shoot to Kill” เน้นหลักที่ว่าเจ้าพนักงานจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้เฉพาะกรณีเมื่อมีเหตุจำเป็น หรือเมื่อเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้น หรือสิ่งนั้นก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือเป็นอันตรายต่อร่างกายอย่างรุนแรงต่อเจ้าพนักงาน ต่อบุคคลอื่นและต่อสาธารณะชนที่เจ้าพนักงานมีหน้าที่ต้องปกป้องให้พ้นจากภัยนั้น หลักเกณฑ์ใหม่นี้มีความคล้ายคลึงกับแนวทางของ FBI ที่ใช้ในปัจจุบันมาก (กล่าวถึงในลำดับต่อไป) ซึ่งเจ้าพนักงานจะทำการยิงผู้กระทำความผิดได้ก็ต่อเมื่อมีอันตรายถึงแก่ชีวิตเกิดขึ้น แต่แตกต่างกันตรงที่ว่าแนวทางที่ออกมาใหม่นั้นได้ระบุรายละเอียด วิธีการในการควบคุมสถานการณ์ต่างๆ กันไว้ และเจ้าพนักงานยังปรับใช้กับหน่วยงานในการบังคับใช้กฎหมายในทุกมลรัฐอย่างเป็นทางการเป็นรูปแบบเดียวกันได้

สาระสำคัญของนโยบายได้กำหนดว่าเจ้าพนักงานอาจยิงผู้อื่นถึงแก่ความตายเพื่อป้องกันการหลบหนีในความผิดขั้นร้ายแรงทุกกรณีตามรายละเอียดของกฎหมายมลรัฐ ทั้งนี้มีข้อจำกัดที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. เจ้าพนักงานต้องมีสาเหตุที่มีเหตุผลเพียงเชื่อได้ว่า ผู้หลบหนีการจับกุมได้ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือข่มขู่ว่าจะกระทำเช่นนั้น
2. การหลบหนีของผู้หลบหนีการจับกุมจะก่อให้เกิดอันตรายซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของเจ้าพนักงานนั่นเองและหรือต่อบุคคลอื่น

ข้อกำหนดดังกล่าวเป็นหลักเกณฑ์ซึ่งที่ผู้บริหารแห่งชาติคาดหวังให้มลรัฐต่าง ๆ นำเป็นแนวทางของบทบัญญัติทางกฎหมายรัฐ แม้ภาพรวมจะคล้ายคลึงกันแต่สาระสำคัญของกฎหมายปรากฏในรายละเอียดที่แตกต่างกันเล็กน้อย อย่างไรก็ตามก็ดีจากการศึกษาสรุปได้ว่ากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเน้นถึงความปลอดภัยของเจ้าพนักงานในการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์เสี่ยงภัยจากผู้กระทำความผิดรูปแบบต่าง ๆ และความปลอดภัยของบุคคลอื่นหรือสาธารณชน ซึ่งคาดหมายได้ว่าอาจได้รับอันตรายจากการกระทำของผู้กระทำความผิดหรือผู้หลบหนีการจับกุม ทั้งนี้ต้องก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้รักษากฎหมาย จับกุมผู้กระทำความผิดในขณะเดียวกัน

แตกต่างจากบทบัญญัติในประเทศไทยซึ่งไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดของกฎหมายเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายสำหรับเจ้าพนักงานตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่แต่อย่างใด อาจกล่าวได้ว่าสถานการณ์จะมีรูปแบบและความรุนแรงระดับไหน เจ้าหน้าที่ก็ต้องปฏิบัติเพื่อป้องกันตนเองเพียงในขอบเขตเรื่องการป้องกันโดยชอบตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 68 เท่านั้น จากแนวคำพิพากษาศาลฎีกาเรื่องการป้องกันตนเองที่ปรากฏกรณีป้องกันตนจากบุคคลผู้ซึ่งมีอาวุธ โดยเฉพาะอาวุธปืน ก็ต้องให้ได้ความว่าภัยอันตรายจากอาวุธปืนใกล้จะถึง ปืนต้องอยู่ในสภาพพร้อมยิงและเล็งมายังผู้ที่จะใช้อำนาจป้องกันเท่านั้นกฎหมายจึงจะถือเป็นการป้องกันโดยชอบ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับกฎหมายอเมริกาจะเห็นได้ว่าบทบัญญัติทางกฎหมายเพื่อการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานตำรวจยังไม่เพียงพอที่จะคุ้มครองเจ้าพนักงานที่ต้องเสี่ยงชีวิตปฏิบัติหน้าที่คุ้มครองสังคมจากภัยอันตรายต่าง ๆ หากเจ้าพนักงานที่ออกติดตามจับกุมผู้กระทำความผิดหรือผู้หลบหนีการกระทำความผิดที่มีอาวุธปืน ต้องรอจนผู้ต้องหานั้นเล็งปืนมายังตัวเจ้าพนักงานไม่เพียงพอถือได้ว่าเป็นระดับภัยอันตรายที่เจ้าพนักงานควรใช้กำลังตอบโต้หรือกระทำกรใด ๆ เพื่อป้องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่เป็นอันตราย หรือไม่อาวุธร้ายแรงติดตัวพร้อมที่จะก่อเหตุร้ายแรง หรือเป็นบุคคลผู้หลบหนีจากการจับกุม เนื่องจากกระทำความผิดจรรยาที่สร้างความเสียหายต่อสังคมและบุคคลอื่น ดังนั้นภัยอันตรายที่เจ้าพนักงานควรถือเป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติหน้าที่ที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงใด ๆ ยุติเหตุการณ์อันอาจเกิดหรือเกิดหรือคาดได้

ว่าจะเกิดเหตุให้เกิดภัยอันตรายต่อตนเอง ผู้อื่นและสาธารณะจึงแตกต่างจากภัยอันตรายของบุคคลธรรมดาที่จะใช้อำนาจป้องกันตน ดังแนวทางของกฎหมายอเมริกาที่คำนึงถึงความเสียหายยิ่งกว่าของเจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่

3.2.2. ประเทศแคนาดา

หลักเกณฑ์เรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อป้องกันตนของเจ้าพนักงานตำรวจขณะปฏิบัติหน้าที่ของประเทศแคนาดา มีบทบัญญัติเป็นไปในแนวทางเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาและเป็นแบบแผนเดียวกันในแต่ละมลรัฐ หลักเกณฑ์ที่ปรากฏในข้อกำหนดสำหรับเจ้าพนักงานพิทักษ์สันติราษฎร์มีแนวทางปฏิบัติดังนี้⁴⁶

RCW 9A.16.040 การฆาตกรรมหรือการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยเจ้าพนักงานรักษากฎหมาย
เจ้าพนักงานพิทักษ์สันติราษฎร์ และผู้ให้การช่วยเหลือเจ้าพนักงาน

- (1) การฆาตกรรมหรือการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจะนำสืบได้ในกรณีดังต่อไปนี้
 - (a) เมื่อพนักงานของรัฐได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของศาลเกี่ยวกับเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย หรือ
 - (b) เมื่อจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าพนักงานของรัฐต้องใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อปราบปรามการกระทำอันเป็นการละเมิดกฎหมายในรัฐ ในอาณาเขตของรัฐ หรือการกระทำตามที่ในทางกฎหมาย
 - (c) เมื่อจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าพนักงานของรัฐหรือบุคคลผู้ให้ความช่วยเหลือเจ้าพนักงานตามคำสั่งของเจ้าพนักงานนั้นต้องใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในกรณีดังต่อไปนี้:
 - (i) เพื่อจับกุมหรือควบคุมบุคคล ซึ่งเจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้กระทำหรือพยายามกระทำ หรือกำลังพยายามกระทำความผิดจรรยา
 - (ii) เพื่อป้องกันการหลบหนีของบุคคลผู้กระทำความผิด ซึ่งได้หลบหนีจากสถานที่คุมขังหรือสถานที่ควบคุมของเจ้าพนักงาน หรือการติดตามตัวกลับมาของบุคคลดังกล่าว

- (iii) เพื่อป้องกันการหลบหนีของบุคคลผู้กระทำความผิดจากเรือนจำของรัฐ หรือเรือนจำประจำเมืองสำหรับบุคคลที่ถูกจับกุม หรือต้องโทษ หรือถูกตัดสินว่ากระทำความผิดฉกรรจ์ หรือ
- (iv) เพื่อการปราบปรามตามกฎหมายต่อผู้ก่อการจลาจลหากบุคคลที่ก่อความไม่สงบนั้นมีอาวุธร้ายแรงถึงตายขณะก่อจลาจล

(2) ในการพิจารณาว่าควรหรือไม่ควรใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาม (1) c ภายใต้บทบัญญัตินี้ในการจับหรือควบคุมบุคคลใด ๆ ที่ได้ก่ออาชญากรรมขึ้น หากไม่ปรากฏการกระทำเป็นที่แจ้งชัดเจ้าพนักงานต้องมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ก่อการคุกคามให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสและอันตรายถึงชีวิตต่อเจ้าพนักงานและต่อบุคคลอื่น ในบรรดาสถานการณ์ซึ่งอาจพิจารณาได้โดยเจ้าพนักงานว่าเป็นการก่อการคุกคามต่อการบาดเจ็บสาหัสหรือต่อชีวิตหรือไม่ ได้แก่:

- (a) ผู้ต้องสงสัยกระทำการอันเป็นการคุกคามเจ้าพนักงานด้วยอาวุธ หรือแสดงอาวุธในท่าที่ที่อาจการก่อให้เกิดภัยอันตรายได้ในทุกขณะ
- (b) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า ผู้ต้องสงสัยนั้นได้ประกอบอาชญากรรมใด ๆ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือการคุกคามต่อการบาดเจ็บสาหัสต่อชีวิต

ภายใต้สถานการณ์ข้างต้น การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจะถูกใช้ได้ทุกเมื่อถ้าจำเป็น ต้องกระทำเพื่อป้องกันการหลบหนีของบุคคลดังกล่าว และถ้าเป็นไปได้เจ้าพนักงานควรได้มีการกล่าวเตือนถึงการจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเช่นนั้นก่อน

(3) เจ้าพนักงานรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่รักษากฎหมายและความสงบเรียบร้อย ไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ในความผิดทางอาญาสำหรับกรณีการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ปราศจากทัศนคติบน และได้รับการยกย่องในการปฏิบัติหน้าที่นั้น หากได้กระทำตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ภายใต้บทบัญญัติในส่วนนี้

(4) บทบัญญัตินี้ไม่ให้ตีความถึงการกระทำที่นอกเหนือจากที่ปรากฏข้างต้น

นอกจากกฎหมายที่กำหนดเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานขณะปฏิบัติหน้าที่แล้ว ข้อมูลที่นำเสนอในรายละเอียดลำดับต่อไปของประเทศแคนาดาเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาวิจัยของกรมตำรวจ Saskatoon ประเทศแคนาดา ทำการศึกษาถึงการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานตำรวจขณะปฏิบัติหน้าที่ ปัญหาและอุปสรรค รวมถึงตลอดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังจากเกิดเหตุการณ์การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่มีการตายเกิดขึ้น ⁴⁷

การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Use of Deadly Force) คือระดับของการใช้กำลังซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ซึ่งมีเหตุผลอันสมควรสรุปแล้วว่าจะใช้ซึ่งเสี่ยงต่อการการได้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัสของเป้าหมายที่เป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะผลที่ออกมาจะเป็นความตายหรือบาดเจ็บหรือเกิดอันตรายใด ๆ ก็ตาม มีหนังสือและบทความจำนวนมากที่เขียนเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจไว้ ส่วนใหญ่จะมุ่งความสนใจไปที่ขอบเขตของการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในหลายกรณีด้วยกันที่มีการแนะนำและนโยบายที่เป็นอุดมคติเพื่อที่จะใช้ควบคุมการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีและมุมมองทางการศึกษาซึ่งแม้ว่าจะจะเป็นงานวิจัยที่ดีแต่ก็ไม่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงเสมอไป ความเป็นจริงนี้ก็คือสิ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจบนท้องถนนต้องเผชิญอย่างไม่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า การตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายก็ไม่สามารถบอกได้เช่นกันว่าจะถูกใช้หรือไม่อย่างไร เพียงพอต่อการรองรับสถานการณ์นั้นหรือเกินกว่าความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยกำลังรุนแรงถึงตาย ประเด็นเรื่องนี้ได้มีการกล่าวถึงมากมาย James Fyfe (1981) ได้พัฒนาแผนเพื่อควบคุมการกระทำวิสามัญฆาตกรรม ในขอบเขตของการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานขณะปฏิบัติหน้าที่ ประเด็นส่วนใหญ่ที่ Fyfe สร้างขึ้นใช้ได้และได้ใช้อยู่ในวงการของเจ้าหน้าที่ตำรวจแคนาดา มาหลายปีแล้ว อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอแนะของเขาข้อหนึ่งคือ “ระบบการให้รางวัลภายใน” เป็นทางในการวัดคุณภาพการทำงานว่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ใช้ความรุนแรงโดยไม่สมควรไม่ควรได้รับการยกย่องชมเชยจากหน่วยงาน

หนังสือส่วนใหญ่ที่ใช้ศึกษาหรือปรากฏอยู่ในประเทศแคนาดาเกี่ยวกับเรื่องนี้ในปัจจุบันเป็นของอเมริกัน ไม่มีงานวิจัยใดที่ทำหรือเขียนเกี่ยวกับแคนาดามาก่อน งานวิจัยที่ยกมานำเสนอนี้จึงนับเป็นงานวิจัยแรกที่ทำขึ้นโดยศึกษาจากการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในประเทศแคนาดา และเป็นที่ยอมรับในการศึกษาของโรงเรียนตำรวจ ตลอดจนใช้เป็นเอกสารอ้างอิงใด ๆ เกี่ยวกับเหตุวิสามัญฆาตกรรมด้วยกำลังขั้นรุนแรงถึงตาย โดยได้ศึกษาวิจัยจากมุมมองของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์รุนแรงดังกล่าว งานวิจัยนี้ได้กำหนดสมมติฐานของการศึกษา และได้ผลการศึกษาออกมา 5 ประเด็น สรุปได้ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดว่าเป็นชนชั้นทำงานและเป็นงานที่เสี่ยงภัย เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีส่วนร่วมในการทำวิสามัญฆาตกรรมด้วยกำลังขั้นรุนแรงถึงตายมักจะไม่ได้รับการเอาใจใส่ที่เหมาะสมและอาจจะกลายเป็นแพะรับบาปในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายมักจะถูกทิ้งให้เผชิญปัญหาด้วยตนเองเพราะขาดการ

สนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาและถูกเพื่อร่วมงานทอดทิ้ง แม้กระทั่งเมื่อมีปัญหาทางด้านจิตใจหรือมีความวิตกกังวลเนื่องจากเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรม เจ้าหน้าที่ตำรวจจะถูกทิ้งให้เผชิญปัญหาตามลำพัง

ผลที่ได้รับจากการศึกษาสมมติฐานที่ 1 กล่าวได้ว่า เนื่องจากเป็นชนชั้นทำงาน เจ้าหน้าที่ตำรวจรู้ว่าตนเองอยู่ในฐานะที่เสี่ยงภัยพอ ๆ กับการทำงานบางประเภทเช่นคนทำเหมือง ถ่านหินที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานที่เป็นอันตรายและมักจะมีภัยต่อสุขภาพของพวกเขา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่จะทำให้ภาวะแวดล้อมดีขึ้นนั้นมีราคาแพงและตัดกำไรของนายทุนเจ้าของกิจการ ดังนั้นมักจะมีการต่อสู้และต่อรองระหว่างกรรมกรและเจ้าของกิจการเพื่อที่จะควบคุมสิ่งอำนวยความสะดวกภัยของพวกเขาเสมอ เช่นเดียวกับคนงานเหมืองถ่านหิน เจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะมีการปะทะกับเจ้านายทางการเมือง การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจในเหตุวิสามัญฆาตกรรมกรณีการใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตายนั้นเป็นสิ่งที่จะต้องใช้งบประมาณจำนวนมากจึงมักไม่ได้รับการปฏิบัติเท่าที่ควร ในปัจจุบันเนื่องจากคนทั่วไปต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ซึ่งรับผิดชอบต่อการกระทำของเจ้าหน้าที่เอง แหล่งต่าง ๆ จึงมีขึ้นเพื่อฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เลือกใช้การแก้ไขปัญหาลดความรุนแรงอย่างมีศักยภาพในสถานการณ์ที่รุนแรง ทางเลือกบางประการเช่นการใช้เทคนิคทางวาจา (Verbal Judo) หรือเพียงถอนตัวออกจากเหตุการณ์บางเหตุการณ์ ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไปในทางตรงข้ามกับการใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตายและการเกิดวิสามัญฆาตกรรมได้

ความสนับสนุนของรัฐไม่ใช่จะเป็นเช่นนี้เสมอไป เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างถูกต้องหลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้น เจ้าพนักงานนั้นจะประสบความยากลำบากในการจัดการกับสถานการณ์ทั้งในด้านสาธารณชนและด้านส่วนตัว ถ้าแหล่งช่วยเหลือไม่มีสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยการจัดการจากผู้บังคับบัญชาในระดับสูง เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำวิสามัญฆาตกรรมก็ต้องเผชิญกับผลที่ตามมาด้วยตัวเอง สถานการณ์แบบนี้อาจเป็นต้นเหตุของปัญหาในองค์กรตำรวจและก่อผลเสียหายมากขึ้นเรื่อย ๆ ในอนาคต อาจทำให้เกิดการเสียเงินให้แก่บุคคลผู้ซึ่งไม่สามารถทำงานตามหน้าที่ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อีก เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจะต้องรับผิดชอบต่อองค์กรของตำรวจ ต่อสังคมและตัวเอง ดังนั้นรัฐและองค์กรของตำรวจควรมีควมรับผิดชอบและมีหน้าที่ให้ความมั่นใจต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อการทำงานของพวกเขา แม้การกระทำนั้นได้กระทำไปตามที่กฎหมายให้อำนาจและไม่มีการดำเนินการทางอาญาก็ตาม การกระทบกระเทือนทางสังคมและจิตใจย่อมเกิดขึ้นกับเจ้าพนักงานทุกคน ความกดดันและภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอาจสะสมเป็นบ่อเกิดของความรุนแรงอย่างไร้เหตุผลในเหตุการณ์ต่อไปได้ แหล่งในการจัดการ

เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เจ็บปวดนี้จึงต้องมีเพียงพอ การสอนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ การฆ่า การใช้กำลัง และการฝึกให้พวกเขาเป็นนักตัดสินในที่ที่ไม่ได้หมายความว่ารัฐสามารถทอดทิ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำวิสามัญฆาตกรรมได้ ตรงกันข้าม รัฐจะต้องสามารถให้ความมั่นใจว่ามีแหล่งที่เหมาะสมและเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถใช้ได้เพื่อที่จะทำให้กลับสู่สภาพเดิมหลังจากเกิดเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรม

2. เหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรม และการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแต่ละครั้งไม่เหมือนกันและแต่ละคนที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์จะตอบโต้แตกต่างกันออกไป เจ้าหน้าที่บางคนสามารถจัดการกับเหตุการณ์ได้ดีกว่าคนอื่น สิ่งสำคัญที่ควรตระหนักคือแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน ต้องการที่จะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันตามพื้นฐานของแต่ละคน ไม่มีนโยบายที่เข้มแข็งหรือรวดเร็วที่สามารถใช้ได้กับทุกคน นโยบายควรจะเป็นเพียงแค่แนวทางที่สามารถปรับใช้ได้ในแต่ละคนและแต่ละเหตุการณ์ ดังนั้นนโยบายควรมีความสำคัญมากกว่าเป็นเหตุผลทางการเมือง

ผลการศึกษาสมมติฐานที่ 2 พบว่าแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นมีฉากของเหตุการณ์และองค์ประกอบรอบด้านนับแต่ก่อนเกิดเหตุจนกระทั่งหลังเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละคนปฏิบัติหน้าที่และกระทำการตามแบบของตัวเอง แต่ละคนจะกลับเป็นปกติในเวลาและวิธีการที่ต่างกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจบางคนกลับสู่สภาวะปกติได้เร็วและมากกว่าคนอื่น ดังนั้นนโยบายการจัดการจะต้องยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนได้กับแต่ละเหตุการณ์ นโยบายควรเป็นแนวทางในการปรับอารมณ์และพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละนายที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรมนั้น ไม่สามารถกำหนดแน่นอนตายตัวได้ว่าจะดำเนินการภายในหน่วยงานอย่างไรกับบุคคลนั้น เจ้าพนักงานบางคนอาจต้องการกลับไปทำงานในหน้าที่เดิมก่อนจะเกิดเหตุการณ์ขึ้นในขณะที่บางคนอาจไม่ต้องการกลับไปในภาพเหตุการณ์นั้นอีก

3. ความสนับสนุนสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรมมักจะมีเพียงแค่วะยะเวลาสั้น ๆ และหายไปเมื่อเวลาผ่านไป เจ้าหน้าที่เหล่านี้จะถูกทิ้งให้เผชิญกับปัญหาที่อาจตามมาอีกในภายหลังโดยลำพัง

ผลการศึกษาสมมติฐานที่ 3 พบว่าหลังจากเกิดเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรม ในเบื้องต้นนั้นปฏิภริยาและกำลังใจมักจะออกมาในทางที่ดี เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับการสนับสนุนเพียง

ระยะสั้น ๆ อย่างไรก็ตามความสนับสนุนนี้จะหมดไปเมื่อเวลาผ่านไป หัวหน้าหน่วยงานและเพื่อร่วมงานเริ่มจะคลางแคลงในตัวเจ้าหน้าที่ผู้ขึ้นอีกครั้ง เมื่อเหตุการณ์นั้นกลายเป็นเรื่องธรรมดา เจ้าหน้าที่ผู้ขึ้นก็จะถูกซักถามเกี่ยวกับการกระทำของเขามากขึ้นไปอีก เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคนพบว่าเขาถูกโยกย้ายโดยที่ไม่มีคำอธิบายว่าทำไม ครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งของผลกระทบที่ได้รับภายหลังเหตุการณ์ บางรายภรรยาของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีส่วนในเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรมต้องเข้าพบเจ้าหน้าที่ระดับสูงเพื่อรับรู้ว่าทำไมสามีของพวกเขาจึงได้รับการปฏิบัติเช่นที่เป็นอยู่ ลูกชายของพนักงานตำรวจคนหนึ่งเคยถามพ่อของพวกเขาว่าทำไมชาวโทรทัศน์จึงเรียกพ่อของเขาว่าฆาตกร และต้องถูกจับตามองจากสังคมรอบตัวที่คอยซักถามอยากรู้ยากเห็นตลอดเวลา

4. ทุกคนที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรมจะได้รับการตีตราไปนาน การตีตราซึ่งไม่ว่าจะเป็นไปในทางบวกและทางลบจะติดตามเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นไปตลอดชีวิตการทำงานของเขา ชื่อเสียงที่เป็นลบนี้อาจทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้

ผลการศึกษาสัมมติฐานที่ 4 สรุปได้ว่าสิ่งที่ชี้ถึงความผิดของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีนี้เป็นผลมาจากการกระทำวิสามัญฆาตกรรม แม้ว่าตัวชี้ความผิดจะไม่ปรากฏให้เห็นบนร่างกายของพวกเขา แต่ก็สามารถเห็นได้จากเพื่อนร่วมงาน จากสื่อมวลชน และสังคม สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วความผิดที่เกิดจากการทำวิสามัญฆาตกรรมเป็นประสบการณ์ใหม่ ก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุการณ์พวกเขาไม่เคยมีประสบการณ์ที่รุนแรงแบบนี้มาก่อนเลยก็มี แต่หลังจากเกิดเหตุการณ์พวกเขาจะรู้ถึงวิธีที่จะจัดการกับสถานการณ์รุนแรงเช่นนั้นได้ด้วยอาศัยประสบการณ์การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแบบเดียวกัน ค่านิยมของตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่นี้จะติดตัวและส่งผลถึงการทำงานในครั้งต่อ ๆ ไปได้ พวกเขาอาจถูกสังคมมองว่าเป็นพวกเบี่ยงเบนออกจากสังคม การกระทำและพฤติกรรมบางอย่างของเจ้าหน้าที่ในเหตุการณ์ทำให้สังคมหลายกลุ่มมองว่าเป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากค่านิยมที่ดี การใช้อาวุธปืนในการวิสามัญฆาตกรรมแม้ว่าในหลายกรณีจะจำเป็นก็ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิด และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่กระทำเช่นนั้นคือคนไม่ดี เหล่านี้คือสิ่งที่สังคมมอบให้หลังจากที่เจ้าพนักงานตำรวจต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อปกป้องสังคมจากสิ่งเลวร้าย มีเพียงบางรายซึ่งนับว่าน้อยมากปรากฏในประเทศแคนาดาว่าตำรวจที่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายก่อเหตุวิสามัญฆาตกรรมได้รับการเลื่อนขั้น ส่วนมากจะถูกชะลอเวลาไว้เพื่อการทำรายงาน การสอบสวนสืบสวนทั้งจากหน่วยงานและจากสังคม

5. โดยโครงสร้างแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นตัวแทนของรัฐที่ใช้กำลังในการรักษา กฎหมาย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับอำนาจที่กว้างมากและมีดุลพินิจในการใช้อำนาจนั้น หนึ่งใน อำนาจที่กล่าวคือการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่เมื่อใดก็ตามที่ตำรวจใช้ อำนาจนี้ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร รัฐอาจจะรู้สึกว่าเป็นการกระทำที่น่ารังเกียจและรู้สึก แปรแยกต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ใช้อำนาจดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้น เหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรม อาจจะทำให้เกิดเหตุการณ์ที่เลวร้ายต่อรัฐได้ โดยเฉพาะในเหตุการณ์ที่มีการฆาตกรรมคนที่ เป็นชนกลุ่มน้อยหรือคนที่มีอิทธิพลในชุมชน สื่อมวลชนและกลุ่มผู้สนใจเป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถ สร้างความกดดันอย่างมากแก่รัฐและหน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นตัวแทนในการใช้อำนาจ

ผลการศึกษาสมมติฐานที่ 5 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะที่เป็นตัวแทนของรัฐด้าน การใช้กำลัง และการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม เป็นสถาบันหนึ่งที่มีอำนาจการ ใช้กำลังเพื่อปฏิบัติหน้าที่ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับอำนาจและดุลพินิจว่าเมื่อใดที่จะใช้อำนาจนี้ หนึ่งในอำนาจนี้คือการทำวิสามัญฆาตกรรมโดยการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้โดยไม่ผิด กฎหมายหากได้กระทำภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดว่าพึงกระทำได้ การใช้อาวุธปืนและการ ยิงผู้กระทำความผิดโดยอาศัยอำนาจ ซึ่งได้รับอนุมัติจากรัฐเป็นความพิเศษอย่างหนึ่งของตำรวจ แต่ในความเป็นจริงเมื่อใดก็ตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจให้อำนาจที่ได้รับนี้พวกเขาอาจกลายเป็นคน แปรแยกของสังคมในทันที ความสนใจในเหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรมอาจเป็นเหตุให้ สถานการณ์วิกฤตได้ สื่อมวลชนและกลุ่มผู้สนใจสามารถก่อให้เกิดความกดดันอย่างมากต่อ รัฐบาลได้ การประสานด้านการให้ข้อมูลและทำความเข้าใจระหว่างหน่วยงานของรัฐและสื่อมวลชน เป็นสิ่งที่รัฐไม่ควรมองข้าม ทั้งนี้เพื่อปฏิบัติให้เป็นแนวทางหนึ่งในการป้องกันปัญหาที่จะตามมา ต่อเจ้าพนักงานผู้กระทำวิสามัญฆาตกรรม และต่อรัฐ ต่อหน่วยงานของรัฐเอง

การศึกษาจากสมมติฐานทั้ง 5 ชี้ให้เห็นว่ามีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องมีนโยบาย เกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านสังคมและจิตใจ นโยบายจะต้องยืดหยุ่นและ ปรับเปลี่ยนได้สำหรับเจ้าหน้าที่ทุกคนและสถานการณ์ทุกสถานการณ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะมี สภาวะกลับคืนสู่ปกติได้ในเวลาและวิธีการของตัวเอง บางคนอาจจะฟื้นตัวได้ช้ากว่าคนอื่นแต่ก็ไม่ ควรมีใครถูกกลั่นแกล้งและไม่ได้รับการปฏิบัติจากรัฐและหน่วยงาน ท้ายที่สุด สาธารณะชนต้องเข้าใจว่า บทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการควบคุมอาชญากรรมและความสับสนไม่เป็นระบบของสังคม คืออะไร เจ้าหน้าที่ต้องเสี่ยงภัยมากแค่ไหน และต้องตระหนักว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นมากกว่าตัว แทนของสังคมไว้จัดการระเบียบของสังคม เหตุการณ์วิสามัญฆาตกรรมเกิดขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่

ตำรวจเข้าสู่สถานการณ์การขัดแย้งของสังคมในเหตุการณ์รุนแรงที่จำกัดด้วยเวลาในการคิดและ
 ภาระที่ต้องปกป้องสังคมและประชาชนผู้บริสุทธิ์ด้วยการเสี่ยงของชีวิตตนเอง เจ้าหน้าที่ตำรวจจึง
 ไม่ใช่ผู้กำหนดสถานการณ์นั้นเพียงผู้เดียวหากแต่มีองค์ประกอบอื่นของสังคมร่วมอยู่ด้วย
 ด้วยเหตุนี้ สังคมจะต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายกรณีวิสามัญ
 ฆาตกรรมเช่นกัน

3.2.3. ประเทศอังกฤษ

หลักกฎหมาย Common Law ของประเทศอังกฤษไม่ได้กำหนดด้วยคำเรื่องการใช้
 กำลังขั้นรุนแรงถึงตายไว้โดยชัดแจ้ง แต่บทบัญญัติที่กำหนดใน Police and Criminal Evidence Act
 1984: Section 117 กล่าวถึงหลักเกณฑ์กว้าง ๆ เฉพาะเจ้าพนักงานตำรวจ เป็นบัญญัติแยกออก
 จากกรณีของวิญญาณทั่วไปที่จะได้อำนาจป้องกันตัวจากภัยอันตราย กล่าวคือ ⁴⁸ “เจ้าพนักงาน
 ตำรวจอาจใช้กำลังใด ๆ ก็ตามถ้าจำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย” เป็นการ
 กำหนดที่กว้างมากและไม่มีถ้อยคำระบุแน่นอนว่าเมื่อใดและเพียงใดจึงจะถือว่ามีความจำเป็นต้อง
 ใช้กำลังในการปฏิบัติหน้าที่ แนวทางที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาคือการพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ
 ไปทั้งนี้โดยบรรทัดฐานคำพิพากษากฎีกาก่อนหน้านั้น และแม้ว่าไม่มีบทบัญญัติใดกล่าวถึงวิธีการ
 การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่แต่ที่เห็นได้ชัดคือกฎหมายของอังกฤษกำหนดแนว
 ทางที่แยกจากกันระหว่างเหตุจำเป็นในการป้องกันตัวให้พ้นจากภัยอันตรายของบุคคลทั่วไป และ
 เหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานจะพึงใช้ดุลพินิจในการป้องกันภัยในขณะปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

3.3. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจสืบสวนกลาง: FBI *

ในเดือนเมษายน 1996 ตำรวจสืบสวนกลาง (FBI) จัดให้มีการอบรมนโยบายที่
 กำหนดขึ้นใหม่ให้เป็นมาตรฐานยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ⁴⁹ FBI ตระหนักถึง
 ภารกิจของหน่วยงานดีว่าการเผชิญหน้าสิ่งที่ทำทลายที่สุดของเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือการตัดสินใจ
 ที่เหมาะสมที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่ เพื่อให้มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมี

* A copy of the FBI's new Deadly Force Policy can be obtained by submitting a request on department letterhead to the Legal Instruction Unit, FBI Academy, Quantico, VA. 22135.

ความรู้และทักษะที่จำเป็นในการตัดสินใจและมีความมั่นใจในการตัดสินใจนั้น FBI จัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแก่เจ้าพนักงานตำรวจเป็นประจำในแต่ละปี การฝึกอบรมจะรวมการให้ความรู้และทักษะที่จำเป็นเพื่อการตัดสินใจที่ถูกต้อง เป็นการให้การอบรมแบบเหมือนจริงไม่ใช่เพียงแต่ศึกษาทฤษฎีจากตำรา การฝึกอบรมที่จัดขึ้นจะให้หลักการที่ชัดเจนเพื่อครอบคลุมเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทั้งหมดและจากนั้นสาธิตให้ดูโดยใช้ตัวอย่าง FBI มองว่าหากการฝึกอบรมไม่เพียงพอและไม่ชี้ให้เห็นถึงสถานการณ์จริงแล้ว อาจเป็นสาเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเกิดความไม่แน่ใจและลังเลใจในสถานการณ์ที่ตัวเองและคนรอบข้างตกอยู่ในอันตรายมากขึ้น

วันที่ 17 ตุลาคม 1995 อัยการสูงสุด Janet Reno ได้ให้ความเห็นชอบต่อนโยบายที่จะให้การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ให้มีขอบเขตครอบคลุมต่อการใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดในกระทรวงยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา และนับแต่นั้นมานโยบายเดียวกันนี้ได้ถูกปรับใช้โดยกระทรวงการคลัง เหตุการณ์เดียวกันนี้ถือได้ว่าเป็นครั้งแรกที่มีการวางนโยบายเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่เป็นรูปแบบในกรมตำรวจสหรัฐ สิ่งที่เชื่อมโยงนโยบายไว้ด้วยกันคือการสร้างมาตรการของ “ภัยอันตรายอันใกล้จะถึง” (Imminent Danger) ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่ แต่ก็ยังคงหลักเกณฑ์พื้นฐานในเรื่องของการใช้กำลังรุนแรงถึงตายโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งหลักเกณฑ์พื้นฐานมีข้อกำหนดดังนี้

“เจ้าหน้าที่ ผู้รักษากฎหมายของกระทรวงยุติธรรมอาจทำวิสามัญฆาตกรรมโดยการใช้อาวุธใด ๆ รวมถึงการใช้อาวุธขั้นรุนแรงถึงตายได้เมื่อมีความจำเป็น คือเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมีความเชื่อที่สมเหตุสมผลว่าเป้าหมายของการใช้ความรุนแรงนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือบาดเจ็บสาหัส”

ข้อแตกต่างของนโยบายและกฎหมายเห็นได้ชัดมากในกรณีของอาชญากรที่หลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ ในคดี Tennessee V. Garner (471 U.S.1, 1985) ศาลฎีกาถือตามแนวของรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 4 อนุญาตให้ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายกับผู้ต้องสงสัยว่าก่ออาชญากรรม เมื่อมีเหตุให้เชื่อได้ว่าอาชญากรนั้นก่อให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสและอันตรายต่อชีวิต แต่ตามนโยบายการใช้กฎหมายของหน่วยงานจะต้องมีองค์ประกอบเพิ่มเติมคือเจ้า

พนักงานจะต้องมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีจะก่ออันตรายให้กับเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นในขณะนั้นด้วย

นโยบายใหม่ของ FBI อธิบายว่าคำว่า “ใกล้จะถึง” (Imminent) สามารถยืดหยุ่นได้ รวมถึงช่วงเวลาที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์มากกว่าที่จะเจาะจงลงไปว่าเป็นตอนไหนที่อยู่ในความหมายของคำว่า “ทันทีทันใด” หรือ “ชั่วพริบตา” ยิ่งกว่านี้เป็นเหตุผลของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจะต้องมาจาก “มุมมองของเจ้าหน้าที่ในที่เกิดเหตุ (และ) ต้องไม่มาจากจุดได้เปรียบทางข้างหลังของภาพเหตุการณ์” นโยบายดังกล่าวนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อจำกัดความสามารถและความรับผิดชอบในการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่ แต่เป็นการวางกรอบของหลักการเพื่อแนะแนวทางของการตัดสินใจที่เจ้าหน้าที่ทุกคนจะต้องพัฒนาและฝึกฝนด้วยตัวเองในการใช้กำลังรุนแรงดังกล่าว

หลักการฝึกในเบื้องต้น: ความมุ่งหมายที่อยู่เบื้องหลังของการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ FBI ตามนโยบายใหม่ คือความรู้ที่ได้จากการประเมินการปฏิบัติเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถทำงานทันกับเวลาและมีการตัดสินใจที่ถูกต้องตามความจำเป็นในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย เพื่อให้วัตถุประสงค์นี้ประสบผลสำเร็จ FBI ได้ใช้วิธีการแบบหลากหลายขั้นตอนในการแนะนำเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายประกอบด้วยการศึกษาหลักกฎหมาย ตัวเล่นนโยบาย โดยมีการแนะนำประกอบว่าควรตีความนโยบายในแต่ละข้อไปในทางใด อีกขั้นตอนคือการฝึกเสมือนอยู่ในเหตุการณ์จริง สร้างสถานการณ์เพื่อทดสอบการใช้ดุลพินิจและตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายต่อเป้าหมาย

สาระสำคัญของนโยบายการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย 1996

นโยบายฉบับนี้ถูกกำหนดขึ้นเป็นแนวทางแก่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ FBI ในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายและควบคุมการประยุกต์ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย สาระสำคัญและหลักเกณฑ์ของนโยบายมีดังนี้

1. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Use of Deadly Force) คือการใช้กำลังหรืออาวุธใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัส

2. นโยบายนี้ไม่ได้ตีความไว้เพื่อเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ต้นตวเกินไปจนเกิดความเสียหายที่ไม่สมเหตุผล ความสมเหตุผลในการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่ที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายภายใต้นโยบายนี้จะต้องมองจากมุมมองของเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในที่เกิดเหตุ ซึ่งอาจถูกสถานการณ์บังคับให้ตัดสินใจไปในทางใดทางหนึ่ง โดยเจ้าหน้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้จากด้านหลังของเป้าหมาย

3. การป้องกันชีวิต: เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้เมื่อจำเป็นเท่านั้น กล่าวคือเมื่อเจ้าหน้าที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป้าหมายของการใช้กำลังนั้นก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสต่อเจ้าหน้าที่นั้นและต่อบุคคลอื่น

4. เป้าหมายหลบหนีการจับกุม: กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอาจจะใช้เพื่อป้องกันการหลบหนีของเป้าหมายถ้ามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

4.1. เป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมที่ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือตาย หรือเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ความตาย

4.2. การหลบหนีของเป้าหมายหรือผู้กระทำความผิด ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่น

5. การเตือนด้วยวาจา: ถ้าเป็นไปได้และหากไม่เป็นการเพิ่มสถานะอันตรายให้แก่เจ้าหน้าที่และบุคคลอื่น การเตือนด้วยวาจาให้เป้าหมายจำนนต่อเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ควรได้ปฏิบัติก่อนเสมอ ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้วิธีการยิงเตือนเด็ดขาด

6. พาหนะ: การยิงปืนไปยังพาหนะขณะกำลังเคลื่อนที่อาจจะไม่จำเป็นเพื่อต้องการหยุดรถที่กำลังเคลื่อนที่นั้นเพียงอย่างเดียว อาจจะยิงไปยังคนขับหรือคนอื่นในพาหนะที่กำลังเคลื่อนที่ดังกล่าวได้ เมื่อเจ้าหน้าที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป้าหมายเป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่นเท่านั้น และการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายยิงคนขับพาหนะนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อสาธารณชนทั้งนี้ต้องชั่งน้ำหนักผลประโยชน์ได้เสียว่าสิ่งใดมีน้ำหนักมากกว่ากัน

7. ในการประเมินความจำเป็นในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายมีองค์ประกอบ 2 ข้อที่เกี่ยวข้องกันคือ

7.1. เห็นว่าภัยอันตรายอันใกล้จะถึงต่อเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่น

7.2. ไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

ทั้งนี้ภายใต้ข้อกำหนดนโยบายการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ไม่อนุญาตให้ใช้กำลังดังกล่าวได้หากมีจุดประสงค์เพียงแคเป็นการป้องกันการหลบหนีของผู้ต้องสงสัยเท่านั้น นโยบายนี้ต้องมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ต้องสงสัย หรือการหลบหนีของผู้ต้องสงสัยก่อให้เกิดอันตรายในสถานการณ์นั้นด้วย

8. “ภัยอันตรายใกล้จะถึง” ไม่ได้หมายความว่า “ทันทีทันใด” หรือ “ในพริบตา” แต่ขึ้นอยู่กับกระทำความหมายว่าจะก่ออันตรายขึ้นในเวลาอันใกล้หรือไม่ ถึงแม้ว่าผู้ต้องสงสัยจะไม่ได้หันป็นมาทางเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่นั้นก็ตาม กรณีอาจถือว่ามีภัยอันตรายใกล้จะถึงเกิดขึ้นถ้าเจ้าหน้าที่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าจะเกิดเหตุการณ์ต่อไปนี้

- a. เป้าหมายมีอาวุธ หรือพยายามที่จะครอบครองอาวุธในสถานการณ์ที่บ่งชี้ว่าเป้าหมายมีความตั้งใจที่จะใช้อาวุธนั้นต่อสู้กับเจ้าหน้าที่หรือคนอื่น
- b. เป้าหมายมีอาวุธและพยายามหาที่กำบัง หรือที่หลบเพื่อให้ได้เปรียบเจ้าหน้าที่
- c. เป้าหมายพยายามที่จะหลบหนีจากบริเวณที่มีการเผชิญหน้าซึ่งเขาเป็นผู้ก่อ หรือพยายามที่จะก่อให้เกิดความตายหรือบาดเจ็บสาหัส

9. ถ้าไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่า การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจึงจะนำมาใช้ในสถานการณ์ได้ แต่ถ้ามีทางเลือกที่สามารถหลีกเลี่ยงอันตรายได้ก็ไม่จำเป็นต้องใช้กำลังดังกล่าว องค์ประกอบต่อไปนี้เป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถของเจ้าหน้าที่ ในการจับกุมผู้ต้องสงสัยอย่างปลอดภัย

- a. การโต้ตอบคำสั่ง: การเตือนด้วยคำพูดก่อนที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายนั้นควรได้กระทำก่อนถ้าไม่เป็นการเพิ่มอันตรายต่อเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่น การเชื่อฟังคำสั่งของเจ้าหน้าที่หรือยอมจำนนและปฏิบัติตามข้อเสนอมของฝ่ายเจ้าพนักงาน อาจจะทำให้การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเป็นวิธีปฏิบัติไม่จำเป็น ในทางตรงกันข้าม หากเป้าหมายไม่เชื่อฟังเจ้าหน้าที่อาจจะทำให้เจ้าหน้าที่ไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัย
- b. มีที่กำบัง: การมีที่กำบังทำให้เกิดข้อได้เปรียบเสียเปรียบในการต่อสู้ เมื่อใดก็ตามที่ผู้ต้องสงสัยที่มีอาวุธพยายามหาที่กำบังอาจเป็นการบังคับให้ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ในทางตรงกันข้าม เจ้าหน้าที่ที่มีที่กำบังย่อมจะมีข้อได้เปรียบ

อาจจะมีเวลามากขึ้นที่จะประเมินว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายหรือไม่ หรือจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยวิธีใด

- c. เวลาจำกัด: ข้อเสียเปรียบที่มองไม่เห็นเกิดขึ้นจากประเด็นของการกระทำและการตอบสนองต่อการกระทำ การกระทำบางอย่างในช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์เจ้าหน้าที่อาจไม่มีเวลามากพอที่จะประเมินการตอบสนองต่อการกระทำนั้นได้

10. เมื่อตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแล้ว เจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติเช่นนั้นไปจนกว่าเป้าหมายจะยอมแพ้ หรือสิ้นสุดภาวะก่อให้เกิดอันตรายต่อเจ้าพนักงานและบุคคลอื่น

11. แม้จะได้รับอนุญาตหรือมีคำสั่งให้ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้ เจ้าหน้าที่ควรประเมินก่อนตัดสินใจใช้กำลังดังกล่าวเสมอว่า การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายนั้นจะก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลที่สามหรือไม่ และซึ่งน้ำหนักกว่าประโยชน์สิ่งใดมีมากกว่ากัน

ตัวอย่างจากเหตุการณ์ในการตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายสามารถทำได้

เหตุการณ์ที่หนึ่ง เป้าหมายที่อาวุธ หรือพยายามจะครอบครองอาวุธในสถานการณ์ที่บ่งให้เห็นว่าเป้าหมายพยายามจะใช้อาวุธนั้นต่อสู้กับเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่น

จากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่ FBI ขณะปฏิบัติหน้าที่ไปถึงที่พักของกลุ่มโจรปล้นธนาคาร ซึ่งใช้ปืนข่มขู่เจ้าหน้าที่ธนาคารในขณะที่ปล้น ในเวลากลางวัน ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะสามารถเข้าล้อมได้หมดก็มีคนที่มีลักษณะตรงตามลักษณะเป้าหมายวิ่งออกมาจากประตูหลังของที่พักโดยมีปืนอยู่ในมือและวิ่งตัดสนามด้านหลังบ้านไปยังอีกบ้านที่อยู่ถัดไป เจ้าหน้าที่ตะโกนบอกว่า “นี่คือเจ้าหน้าที่ FBI หยุด มิฉะนั้นเราจะยิง” เป้าหมายเพิกเฉยต่อคำสั่งและวิ่งต่อไป เจ้าหน้าที่จึงยิงจากระยะไกลประมาณ 15 หลา ถูกด้านหลังของเป้าหมาย

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทำได้

1. เจ้าหน้าที่อาจมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป้าหมายซึ่งมีอาวุธปืนได้กระทำการดังกล่าวเพื่อขัดขวางการจับกุมและอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อเจ้าหน้าที่ได้ในเวลาอันใกล้ อีกทั้งเพิกเฉยต่อ

คำสั่งให้หยุด ดังนั้นจึงไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยที่จะไม่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์รุนแรงในการดำเนินการจับกุมตามกฎหมายได้

2. ตลอดเวลาที่เป้าหมายหลบหนี เป้าหมายมีอาวุธร้ายแรงติดต่อกตลอดเวลา และสามารถที่จะหันมายิงใส่เจ้าหน้าที่ในเวลาใดก่อนที่เจ้าหน้าที่จะหาที่กำลังและยิงตอบโต้ได้ทัน ความพยายามที่จะชักจูงเป้าหมายที่มีอาวุธยิ่งเป็นการเพิ่มความเสียหายขึ้น นอกจากนี้ เป้าหมายพร้อมอาวุธปืนก็เป็นอันตรายต่อเจ้าหน้าที่ที่กำลังจะปิดล้อม และที่เป้าหมายอาจจะเผชิญหน้าในขณะทีหนีต่อไป

ในการตัดสินใจว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในเหตุการณ์นี้หรือไม่ เจ้าหน้าที่จะต้องพิจารณาด้วยว่าผู้ต้องสงสัยหลบหนีในบริเวณชุมชนหรือไม่ ดังนั้นเจ้าหน้าที่ต้องประเมินว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลที่สามผู้สุจริตหรือพลเมืองอื่นในบริเวณนั้นหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อชั่งน้ำหนักผลประโยชน์ที่มีมากกว่ากัน

เหตุการณ์ที่สอง เป้าหมายที่อาวุธและพยายามหาที่กำลังที่ได้เปรียบ

จากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่ FBI สองนายได้รับมอบหมายให้จับกุมเป้าหมายผู้ซึ่งปล้นธนาคารโดยใช้อาวุธสองวันก่อนหน้าได้รับคำสั่ง ในช่วงเวลาที่ทำกรปล้นเป้าหมายได้ถึงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของธนาคารบาดเจ็บ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ขับรถเข้าไปในบริเวณที่พวกเขาเชื่อว่าเป้าหมายเคยอยู่ พวกเขาสังเกตเห็นผู้ชายที่มีลักษณะของเป้าหมายเดินอยู่บนทางเท้าจากระยะไกลประมาณ 25 หลา เจ้าหน้าที่มองเห็นว่ามาปืนอยู่ที่ชายพกของเป้าหมาย เจ้าหน้าที่ลงจากรถและเดินเข้าไปหาเป้าหมาย เมื่อเข้าใกล้ในระยะ 10 หลา เจ้าหน้าที่คนหนึ่งตะโกนขึ้นว่า “นี่ FBI ยกมือขึ้น เราได้รับมอบหมายให้จับกุมคุณ” หลังจากที่เลี้ยวมาเห็นเจ้าหน้าที่ ด้วยความรวดเร็วในสัญชาตญาณเป้าหมายหันกลับแล้ววิ่งหนีไปทางบ้านที่อยู่ใกล้ ๆ เจ้าหน้าที่จึงตะโกนอีกครั้ง “นี่ FBI หยุด ไม่เช่นนั้นเราจะยิง” เป้าหมายยังวิ่งต่อไปเจ้าหน้าที่จึงยิงไปหนึ่งครั้ง

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทำได้

1. ความจำเป็น: เจ้าหน้าที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมซึ่งเป็นอาชญากรรมที่ได้ก่อขึ้นหรือเป็นเหตุให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัส และมีเหตุให้เชื่อได้ว่าเป้าหมายมีอาวุธปืน ถ้าเป้าหมายวิ่งเข้าในถึงบ้านในสถานการณ์เช่นนี้เป้าหมายจะได้เปรียบจาก

ที่กำลังเพราะเจ้าหน้าที่อยู่ในที่โล่ง นอกจากนี้ เป้าหมายยังเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่นในบ้านที่อาจตกเป็นตัวประกันได้

2. ลักษณะความเสี่ยงในสถานการณ์ดังกล่าวนี้สามารถใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้ เพราะถ้าปล่อยให้เป้าหมายเข้าไปภายในบ้านอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อเจ้าหน้าที่และผู้อื่น และเพราะไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่า การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจึงทำได้

เหตุการณ์ที่สาม เป้าหมายไม่มีอาวุธแต่สามารถก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิตและทำให้บาดเจ็บสาหัสได้ และหรือแสดงถึงการขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

ฉากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่สองนายได้รับมอบหมายให้จับกุมชายผู้หนึ่งซึ่งขโมยของจากรถหลายอาทิตย์มาแล้ว เจ้าหน้าที่ไม่พบเป้าหมายที่ที่พักของเขา พวกเขาจึงไปที่ตู้ซอมรถใกล้ ๆ ที่พัก ซึ่งเป็นสถานที่ที่เป้าหมายทำงานอยู่ เจ้าหน้าที่เดินเข้าไปถึงตัวเป้าหมาย แนะนำตัวและบอกเป้าหมายว่าเขาถูกจับแล้ว เป้าหมายจึงมองหน้าเจ้าหน้าที่ชั่วขณะและขว้างกระเป๋าตุงที่อยู่ใต้มือใส่เจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่หลบทัน เป้าหมายคว้าถังเหล็กและอุปกรณ์ชนิดหนึ่งไว้ในมือและร้องบอกเจ้าหน้าที่ว่าถ้าเจ้าหน้าที่ไม่หนีไปเขาจะทุบกล่องนั้นใส่เจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่รักษาระยะห่าง 30 ฟุตจากเป้าหมายค่อย ๆ ซักปิ่นขึ้นมาและสั่งให้เป้าหมายทิ้งกล่องและยอมให้จับกุม เป้าหมายไม่ทำตามคำสั่งแต่ยังคงหันกล่องเหล็กมาทางเจ้าหน้าที่และเดินเข้าหาเจ้าหน้าที่ เมื่อเป้าหมายเดินเข้ามาถึงระยะ 20 ฟุต เจ้าหน้าที่ยิงถูกตรงหน้าอกเป้าหมาย

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทำได้

1. ความจำเป็นเป็น: แม้ว่าจะไม่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าเป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมซึ่งก่ออันตรายต่อชีวิตและร่างกายผู้อื่นปรากฏก่อนหน้านี้ แต่เขาก่ออันตรายให้แก่เจ้าหน้าที่จากการขัดขืนการจับกุมอย่างรุนแรงโดยใช้สิ่งที่ดูแล้วเชื่อได้ว่าน่าจะเป็นสารเคมี

2. เป้าหมายที่ขัดขืนมีทางที่จะทำให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถป้องกันตัวได้ และยังมีทางที่จะครอบครองอาวุธของเจ้าหน้าที่ได้หากทำให้เจ้าหน้าที่บาดเจ็บเสียหลัก เจ้าหน้าที่ได้สั่งให้เป้าหมายทิ้งสิ่งที่ใช้เป็นอาวุธและยอมจำนนแล้วแต่เป้าหมายปฏิเสธ และยังคงแสดงอาการที่สื่อให้เห็นว่าเป็นอันตรายต่อเจ้าหน้าที่มากขึ้นโดยเดินเข้ามาทางพวกเขาอย่างไม่ลดละ

3. ไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายที่จะหลีกเลี่ยงอันตราย เจ้าหน้าที่ไม่จำเป็นต้องล่าถอยออกจากหน้าที่ หรือปล่อยให้เป้าหมายเข้ามาใกล้จนสามารถใช้สิ่งที่เชื่อได้ว่าเป็นอันตรายทำร้ายพวกเขา

เหตุการณ์ที่สี่ เป้าหมายพยายามหลบหนีจากบริเวณที่เกิดเหตุความรุนแรงซึ่งเขาเป็นต้นเหตุ หรือตั้งใจเป็นเหตุให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัสนั้น

ฉากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่ FBI กำลังค้นหาบุคคลที่หลบหนีจากที่ประทับตัวข้อหาจำหน่ายโคเคนและมียาเสพติดชนิดร้ายแรงไว้ในครอบครอง เจ้าหน้าที่สองนายไปที่พักของภรรยาเก่าของผู้หลบหนีโดยหวังจะสอบถามเธอเกี่ยวกับที่อยู่ปัจจุบันของสามีเก่า เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงที่พักตรงถนนผู้หลบหนีโผล่ออกมาจากประตูหน้า ทันทีที่เห็นเจ้าหน้าที่ เป้าหมายชักปืนพกขึ้นมา เจ้าหน้าที่หาที่กำบังหลังรถที่จอดอยู่แล้วจึงชักปืนร้องบอกว่า “นี่ FBI ยกมือขึ้น” ผู้หลบหนียิงมายังเจ้าหน้าที่ก่อนแล้ววิ่งตัดถนนเพื่อหลบหนี ในขณะที่ผู้หลบหนีเลี้ยวที่มุมบ้าน เขาสะดุดจักรยานและทำป็นหลุดมือ เมื่อยืนขึ้นมาได้ เขาวิ่งไปตามทางรถมุ่งไปทางสนามหลังบ้าน ปีนขึ้นไปบนรั้วสูง 6 ฟุต เจ้าหน้าที่คนหนึ่งตะโกนให้หยุด ผู้หลบหนีเพิกเฉยต่อคำสั่งนั้น ยังคงปืนเพื่อหลบหนีต่อไป เจ้าหน้าที่จึงยิงไปยังเป้าหมายที่กำลังหลบหนีนั้น

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทำได้

1. ความจำเป็น: เป้าหมายได้ทำให้เห็นว่าเขาเป็นตัวอันตรายโดยการยิงเจ้าหน้าที่ก่อนแม้จะเห็นว่าผู้หลบหนีทำป็นหล่น เจ้าหน้าที่มักจะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ที่ผู้ต้องสงสัยจะมีอาวุธอื่น นอกจากนี้ความพยายามในการหลบหนีจากที่เกิดเหตุที่เขาต่อต้านต่อชีวิตและร่างกายเป็นสิ่งสนับสนุนให้เชื่อได้ว่าเป้าหมายเป็นตัวอันตรายสำหรับเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่น

2. ไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัย นอกจากการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อป้องกันการหลบหนี เจ้าหน้าที่ไม่จำเป็นต้องชักปืนเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นตัวอันตรายที่เพิ่มจะพยายามฆ่าเจ้าหน้าที่ อีกทั้งเมื่อเตือนด้วยวาจาแล้วเป้าหมายยังคงเพิกเฉยต่อคำสั่งให้ยอมจำนน

3. ไม่เป็นการปลอดภัยหรือไม่มีเหตุผลอันควรที่เจ้าหน้าที่จะพยายามใช้กำลังทางกายสู้กับคนที่แสดงให้เห็นว่าเขาจะใช้กำลังด้วยอาวุธที่เป็นอันตรายเพื่อหลีกเลี่ยงการจับกุม การทำเช่นนั้นจะเป็นการเปิดโอกาสให้เป้าหมายครอบครองปืนของเจ้าหน้าที่ และเสียงอันตรายที่ไม่จำเป็นต้องเสียงและก็ไม่สมเหตุผลเช่นเดียวกันถ้าจะปล่อยให้เป้าหมายมีที่กำบัง หรือหนีออก

จากที่เกิดเหตุไปซึ่งอาจไปเตรียมที่จะก่อความรุนแรงที่ผิดกฎหมายอีกได้ การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจึงทำได้

ตัวอย่างจากเหตุการณ์ในการตัดสินใจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายไม่สามารถทำได้

เหตุการณ์ที่หนึ่ง ผู้ต้องสงสัยไม่เป็นเหตุให้เกิดอันตราย

จากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่ FBI สองนายได้รับมอบหมายให้จับกุมชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นที่ต้องการตัวของทางการเพราะโกงและยกยอกเงินธนาคาร เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงที่พักของเขาเพื่อจับกุม พวกเขาสังเกตเห็นว่าชายที่ยืนอยู่ตรงบริเวณหน้าบ้านมีลักษณะของเป้าหมาย เจ้าหน้าที่จึงเดินเข้าไปหา เมื่อเจ้าหน้าที่เข้าไปใกล้ในระยะ 20 หลา ผู้ชายคนนั้นมองมาทางพวกเขาและกระโดดหนีไปจากทางเข้าบ้านและวิ่งไปตามทางเท้าในทันที เจ้าหน้าที่คนหนึ่งร้องบอกว่า “นี่ FBI หยุด มิเช่นนั้นเราจะยิง” ผู้ต้องสงสัยวิ่งต่อไปและทิ้งระยะห่างไปเรื่อย ๆ เมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถจับผู้ต้องสงสัยที่กำหนดนี้ได้ เจ้าหน้าที่จึงยิงและถูกบริเวณกลางหลังของเป้าหมายทันที

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายละเมิดนโยบายของ FBI

1. ความจำเป็น: ไม่มีความจำเป็นจะต้องใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายถ้าไม่มีอันตรายเกิดขึ้น ไม่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ต้องสงสัยก่ออันตรายให้เจ้าหน้าที่และผู้อื่น
2. การกระทำผิดของผู้ต้องสงสัยไม่ได้เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายหรือการบาดเจ็บสาหัสแต่ผู้ใด และไม่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าการหลบหนีของเป้าหมายจะก่อให้เกิดอันตรายต่อเจ้าหน้าที่และคนอื่น ถ้าเจ้าหน้าที่ไม่สามารถจับกุมผู้ต้องสงสัยได้โดยไม่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแล้ว เป้าหมายก็หลีกเลี่ยงการจับกุมแค่ตอนนี้เท่านั้น

เหตุการณ์ที่สอง เจ้าหน้าที่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่า

จากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่ FBI ได้รับมอบหมายให้จับกุมเป้าหมายผู้ซึ่งใช้อาวุธปล้นธนาคารเมื่อวันก่อนหน้านั้นโดยในระหว่างการปล้น เป้าหมายยิงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและเจ้าหน้าที่ธนาคารบาดเจ็บ ทีมเจ้าหน้าที่เขาล้อมบ้านซึ่งเชื่อว่าเป้าหมายอยู่ในนั้น แผนของเจ้าหน้าที่คือประกาศให้รู้ว่าเจ้าหน้าที่ล้อมบ้านไว้แล้วจากนั้นจึงตะโกนบอกให้เป้าหมายยอมจำนน

แต่ยังไม่ทันได้ประกาศเจ้าหน้าที่เห็นชายผู้หนึ่งซึ่งมีลักษณะตรงกับหมายจับออกมาจากประตูหน้าบ้านเดินมาที่กล่องรับจดหมายใกล้กับถนน จากระยะ 25 หลา เจ้าหน้าที่เห็นว่าชายผู้นี้พกปืนไว้ที่ชายพก เจ้าหน้าที่ประกาศด้วยเครื่องขยายเสียงว่า “นี่ FBI เรามีหมายจับ ยกมือขึ้น” เป้าหมายหันกลับอย่างรวดเร็วและวิ่งกลับไปประตูบ้าน เจ้าหน้าที่คนหนึ่งยิงไปสองนัดถูกเป้าหมายที่หลัง

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายละเมิดนโยบายของ FBI

1. ความจำเป็น: อาจมีเหตุให้เจ้าหน้าที่เชื่อได้ว่าเป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมรุนแรงประกอบกับในขณะขัดขืนการจับกุมมีอาวุธติดตัวและยังไม่เชื่อฟังคำสั่งของเจ้าหน้าที่ องค์ประกอบเหล่านี้ครบตามข้อค้ำประกันของอันตรายในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายก็จริง แต่ตามสถานการณ์แล้วเจ้าหน้าที่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

2. เจ้าหน้าที่อยู่ในตำแหน่งมีที่กำบัง การมีที่กำบังเป็นการลดความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ จากข้อเท็จจริงนี้ถ้าเป้าหมายเข้าไปในบ้านได้ ความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ไม่ได้เพิ่มขึ้นจากแผนเดิมของพวกเขาเลย ประเด็นอยู่ที่ทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่กำหนดไว้และเจ้าหน้าที่ก็อยู่ในที่กำบัง ไม่ใช่เป้าหมายจะไม่ก่ออันตรายให้กับเจ้าหน้าที่

เหตุการณ์ที่สาม การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ไม่สมควรต่อบุคคลที่สามที่ไม่เกี่ยวข้อง

จากเหตุการณ์: เจ้าหน้าที่ได้รับสัญญาณเตือนการปล้นธนาคาร เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ พวกเขาเห็นบุคคลใส่หน้ากากวิ่งไปจากธนาคารและดูเหมือนจะมีปืนในมือ เจ้าหน้าที่จึงแสดงตัวและสั่งให้เป้าหมายหยุด เป้าหมายตอบโต้โดยการยิงมาทางเจ้าหน้าที่สองนัด ในขณะที่เจ้าหน้าที่พุ่งเข้าหาที่กำบัง เป้าหมายหนีเข้าไปในร้านอาหารใกล้ ๆ มีคนอยู่แน่นร้าน เจ้าหน้าที่ติดตามเป้าหมายเข้าไปและเห็นว่าเป้าหมายกำลังหนีเข้าไปในกลุ่มที่มุ่งหน้าไปยังประตูหลังร้าน เจ้าหน้าที่จึงยิงเป้าหมาย

อภิปราย: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายละเมิดนโยบาย FBI

1. ความจำเป็น: เจ้าหน้าที่อาจมีเหตุให้เชื่อได้ว่าเป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมซึ่งรวมไปถึงเป็นเหตุหรือก่อให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัส นอกจากนี้เป้าหมายพยายามจะหลบหนีจากบริเวณที่เกิดเหตุ

2. แม้มีเหตุที่ทำให้เห็นได้ชัดว่าเป้าหมายเป็นอันตรายต่อเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่นอย่างไรก็ตามการยิงปืนเข้าไปในร้านที่มีคนแน่นทำให้เกิดอันตรายที่ไม่สมควรต่อสาธารณะชนบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งน้ำหนักแล้วผลได้ไม่ได้มากไปกว่าผลเสียคือความเสียหายและเสี่ยงภัยของบุคคลอื่น

3. ถ้าไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย เจ้าหน้าที่ต้องปล่อยให้เป้าหมายหนีไป ในการพิจารณาทางเลือกอื่น เจ้าหน้าที่ต้องระลึกว่าการติดตามเป้าหมายที่มีอาวุธและเป็นอันตรายไม่ใช่ทางเลือกที่ปลอดภัย

แนวนโยบายและจากเหตุการณ์ข้างต้นสรุปได้ว่า การอบรมนโยบายให้แก่เจ้าหน้าที่ FBI โดยการใช้โครงร่างและมีจากเหตุการณ์ประกอบ เป็นการสร้างพื้นฐานให้แก่การอบรมขั้นต่อไปในอาชีพเจ้าพนักงานรักษากฎหมายของพวกเขา สิทธิในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเป็นการตัดสินใจที่ทำได้ยากสำหรับเจ้าหน้าที่ในเหตุการณ์จริง การเตรียมเจ้าหน้าที่ให้ตัดสินใจได้จึงเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญยิ่งของตัวแทนผู้รักษากฎหมาย

สิ่งสำคัญที่ควรตระหนักถึงคือการให้ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมอย่างสมจริงบ่อยเท่าที่เวลาจะอำนวยให้ สอนให้เจ้าหน้าที่สามารถตัดสินใจได้อย่างเหมาะสมในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย การร่วมกันในหน่วยงานแสดงให้เห็นถึงความเหมาะสมของนโยบายซึ่งส่งเสริมความสามารถและเพิ่มความมั่นใจในตัวเองและผู้นำของพวกเขา

3.4. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในหน่วยงานอื่นในประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่กฎหมายเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Use of Deadly Force) ปรากฏเด่นชัดมากที่สุด รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันชีวิตเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ป้องกันภัยอันตรายแก่สาธารณะชนและต่อรัฐบาล การกำหนดขอบเขตภัยอันตรายสำหรับเจ้าพนักงานดังกล่าวเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่ต้องระบุให้ชัดเจนแตกต่างจากวิญญูชนปกติ จึงเห็นได้จากหัวข้อ

ก่อนหน้าที่ว่ากฎหมายเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายมีปรากฏอยู่ทั้งในกฎหมายของมลรัฐ เป็นบทบัญญัติสำหรับเจ้าหน้าที่ และสำหรับหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการปราบปรามการ กระทำความผิด อาชญากรรมรูปแบบต่าง ๆ และการติดตามผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะเช่น หน่วยงานตำรวจสืบสวนกลาง (FBI) ได้จัดทำนโยบายและระเบียบปฏิบัติการใช้กำลังขั้น รุนแรงถึงตายไว้โดยตรง นโยบายดังกล่าวปัจจุบันได้กลายเป็นแบบแผนต้นแบบการปฏิบัติหน้าที่ ของเจ้าพนักงานตำรวจทั่วประเทศ

ยิ่งไปกว่านั้น หน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐบาลอเมริกาที่มีเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่ใน ฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจของหน่วยงานรับผิดชอบดูแลความสงบเรียบร้อย หรือโดยลักษณะการทํางานเกี่ยวข้องโดยตรงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจากหน่วยงานกลางของรัฐบาล ได้กำหนดนโยบายการใช้ กำลังขั้นรุนแรงถึงตายสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจของหน่วยงานเป็นกรณีโดย เฉพาะมิใช่เพียงการอ้างสิทธิการป้องกันตัว ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองชีวิตของเจ้าพนักงานในขณะปฏิบัติ หน้าที่และให้การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานและกฎหมาย

3.4.1. กระทรวงยุติธรรม ⁵⁰

ในส่วนของกระทรวงยุติธรรม ได้มีการศึกษาเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้า พนักงานตำรวจโดยการรวบรวมข้อมูลทั้งเอกสาร การทำแบบสอบถามเจ้าพนักงานตำรวจและที่ สำคัญที่สุดคือศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อรวบรวมผลการศึกษาทั้งหมดกำหนดเป็นแนว ทางโดยรวมให้เป็นหลักเบื้องต้นของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม จากการรวบรวมข้อมูล ทางกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมดว่า 17,000 ฉบับ พบว่าต่างก็ให้คำนิยามที่แตกต่างและยังขาด บรรทัดฐานที่เป็นรูปแบบเดียวกัน อย่างไรก็ตาม BJS และ NIJ * เริ่มดำเนินการหลายโครงการเพื่อ ปรับปรุงความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานตำรวจ

* BJS: Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice.

NIJ: National Institute of Justice, U.S. Department of Justice.

รูปลักษณะที่แตกต่างของตำรวจกับกลุ่มคนอื่นในสังคม คืออำนาจในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเมื่อสถานการณ์ปรากฏว่าต้องเป็นเช่นนั้น ในการใช้กำลังในการจับกุม การสลายตัวกลุ่มผู้วิวาทก่อความไม่สงบ หรือการกระทำอื่น ๆ อีกมากมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองสังคม การใช้กำลังนี้อาจมีตั้งแต่การบังคับทางกายในระดับการใช้กำลังธรรมดาจนถึงการใช้อาวุธโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาวุธปืน ในระดับนี้ถือเป็นการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย แต่ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตามพนักงานตำรวจถูกคาดหวังจากประชาชนและสื่อรอบข้างให้ใช้เพียงแต่กำลังเท่าที่จำเป็นเพื่อแก้ไขสถานการณ์เท่านั้น ปัญหาพื้นฐานคือการขาดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวันซึ่งก็คือการขาดการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายนั่นเอง และเนื่องจากการขาดความน่าเชื่อถือของข้อมูลเกี่ยวกับการขยายขอบเขตการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย กระทรวงยุติธรรมจึงได้ดำเนินการต่อไปในระดับของการออกกฎหมายจากรายงานในขั้นต้นขอบเขตการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้รับการพิจารณาจากสภาสูงเพื่อผ่านกฎหมาย The Violent Crime Control and Law Enforcement Act of 1994 กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้สำนักอัยการสูงสุดทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลจากทุกหน่วยงาน สังกัดกระทรวงยุติธรรมที่เกี่ยวข้องและตีพิมพ์พร้อมรายงานต่อกระทรวงเป็นรายปีทุกปีนับแต่กฎหมายมีผลบังคับใช้ ดังนี้: (Title XXI Subtitle D, Police pattern of Practice)

Section 210402: Data on Use of Excessive Deadly Force.

(a) อัยการสูงสุด (The Attorney General) จะได้มาซึ่งสิทธิในข้อมูลเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเกินความจำเป็นโดยผ่านวิธีการหรือกระบวนการใด ๆ ที่เหมาะสมจากเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย

(b) ข้อมูลที่ได้มาภายใต้บทบัญญัตินี้ จะถูกใช้ได้เพียงเพื่องานวิจัยหรือใช้ในทางสถิติเท่านั้น และไม่อาจใส่ข้อมูลใด ๆ ที่เป็นการเปิดเผยตัวผู้เคราะห์หรือรายหรือเจ้าพนักงานใด ๆ ได้

(c) อัยการสูงสุดจะมีคำสั่งจัดพิมพ์รายงานเป็นรายปีเพื่อเผยแพร่ก็ได้

สิ่งที่กระทรวงยุติธรรมโดยหน่วยงาน-BJS ได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอคือการทดสอบเพื่อสำรวจประเมินค่าว่าผลจากการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของตำรวจเกิดบ่อยแค่ไหน และมีความถี่มากเพียงใดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย การสำรวจดังกล่าวจะกระทำทุกปีโดยแบบสอบถามประชาชนประมาณ 100,000 คนให้บรรยายถึงการใช้กำลังถึงกำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานตำรวจที่เขาประสบด้วยตนเอง และยังได้

รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจของประชาชนถึงสถานการณ์และการโจมตีรูปแบบต่าง ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจทั้งในแง่บวกและแง่ลบ ส่วนใดส่วนหนึ่งของการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทั้งกรณีที่เป็นการใช้กำลังโดยชอบและเป็นการละเมิดสิทธิประชาชนโดยใช้กำลังเกินขอบเขตหรือเกินกว่าความจำเป็น โครงการนี้ถือเป็นโครงการนำร่องซึ่งจะถูกใช้ เป็นรูปแบบมาตรฐานในการรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมาย ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

ด้านนโยบายของกระทรวงที่เป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรมที่ได้กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรคือข้อกำหนดตาม Use of Force Model Policy ซึ่งมีสาระของนโยบายดังต่อไปนี้ *

1. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของนโยบายนี้ก็คือให้แนวทางการปฏิบัติแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

2. นโยบาย

หน่วยงานนี้ตระหนักและเคารพในคุณค่าและบูรณภาพของชีวิตมนุษย์แต่ละชีวิต ในการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจในทางกฎหมายในการใช้กำลังเพื่อพิทักษ์ความปลอดภัยของส่วนรวม การซึ่งน้ำหนักส่วนได้เสียของคนทุกคนเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้น จึงเป็นนโยบายของหน่วยงานที่จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้กำลังเฉพาะที่สมเหตุสมผลในการที่จะควบคุมเหตุการณ์ ในขณะที่เดียวกันก็ปกป้องชีวิตของเจ้าหน้าที่เองและบุคคลอื่น

3. คำจำกัดความ

A. กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Deadly Force) การใช้กำลังใด ๆ ที่อาจเป็นสาเหตุให้ถึงความตายหรือเป็นอันตรายต่อร่างกายอย่างรุนแรง

B. Non-deadly Force การใช้กำลังใด ๆ ก็ตามที่นอกเหนือไปจากการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

* ดูภาคผนวก ข.

4. กระบวนการปฏิบัติ

A. เกณฑ์ในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจที่จะยิงอาวุธของตนเพื่อ
 - a. ป้องกันเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้อื่น จากสิ่งที่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าเป็นอันตรายที่จะก่อให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บรุนแรงอย่างกะทันหัน หรือ
 - b. ป้องกันการหลบหนีของอาชญากรที่กำลังหลบหนี ซึ่งเจ้าหน้าที่เชื่อว่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตมนุษย์จากการหลบหนีนั้น
2. ก่อนที่จะใช้อาวุธปืน เจ้าหน้าที่ควรแสดงตัวและแจ้งความตั้งใจว่าจะยิงถ้าเป็นไปได้
3. เจ้าหน้าที่อาจใช้อาวุธได้ภายใต้สถานการณ์ดังต่อไปนี้
 - a. ในการฝึกยิงเป้าหรือการแข่งขันกีฬา
 - b. เพื่อฆ่าสัตว์ที่เห็นว่าเป็นอันตรายต่อสวนรวม หรือเป็นการฆ่าตามหลักมนุษยธรรมถ้าสัตว์นั้นบาดเจ็บมาก
4. เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเคร่งครัดต่อกฎต่อไปนี้เมื่อเผยให้เห็นอาวุธ
 - a. เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ควรชักอาวุธหรือเปิดให้เห็นอาวุธปืนของตน ยกเว้นเพื่อการดูแลรักษา (ทำความสะอาด) หรือระหว่างการฝึกอบรม เว้นแต่สถานการณ์จะเป็นเหตุให้เชื่อได้ว่าจำเป็นต้องใช้อาวุธตามนโยบายนี้
 - b. ห้ามยิงเตือน ไม่ว่ากรณีใด ๆ
 - c. เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ควรยิงอาวุธในขณะที่อยู่ในพาหนะที่กำลังเคลื่อนที่
 - d. ไม่ควรใช้อาวุธเมื่อเห็นว่าอาจจะเป็นอันตรายต่อบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้อง

B. เกณฑ์สำหรับการใช้ non-deadly force

1. เมื่อไม่อยู่ในอำนาจที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย เจ้าหน้าที่ตำรวจควรประเมินเหตุการณ์เพื่อที่จะตัดสินใจว่าควรใช้เทคนิค non-deadly force แบบไหนหรืออาวุธใดที่จะเหมาะสมในการลดความรุนแรงของเหตุการณ์ลง และสามารถควบคุมให้อยู่ในระดับที่ปลอดภัยได้
2. เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจที่จะใช้เทคนิค non-deadly force ที่หน่วยงานรับรองและเครื่องมือในการแก้ปัญหาในเหตุการณ์ ดังต่อไปนี้
 - a. เพื่อป้องกันตัวเองหรือผู้อื่นจากอันตรายทางร่างกาย หรือ
 - b. เพื่อควบคุมหรือปราบปรามการต่อต้านจากบุคคล หรือ

- c. เพื่อทำสถานการณ์ที่ละเมิดกฎหมายให้อยู่ในระดับปลอดภัยและควบคุมสถานการณ์นั้นอย่างได้ผล

C. การฝึกอบรม และคุณภาพ

1. อาวุธร้ายแรง

- a. ในขณะที่อยู่ในและอยู่นอกหน้าที่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องถือเฉพาะอาวุธและกระสุนปืนที่ได้รับมอบและตีทะเบียนโดยหน่วยงาน
- b. อาวุธที่ได้รับมอบหมายถึงอาวุธที่เจ้าหน้าที่ใช้ได้อย่างชำนาญและได้รับการฝึกอบรมการใช้ที่เหมาะสมและปลอดภัยจากหน่วยงาน และเป็นอาวุธที่ตีทะเบียนและต้องตามที่หน่วยงานเจาะจง
- c. หน่วยงานของตำรวจควรจัดตารางเวลาการฝึกอบรมเป็นปกติและจัดให้มีการประชุมคุณภาพสำหรับในหน้าที่ นอกหน้าที่ และความชำนาญในอาวุธ ซึ่งอาจจะวัดระดับโดยใช้เกณฑ์ผ่าน ไม่ผ่าน
- d. เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่ผ่านการทดสอบของหน่วยงานในการใช้อาวุธ ควรจะถูกถอนออกจากหน้าที่ไปอยู่ในตำแหน่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังทันที
- e. เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ควรได้รับอนุญาตให้ถืออาวุธที่เขาไม่มีความสามารถไม่ถึงมาตรฐานที่จะใช้ได้อย่างเหมาะสมในระหว่างการประเมินครั้งหลังสุด
- f. เจ้าหน้าที่ตำรวจที่หยุดพักไปนานหรือเจ็บป่วย หรือได้รับบาดเจ็บที่จะมีผลกระทบต่อการใช้อาวุธ จำเป็นต้องปรับมาตรฐานก่อนที่กลับไปทำหน้าที่อีกครั้ง

2. อาวุธ Non-deadly force และวิธีการ

- a. เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้อาวุธไม่ร้ายแรงกว่าจะมีความสามารถถึงมาตรฐานที่กำหนดตามขั้นตอนการฝึกอบรม
- b. อาวุธไม่ร้ายแรงต่อไปนี้ใช้ได้ _____
(หน่วยงานควรใส่รายชื่ออาวุธไว้ตรงนี้)

D. การรายงานการใช้กำลัง

1. ควรเตรียมเขียนรายงานตามขั้นตอนของหน่วยงานเมื่อเกิดเหตุการณ์ต่อไปนี้
 - a. มีการยิงอาวุธปืนนอกเขตสนามซ้อม

- b. เมื่อการใช้กำลังทำให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บ
 - c. เมื่อใช้อาวุธไม่ร้ายแรงกับคน
2. ผู้ดูแลควรจะรีบไปที่เกิดเหตุและทำตามขั้นตอนการสืบสวนที่วางไว้โดยหน่วยงานในสถานการณ์ต่อไปนี้
- a. เมื่อมีการยิงอาวุธปืนนอกสนามซ้อม
 - b. เมื่อการใช้กำลังทำให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บสาหัส
 - c. เมื่อเป้าหมายร้องเรียนว่าการบาดเจ็บทำให้เกิดความทุกข์ทรมาน

E.. การตอบสนองของหน่วยงาน

1. เหตุใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย
 - a. เมื่อการใช้กำลังของตำรวจทำให้เกิดความตาย เจ้าหน้าที่จะต้องถูกพักงานหลังจากที่การสืบสวนภายในเสร็จสมบูรณ์ และจนกว่าจะได้รับ การตัดสินจากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต ว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นพร้อมที่จะ กลับเข้าปฏิบัติงาน
 - b. หน่วยงานควรจัดการทั้งทางด้านการบริหารและการสืบสวนทางอาญา ของเหตุการณ์นั้น
2. การจัดการพิจารณาเหตุการณ์ร้ายแรง
 - a. รายงานทั้งหมดเกี่ยวกับการใช้กำลังพิจารณาโดยผู้มีอำนาจเหมาะสมใน หน่วยงานเพื่อตัดสินว่า
 - (1) มีการละเมิดกฎ นโยบาย ขั้นตอนของหน่วยงานหรือไม่
 - (2) นโยบายที่เกี่ยวข้องนั้นเข้าใจได้อย่างชัดเจน และใช้ควบคุม สถานการณ์อย่างได้ผลหรือไม่
 - (3) การฝึกอบรมของหน่วยงานเพียงพอหรือไม่
 - b. สิ่งที่ค้นพบทั้งหมดเกี่ยวกับการละเมิดนโยบาย หรือการฝึกอบรมที่ไม่ เพียงพอ จะต้องรายงานต่อหน่วยที่เหมาะสมเพื่อแก้ปัญหา และ/หรือ เพื่อกวดขันวินัย
 - c. รายงานเกี่ยวกับการใช้กำลังทั้งหมด ต้องเก็บรักษาไว้ตามที่กฎหมาย ของรัฐสั่ง
 - d. มีการทบทวนเหตุการณ์การใช้กำลังโดยผู้มีอำนาจของหน่วยงานที่เหมาะสม เพื่อมั่นใจต่อการฝึกอบรมและนโยบายที่จำเป็น

- e. รายงานสรุปประจำปีเกี่ยวกับเหตุการณ์การใช้กำลังจะต้องตีพิมพ์และให้เป็นที่รับรู้ต่อสาธารณชน

หมายเหตุ: คำสั่งนี้สำหรับใช้ในหน่วยงานเท่านั้น และไม่ใช้กับการดำเนินคดีอาญาหรือแพ่งใด ๆ นโยบายของหน่วยงานไม่ใช่สิ่งที่ดีว่าเป็นการสร้างมาตรฐานทางกฎหมายที่สูงขึ้นต่อความปลอดภัยหรือระมัดระวังในการร้องเรียนของบุคคลที่สาม การละเมิดคำสั่งนี้เป็นเพียงการสร้างคามผิดในระดับการบริหารหน่วยงานเท่านั้น

กระทรวงยุติธรรมได้กำหนดนโยบายดังกล่าว เพื่อให้เกิดบรรทัดฐานการใช้กำลังเพียงเท่าที่จำเป็น ความจำเป็นเพื่อใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Deadly Force) เกิดขึ้นเมื่อวิธีการอื่นใดเพื่อการป้องกันภัยอันตรายต่อเจ้าพนักงานและบุคคลอื่นไม่ประสบความสำเร็จ หรือไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะใช้ได้ สถานการณ์นั้น ดังนั้น การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายสามารถกระทำได้มีเช่นนั้นแล้วเจ้าพนักงานและบุคคลอื่นอาจตกอยู่ในภัยอันตรายต่อชีวิตและร่างกายได้

3.4.2. กระทรวงการคลัง⁵¹

กระทรวงการคลัง เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่มีสร้างนโยบายแบบแผนเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย นโยบายต่อไปนี้เป็นแนวทางที่สามารถนำไปปฏิบัติได้สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้จะต้องกล้าตัดสินใจว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในสถานการณ์ที่ยากเพียงใด นโยบายนี้ตั้งใจที่จะรักษารูปแบบระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และเพื่อให้มีรูปแบบมาตรฐานในการอบรมเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายด้วยแม้ว่าแต่ละหน่วยงานต่างยังคงพัฒนาและจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายภายใน นโยบายนี้ครอบคลุมการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในทุกสถานการณ์การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจภายใต้กฎระเบียบและการมอบหมายของกระทรวง หลายประเด็นที่กล่าวไว้ในนโยบายนี้เป็นเรื่องที่ได้รับการพิจารณาใหม่ ไม่เคยกล่าวถึงหรืออ้างอิงถึงในแหล่งข้อมูลใดมาก่อน

นโยบายการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (17 ตุลาคม 1995)

1. โดยความถูกต้องของอำนาจเด็ดขาดแห่งสำนักเลขาธิการการคลัง รวมไปถึงอำนาจเด็ดขาดที่ได้มาจาก 31 U.S.C. Sec.321 (B) ได้จัดทำนโยบายการคลังเกี่ยวกับการใช้กำลัง

นโยบายที่วางไว้ในนี้เพื่อสร้างรูปแบบที่เป็นมาตรฐานในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย และให้แนวทางอย่างกว้าง ๆ สำหรับสำนักงานรักษากฎหมายการคลัง เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายการคลังทุกคนจะได้รับการคุ้มครองภายใต้บทบัญญัติของนโยบายนี้

2. คำจำกัดความ

a. ภายใต้ระเบียบนี้เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายการคลังหมายถึงรวมไปถึงลูกจ้างใด ๆ ของกระทรวงการคลังที่มีอำนาจจับกุม และ/หรือถือ หรือใช้อาวุธปืน และ/หรืออาวุธอื่น ๆ

b. ภายใต้ระเบียบนี้ สำนักงานรักษากฎหมายการคลังหมายถึงรวมไปถึงสำนักงานหรือที่ทำการใด ๆ ในกระทรวงซึ่งเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่รักษากฎหมายการคลัง

c. วิธีการควบคุมโดยไม่มีอาวุธรวมไปถึงการปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ การแสดงตัว การใช้วาจาการสั่งด้วยคำพูด และวิธีการควบคุมด้วยกำลังกายเช่น การกดขี่จรรยา การตีด้วยมือเปล่า

d. อาวุธระดับกลาง คืออาวุธอื่นที่ไม่ใช่อาวุธปืน หรืออาวุธร้ายแรงที่ไม่มีกระสุนร้ายแรง ซึ่งได้รับการยอมรับจากสำนักงานรักษากฎหมายการคลังแต่ละแห่ง

e. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย คือการใช้กำลังใด ๆ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้มีการตายหรือบาดเจ็บสาหัส การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายไม่รวมไปถึงกำลังซึ่งไม่อาจเป็นเหตุให้เกิดความตายหรือบาดเจ็บสาหัส แต่เกิดผลที่ไม่คาดคิดทำให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บ

3. นโยบายเกี่ยวกับการใช้กำลัง

a. การพิจารณาเบื้องต้นในการใช้กำลังคือเวลาและผลที่ได้จากการใช้ระดับกำลังที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อสร้างและรักษาการควบคุมตามกฎหมาย ข้อสำคัญยิ่งคือการรักษาชีวิตและป้องกันการบาดเจ็บของร่างกายเจ้าพนักงานและบุคคลที่สาม

b. หัวหน้าสำนักงานรักษากฎหมายการคลังควรชี้แจงแนวทางสำหรับวิธีการควบคุมโดยไม่มีอาวุธ อาวุธระดับกลางและอาวุธปืน หรืออาวุธร้ายแรงอื่น ๆ

4. นโยบายการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

a. กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย: เจ้าพนักงานรักษากฎหมายการคลังอาจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเมื่อมีเหตุจำเป็นเท่านั้น กล่าวคือเมื่อเจ้าหน้าที่มีเหตุผลที่เชื่อว่าเป็นมาของการใช้กำลังนี้ก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิตหรือทำให้บาดเจ็บสาหัสต่อเจ้าพนักงานหรือต่อบุคคลอื่น

b. อาชญากรรมที่หลบหนี: การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอาจใช้ต่อเป้าหมายที่กำลังหลบหนีถ้ามีเหตุให้เชื่อได้ว่า

- (1) เป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมที่เป็นเหตุหรือดูเหมือนจะเป็นเหตุให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสหรือตาย

(2) การหลบหนีของเป้าหมายอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกาย ของเจ้าพนักงานและบุคคลอื่น

5. ถ้ามีทางเลือกอื่นที่สามารถหลีกเลี่ยงการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ซึ่งสามารถจับกุมหรือบรรลุจุดประสงค์ในการรักษากฎหมายได้ การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายก็ไม่จำเป็น

6. ถ้าเป็นไปได้ และหากทำแล้วไม่เป็นการเพิ่มอันตรายแก่เจ้าพนักงานหรือบุคคลอื่น ควรจะมีการเตือนด้วยคำพูดให้ยอมรับ ยอมจำนนต่ออำนาจอันชอบธรรมของเจ้าพนักงานก่อนที่จะมีการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

7. ห้ามการใช้วิธีการยิงเตือน

8.

9.

10. การฝึกอบรม และมาตรฐานความไว้วางใจ สำนักงานรักษากฎหมายการคลังทุกแห่งควรมีมาตรการดังนี้

a. บังคับให้เจ้าพนักงานใหม่ ได้รับการฝึกอบรมการสืบสวนอาชญากรรมขั้นพื้นฐานหรือการฝึกอบรมตำรวจขั้นพื้นฐาน ตามที่ได้มีการกำหนดไว้โดยศูนย์รักษากฎหมายกลางของสหรัฐ ถ้าไม่เช่นนั้นก็ต้องได้รับอำนาจจากหัวหน้าสำนักงานที่มอบหมายให้ก่อนมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะมีหรือใช้อาวุธปืน

b. รับผิดชอบในการสร้างมาตรฐานการฝึกอบรมและการฝึกอบรมซ้ำ เพื่อสร้างความมั่นใจว่าเจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมายการคลังมีความสามารถในการใช้และไม่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายและอาวุธตามที่ได้รับมอบอำนาจหน่วยงาน

c. มุ่งมั่นกับภารกิจ สร้างคุณภาพและมาตรฐานในการคุ้นเคยกับอาวุธปืนอย่างน้อยที่สุดปีละ 2 ครั้ง บังคับให้เจ้าพนักงานรักษากฎหมายการคลังมีและรักษาความสามารถในการใช้อาวุธปืนอย่างชอบธรรม

11. สำนักงานรักษากฎหมายการคลังอาจแจกประกาศนโยบายหรือแนวทางของนโยบาย ถือเป็นความรับผิดชอบของสำนักงานที่จะทบทวนบทบัญญัติหรือแนวทางในระยะเวลาที่เหมาะสมและในลักษณะที่สร้างความเข้าใจนโยบายทั้งหมด

จากคำจำกัดความในนโยบายนี้ว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายคือการใช้กำลังใด ๆ เป็นเหตุให้มีการตายหรือบาดเจ็บสาหัส เมื่อเจ้าหน้าที่ของกระทรวงใช้กำลังแบบนี้อาจเพียงเป็นตามนโยบายนี้เท่านั้น กำลังที่ดูเหมือนจะไม่ทำให้เกิดการตายหรือบาดเจ็บแต่เกิดผลที่ไม่คาดคิดทำให้เกิดอันตรายหรือการตายขึ้น ไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายนี้

เหตุผลที่ทำให้เชื่อหรือความเชื่อที่สมเหตุสมผลหมายถึงความจริงและสถานการณ์ รวมไปถึงข้อวินิจฉัยที่สมเหตุสมผล รู้โดยเจ้าหน้าที่ในขณะนั้นว่าให้ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ความสมเหตุสมผลของความเชื่อหรือการตัดสินใจจะต้องมองจากมุมมองของเจ้าหน้าที่ในที่เกิดเหตุซึ่งมักจะตัดสินครั้งที่สองตามสถานการณ์ซึ่งตึงเครียด ไม่สามารถคาดเดาได้และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

กระทรวงการคลังตระหนักและเคารพบูรณภาพ ความสำคัญของคุณค่าของชีวิตมนุษย์ทุกคน กระทรวงจึงพยายามป้องกันทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้เกิดการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ดังที่เห็นในการฝึกอบรมตามนโยบาย ขนาดการป้องกันที่ดีที่สุดของตำรวจบางครั้งก็ไม่เพียงพอ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ออกจับหรือตรวจการณ์ ต้องเผชิญหน้ากับอันตรายต่อชีวิตพวกเขา เมื่อพิจารณาทั้งสถานการณ์นี้และเพื่อรักษาชีวิตมนุษย์ ดังนั้นเกณฑ์ในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจึงจำเป็นต้องมีขึ้น การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจะต้องสมเหตุสมผลภายใต้สถานการณ์ในขณะนั้น โดยมีเจ้าหน้าที่เป็นผู้ตัดสิน ความจำเป็นในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเกิดขึ้นเมื่อวิธีการอื่นที่ใช้ป้องกันชีวิตเจ้าหน้าที่และคนอื่น ๆ ไม่ได้ผลหรือดูเหมือนจะไม่ได้ผล การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายทำได้ถ้าไม่มีทางเลือกอื่นที่ปลอดภัยกว่า และถ้าการไม่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายดังกล่าวทำเจ้าหน้าที่หรือคนอื่นต้องเผชิญกับอันตรายร้ายแรง เจ้าหน้าที่ไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองหรือเจ้าหน้าที่คนอื่น หรือสาธารณชนเข้าไปเสี่ยงกับอันตรายถึงชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสก่อนที่จะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

การตัดสินใจว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจำเป็นหรือไม่อาจต้องมียุติประกอบหลายอย่างเช่น

- ความน่าจะเป็นที่เป้าหมายจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายกับเจ้าหน้าที่หรือคนอื่นถ้าเจ้าหน้าที่ไม่ลงมือก่อน
- เจ้าหน้าที่รู้หรือไม่ว่าเป้าหมายจะยินยอมให้จับหรือควบคุมตัวได้ถ้าใช้กำลังน้อยกว่าหรือไม่ใช้กำลังเลย
- ความสามารถของเป้าหมาย
- เป้าหมายอยู่ในที่กำบังและมีอาวุธ
- มีบุคคลอื่นที่อาจเป็นการเสี่ยงต่อภยันตรายถ้าใช้หรือไม่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย
- ลักษณะและความโหดร้ายของเป้าหมาย

ห้ามใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายถ้าเพียงสงสัยว่ามีการก่ออาชญากรรม ไม่ว่าจะอาชญากรรมที่สงสัยนั้นจะร้ายแรง หรือเป็นเพียงความคิดของเจ้าหน้าที่เองที่เสริมให้จับกุมบุคคลที่ถูกติดตามหรือจับกุมนั้นในข้อหาก่ออาชญากรรม อาจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการป้องกันการหลบหนีของเป้าหมายถ้ามีเหตุให้เชื่อได้ว่า

1. เป้าหมายได้ก่ออาชญากรรมที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสหรือตาย
2. การหลบหนีของเป้าหมายจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของเจ้าหน้าที่และคนอื่น

ในนโยบายนี้คำว่า “ใกล้” หรือ “จวนตัว” มีความหมายที่กว้างกว่า “ทันทีทันใด” หรือ “ในพริบตา” กรอบขอบ “ใกล้” ควรจะยืดหยุ่นได้ กล่าวคือเป็นช่วงของเวลาที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์มากกว่าที่จะชี้ลงไปว่าเป็นเวลาใดในความหมายโดยนัยของ “ทันทีทันใด” หรือ “ในพริบตา” แม้ว่าเป้าหมายจะไม่ได้จ่อปืนมาทางเจ้าหน้าที่หรือคนอื่นก็อาจเรียกว่าเป็นภัยอันตรายอันใกล้จะถึงได้

การใช้กำลังระดับกลาง หมายถึงถ้ากำลังที่ใช้้น้อยกว่ากำลังขั้นรุนแรงถึงตายสามารถทำให้ประสบความสำเร็จเหมือนกัน เช่นสามารถจับกุมเป้าหมายที่กำลังหลบหนีได้ โดยที่ไม่ต้องเพิ่มความเสี่ยงต่อเจ้าหน้าที่และคนอื่นก็ต้องใช้กำลังที่น้อยกว่านั้น การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายไม่สามารถทำได้ในสถานการณ์แบบนี้ แม้ว่าเหตุผลที่เจ้าหน้าที่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายจะเป็นไปตามนโยบายก็ตาม

การเตือนด้วยวาจาเป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ต้องพึงกระทำก่อนหากมีโอกาสจะทำได้ เจ้าหน้าที่ต้องสั่งให้เป้าหมายยอมจำนนต่อทางการ ซึ่งเจ้าหน้าที่จำเป็นต้องกระทำก่อนถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นการเพิ่มอันตรายต่อเจ้าหน้าที่และบุคคลอื่น อย่างไรก็ตามถ้าการเตือนทำให้เกิดอันตรายก็ไม่จำเป็นต้องกระทำ

การยิงเตือนไม่ว่ากรณีใด ๆ ถือเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง แต่โดยปฏิบัติแล้วมีกรณียกเว้นได้ ถ้าเป็นภารกิจของ Secret Service และภารกิจของ Custom Service ในน่านน้ำที่โล่ง ซึ่งนอกจากข้อยกเว้นทั้งสองหน่วยงานเฉพาะกิจนี้แล้ว การยิงปืนต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับเดียวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย คือเมื่อจำเป็นต่อการรักษาชีวิตหรือป้องกันการบาดเจ็บสาหัสต่อสถานการณ์ในขณะปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น ความผิดพลาดจากการยิงเตือนอาจทำให้เกิดอันตราย

ต่อเจ้าหน้าที่คนอื่นได้ ความพยายามที่จะยิงให้เป็นแผลหรือบาดเจ็บนั้นไม่สมเหตุสมผล และเพราะมีอัตราการพลาดสูงหรือมีผลต่อการหยุดน้อย ยังอาจทำให้เจ้าหน้าที่หรือคนอื่นบาดเจ็บได้ ดังนั้น การยิงเพื่อให้หยุดก็เป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำอย่างยิ่งเช่นกัน จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับพาหนะที่กำลังเคลื่อนที่และมีคนอยู่ในพาหนะ การยิงเพื่อให้พาหนะนั้นหยุดไม่ประสบความสำเร็จและทำให้เกิดความเสี่ยงที่ควบคุมไม่ได้อีกด้วย ดังนั้นจึงห้ามยิงเพื่อให้พาหนะหยุด เจ้าหน้าที่ผู้มีเหตุให้เชื่อได้ว่าคนขับหรือคนที่นั่งในรถก่ออันตรายต่อชีวิตและร่างกายของเจ้าหน้าที่และคนอื่น อาจะยิงไปที่คนขับหรือคนนั่งได้เมื่อเห็นความจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงความตายและบาดเจ็บสาหัสของเจ้าหน้าที่และคนอื่น และน้ำหนักของความปลอดภัยต่อเจ้าหน้าที่และคนอื่นนั้นมีมากกว่า เช่น ปลอดภัยจากการชน หรือการยิงตอบโต้จากคนในรถ เป็นต้น

3.4.3. Department of Defense ⁵²

เพื่อประสิทธิภาพในการจับกุมผู้กระทำความผิด คำว่าเจ้าพนักงานรักษาความสงบไม่ได้หมายความว่าเพียงแต่เจ้าพนักงานตำรวจ หากแต่เจ้าพนักงานทุกคนที่เกี่ยวข้องการบังคับใช้กฎหมาย และการดูแลให้มีการปฏิบัติไปตามกฎเกณฑ์ ภายใต้ข้อแนะนำที่ 5210.56 ของกองทัพอากาศสหรัฐได้แสดงถึงการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย ภายใต้สถานการณ์ใดที่กำลังรุนแรงถึงตายอาจถูกใช้ได้ ข้อกำหนดได้กำหนดสถานการณ์ต่าง ๆ ไว้ดังนี้

“กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Deadly Force) อาจถูกใช้ในขณะการปฏิบัติงานภายในหน้าที่ของเจ้าพนักงาน เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าตัวเองหรือบุคคลอื่นอยู่ในสภาวะอันตรายใกล้จะถึงต่อชีวิตหรือการบาดเจ็บรุนแรงต่อร่างกาย

กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอาจถูกใช้เพื่อป้องกันการกระทำที่รุนแรงต่อร่างกายซึ่งการกระทำเช่นนั้นอาจเป็นเหตุถึงความตายหรือหรืออันตรายถึงตายได้

กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอาจถูกใช้เมื่อปรากฏเป็นการจำเป็นเพื่อทำการจับกุมหรือคุมขังบุคคลผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดอาญาร้ายแรง”

3.4.4. United State Navy ⁵³

1. การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย คือกำลังซึ่งผู้ใช้มีจุดประสงค์ รู้หรือควรรู้ว่าก่อให้เกิดความเสี่ยงอย่างมากที่จะทำให้เกิดการตายหรืออันตรายต่อร่างกายอย่างรุนแรง การใช้

กำลังชั้นรุนแรงถึงตายจะสมเหตุสมผลก็ต่อเมื่ออยู่ได้ภาวะที่จำเป็นอย่างยิ่ง เป็นทางเลือกสุดท้าย เมื่อการใช้วิธีอื่น ๆ ที่รุนแรงน้อยกว่าล้มเหลวหรือไม่สามารถใช้ได้ และเมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์ดังต่อไปนี้

- a. ป้องกันตัว การใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายเป็นสิ่งจำเป็นเมื่อใช้รักษากฎหมายหรือเพื่อความปลอดภัยของบุคคล ซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าตัวเองตกอยู่ในภาวะอันตรายจากการกระทำรุนแรงหรือคุกคามจากบุคคลอื่น
- b. ป้องกันทรัพย์สิน เพื่อป้องกันทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติ
- c. คำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อมีคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายจากผู้บัญชาการหรือผู้มีอำนาจเหนือการปฏิบัติหน้าที่นั้น
- d. การกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงและก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือถึงแก่ความตายได้

2. ขั้นตอนการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตาย

- a. เอาปืนออกจากซองและวางในตำแหน่งเตรียมพร้อม
- b. ใช้งานสับโดยใช้หัวแม่มือ ในขณะที่ยังอยู่ในท่าเตรียมพร้อม
- c. สั่งให้หยุดหรือยอมจำนนก่อนสองครั้งก่อนการยิง
การยิงเตือนถือเป็นสิ่งที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยและไม่ได้รับอนุญาตให้ทำโดยเด็ดขาด ไม่ว่าในกรณีใด ๆ
- d. ไม่ควรยิงถ้าการยิงนั้นอาจทำให้เกิดอันตรายต่อบุคคลที่สามารถบอบช้ำได้
- e. ไม่ควรยิงเพื่อเป้าหมายได้รับบาดเจ็บ ถ้าหากสถานการณ์ที่ประสบอยู่ก่อให้เกิดความยุ่งยากที่จะแน่ใจว่าคนร้ายจะบาดเจ็บแทนที่จะตาย สถานการณ์อย่างนี้จะไม่ทำให้เกิดการหลีกเลี่ยงการใช้ปืน เพราะการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตายเป็นอำนาจอันชอบธรรมของเจ้าหน้าที่
- f. ไม่อนุญาตให้ชักปืนถ้ามีเหตุผลอื่นนอกจากการปฏิบัติตามกฎนี้
- g. ต้องระลึกไว้เสมอว่าอาวุธปืน ซึ่งถือเป็นอาวุธของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานและป้องกันตัวเป็นสิ่งอันตรายอย่างยิ่ง เป็นเครื่องมือฆ่าคนในเวลาเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่ควรประมาทในการจับถือหรือใช้อาวุธปืน
- h. ไม่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่คนใดปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดียวจนกว่าจะได้รับคำสั่ง นอกจากนี้แต่ละคนจะได้รับคำสั่งเป็นช่วง ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าปฏิบัติขั้นตอนถูกต้องในการใช้กำลังชั้นรุนแรงถึงตาย

- i. โดยปกติแล้วจะไม่มีกรยิงปืนจากพาหนะขณะเคลื่อนที่หรือยิงไปยังพาหนะขณะเคลื่อนที่

3.5. การดำเนินการเพื่อควบคุมการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

ในประเทศสหรัฐอเมริกา ประชาชนได้วิพากษ์วิจารณ์การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของตำรวจมาตั้งแต่ตำรวจเริ่มถือปืน ในปี 1858 หนังสือพิมพ์ New York Time ได้กล่าวถึงกรณีซึ่งตำรวจยิงและทำให้ผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีถึงแก่ความตายว่า

“ปืนไม่ได้ใช้ในการป้องกันตัว แต่ใช้เพื่อหยุดคนที่กำลังวิ่งหนี ปืนเข้ามาแทนความเร็วของฝีเท้าและแขนที่ยาว ขณะนี้ประชาชนสงสัยความเหมาะสมในการจ้างตำรวจเพื่อจุดประสงค์นี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีสิทธิเพียงใดที่จะยิงคนที่กำลังวิ่งหนีเขา อะไรคือสิทธิที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจถือปืนประชาชนข้องใจนโยบายในการติดอาวุธตำรวจเป็นอย่างมาก”⁵⁴

ความขัดแย้งที่คล้ายๆ กันมีอยู่ในปัจจุบันเมื่อสาธารณชนได้ยินข่าวเกี่ยวกับพลเรือนถูกตำรวจฆ่า ประชาชนกล่าวโทษตำรวจว่าทำโดยพลการและไม่สมเหตุผล และบ่อยครั้งที่แสดงให้เห็นว่าเป็นการเหยียดผิว คำกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนโดยการศึกษาจากการสังเกตแสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจฆ่าคนแอฟริกัน-อเมริกันในอัตราที่ไม่มีสัดส่วนสูงมากกว่าฆ่าคนขาวมาก⁵⁵ ในเดือนมีนาคม 1985 ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาได้ตัดสิน Tennessee v Garner (471 U.S. 1,3 1985) พิจารณาอำนาจของตำรวจในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย เพื่อหยุดอาชญากรซึ่งไม่มีอาวุธที่กำลังหลบหนี ถ้าอาชญากรได้ละเมิด The Fourth Amendment ดังนั้นรัฐควรกำจัดเขาตาม The Fourth Amendment หรือรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ที่กำหนดความชอบธรรมของรัฐในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อป้องกันการหลบหนีของอาชญากรที่กำลังหลบหนี ซึ่งศาลได้ตีความตามรัฐธรรมนูญในคดี Garner ดังนี้

“การจับกุมโดยการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายคือการเข้าจับเป้าหมายที่เป็นไปตามบทบัญญัติใน The Fourth Amendment ดังนั้น การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อป้องกันการหลบหนีของผู้ต้องสงสัยกระทำความผิดจรรยา ไม่ว่าในสถานการณ์ใดไม่สามารถทำได้ เว้นแต่ถ้าเจ้าพนักงานมี

เหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องสงสัยนั้นก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย ทั้งต่อเจ้าพนักงานและต่อบุคคลอื่นการกระทำนั้นจึงสามารถทำได้ และเป็นไปตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ดังนั้นในคดีนี้ จะถือว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอาจจะใช้ได้ถ้ามีเหตุจำเป็นในการจับกุมคนร้าย หรือถ้าผู้ต้องสงสัยนั้น ชูเจ้าพนักงานด้วยอาวุธหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เขาได้ประกอบอาชญากรรมร้ายแรงเป็นอันตราย หรือมีที่ท่าว่าจะเป็อันตรายต่อร่างกายอย่างรุนแรงเท่านั้น ”

กระบวนการยุติธรรมส่วนใหญ่จะเห็นว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจสำหรับอาชญากรทุกคนเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย จนกระทั่งศาลฎีกาตัดสิน Tennessee v Garner ในคดีนี้ Garner พ้องร้องความผิดฐานฆ่าคนตายภายใต้กฎหมายพลเรือนสหรัฐผิดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานในการยิงลูกชายของ Garner เมื่อเขาหลบหนีออกจากที่เกิดเหตุโจรกรรม ลูกชายของ Garner ไม่มีอาวุธในขณะที่ถูกยิง ผู้พิพากษา White เขียนไว้ในคำตัดสินว่า “เราจะสรุปว่าการใช้กำลังนี้อาจจะไม่ต้องใช้ถ้าไม่จำเป็น คือ ผู้ต้องสงสัยได้ก่อให้เกิดการชูเอาชีวิตหรือการบาดเจ็บทางกายต่อเจ้าหน้าที่และคนอื่น ๆ ”

ประเด็นที่เกิดขึ้นจากคดีนี้คือ ประชาชนมุ่งที่จะใช้ The Fourth Amendment ในการร้องเรียนการใช้กำลังเกินกว่าเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อ้างว่าปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายมากขึ้น ทำให้มีคดีอยู่ในศาลมากมายเพิ่มภาระการสืบสวนข้อเท็จจริงที่ยุ่งยาก แต่ก็เป็วิธีการเดียวที่ประชาชนจะมั่นใจได้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเอาเปรียบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในการปฏิบัติหน้าที่

ก่อนคดี Tennessee V. Garner * กฎหมายควบคุมการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ⁵⁶

* ดูภาคผนวก ค.

1. กฎใช้สำหรับอาชญากรความผิดร้ายแรงทุกคน
2. กฎสำหรับการป้องกันตัว
3. ประมวลกฎหมายอาญา
4. กฎสำหรับอาชญากรที่ใช้กำลัง

กฎที่สูงที่สุดคือ กฎใช้สำหรับอาชญากรทุกคน ในกฎหมายอังกฤษให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ให้ใช้วิธีการใด ๆ ก็ได้ในการจับกุมอาชญากรที่ต้องสงสัย หรือป้องกันพวกเขาจากการหลบหนี ในสหรัฐอเมริกาศาลตีความกฎนี้ว่าเป็นการอนุญาตตามกฎหมายที่จะยิงอาชญากรที่ไม่มีอาวุธที่สงสัยว่าจะสู้

กฎป้องกันตนเอง ภายใต้กฎนี้ ความสมเหตุสมผลข้อเดียวในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายคือการป้องกันชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเองหรือชีวิตพลเรือน ความสมเหตุสมผลในการเสี่ยงต่อการสูญเสียชีวิตคือการที่จะรักษาอีกชีวิตหนึ่ง ตามกฎนี้ตำรวจยิงผู้ต้องสงสัยที่หลบหนีซึ่งไม่มีอาวุธและหรือไม่แสดงลักษณะอันเป็นอันตรายต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือบุคคลอื่นนั้นไม่สมเหตุสมผลและไม่สามารถยอมรับ และเมื่อไม่นานมานี้ภายใต้แนวคิดของกฎข้อนี้ได้นำมาเป็นแนวทางนโยบายการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอย่างเป็นทางการของ FBI ³¹

กฎอีกสองกฎคือ กฎหมายอาญา และ กฎใช้อาชญากรที่ใช้กำลัง พยายามที่จะถ่วงดุลสองกฎที่กล่าวไปแล้ว อย่างไรก็ตามเมื่อถึงที่สุดผลที่ออกมาเหมือนกัน กฎหมายรัฐธรรมนูญอเมริกันร่างกฎหมายอาญาขึ้นมาเพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติทางอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายเสนอสองเงื่อนไขในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย คือ 1. อาชญากรรมเกี่ยวข้องกับการใช้หรือชู่ว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย และ 2. ผู้ต้องสงสัยจะเป็นเหตุให้เกิดความตายหรือบาดเจ็บสาหัสถ้าตำรวจหยุดเขาช้าลง (Proposed Official Draft 1962 S 3.08 (2) (b) (i), (iv)). รัฐที่ใช้กฎอาชญากรที่ใช้กำลัง อาชญากรต้องถูกเจาะจงว่าเป็น “อาชญากรที่ใช้กำลัง” ซึ่งโดยปกติอาชญากรที่ใช้กำลังจะรวมถึงฆาตกรรม วางเพลิง ช่มชู้้น ลักพาตัว และปล้นโดยมีอาวุธ รัฐเหล่านั้นอนุญาตให้ตำรวจใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายกับคนที่ต้องสงสัยว่าได้ประกอบอาชญากรรมประเภทดังกล่าวได้ แต่นักวิจารณ์ได้มุ่งการวิจารณ์ทั้งหมดไปที่กฎใช้สำหรับอาชญากรทุกคน ซึ่งว่ากฎนี้ไม่เหมาะสมสำหรับยุคปัจจุบัน เนื่องจากว่าขณะที่กฎหมายของอังกฤษพัฒนากฎขึ้นศาลยุคนั้นตระหนักดีว่ามีอาชญากรน้อยคนและการลงโทษสำหรับเขาจะเป็นการลงโทษรุนแรงเด็ดขาด ยิ่งไปกว่านั้นตำรวจไม่ได้มีปืนหรือไม่ได้พกปืนเป็นอาวุธ การ

อนุญาตให้ใช้วิธีการใดก็ได้จึงมุ่งหมายความถึงกำลังทางกายหรืออย่างมากที่สุดก็การใช้กระบอก
ในที่สุดเวลานี้ประเทศอังกฤษได้ยกเลิกกฎนี้เนื่องจากเห็นว่าไม่เหมาะกับโลกปัจจุบัน

ในสหรัฐ คนจำนวนมากได้โต้แย้งว่ากฎใช้สำหรับอาชญากรทุกคนเป็นสิ่งที่ขัดกับรัฐ
ธรรมนูญ พวกเขาได้ร้องเรียนว่าเป็นการละเมิดการคุ้มครองตาม the Fourth Amendment ต่อ
การต่อต้านการค้นและการไล่จับที่ผิดกฎหมาย แม้จะมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากมาย กฎใช้
สำหรับอาชญากรทุกคนก็ใช้ก่อนเกิดคดี Garner ในอย่างน้อย 24 รัฐ ในขณะที่บางรัฐใช้ร่วมกับ
กฎอื่นอีก 3 กฎ⁵⁷ อย่างไรก็ตาม กรมตำรวจมักจะทำตามนโยบายภายในกรมหรือหน่วยงานต้น
สังกัดมากกว่าจะปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐ นโยบายของกรมตำรวจจริง ๆ ก่อนที่จะเกิดคดี
Garner จะมีความหลากหลายไม่เฉพาะตามรัฐเท่านั้น ในแต่ละรัฐเองก็มีความหลากหลายต่างกัน
ภายใต้แนวคิดที่เป็นแนวทางเดียวกัน แม้ว่านักวิชาการเห็นด้วยว่าการยิงแบบ Garner นั้นไม่ต้อง
ด้วยรัฐธรรมนูญ พวกเขาไม่เห็นด้วยกับความหมายของวลีที่ว่า “ผู้ต้องสงสัยแสดงให้เห็นชัดว่า
อาจก่ออันตรายต่อชีวิตหรือการบาดเจ็บสาหัส”⁵⁸ บางคนเชื่อว่าการตัดสินแบบนี้ “สร้างความ
ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญที่จะวิงหนีสำหรับอาชญากร” ในขณะที่บางคนได้ว่าวลีนี้ให้สิทธิแก่ตำรวจ
ในการที่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายเพื่อปกป้องชีวิตเท่านั้น⁵⁹

ผลกระทบของคดี Garner นั้นเป็นปรากฏการณ์ทางการบังคับใช้กฎหมายอย่างหนึ่ง
แม้แต่ก่อน Garner หน่วยงานของตำรวจหลายหน่วยงานได้เข้มงวดต่อแนวทางของพวกเขา และ
ยกเลิกการใช้กฎสำหรับอาชญากรรมใด ๆ (Any Felony Rule) มาบ้างแล้วก็ตาม การศึกษาช่วง
หลัง ๆ เกี่ยวกับอิทธิพลของ Garner ต่อกรมตำรวจเมมฟิส (Memphis Police Department) อาจจะ
อธิบายปรากฏการณ์นี้ได้ Sparger และ Giacomassi สืบสวนการยิงของ MPD ในช่วงเวลาที่แตก
ต่างกัน 3 ช่วง คือ 1969-1974, 1980-1984, 1985-1989 พวกเขาสรุปว่า Garner ทำให้การยิงของ
ตำรวจลดลงอย่างแน่นอนก่อนที่จะมีการตัดสินคดี Garner การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของตำรวจ
เมมฟิสขึ้นอยู่กับ การตัดสินของศาลฎีกาซึ่งตำรวจก็ยึดนโยบายนั้นเป็นแนวทางการปฏิบัติหน้าที่
นโยบายภายหลังคดี Garner ทำให้เกิดแนวคิดที่เป็นมาตรฐานเน้นว่า “การใช้กำลังขั้นรุนแรงถึง
ตายควรใช้เป็นวิธีการสุดท้ายเพื่อป้องกันชีวิต ไม่เพียงแต่หยุดการหลบหนีอาชญากรอันตราย
เท่านั้น”⁶⁰

การเข้มงวดต่อตัวเองของตำรวจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายไม่เพียง
จะเป็นผลมาจากความตั้งใจที่ดีเท่านั้นยังเป็นเรื่องความจำเป็นทางการเมืองด้วย การยิงพลเรือน

ของตำรวจมีผลเสียต่อสังคมอย่างมาก รวมไปถึงการก่อการจลาจลด้วย นอกจากนี้เป็นการก่อกวนส่วนรวมแล้วการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ยังมักจะทำให้มีการฟ้องคดีมากมาย⁶¹ ความกลัวต่อจลาจลและการดำเนินคดีอาจจะเป็นข้ออธิบายว่าทำไมบรรดาผู้บริหารที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจของพนักงานตำรวจ เช่นเทศมนตรีและหัวหน้าตำรวจจึงเลือกที่จะจำกัดขอบเขตการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของตำรวจของพวกเขา

โดยรวมแล้ว Garner ดูเหมือนจะลดการฆ่าคนของตำรวจโดยตรง (โดยการลงกรงยิงอาชญากรที่กำลังหลบหนี) และทางอ้อม (โดยมีอิทธิพลในการลงและปรับปรุงแนวทางของกรมตำรวจหลังจาก Garner เพื่อให้ดูยุติธรรมและละเอียดอ่อนต่อสาธารณะ) ผลที่ได้คือ การยิงของตำรวจที่ไม่เกี่ยวกับการป้องกันชีวิตดูเหมือนจะลดลง

การใช้กำลังโดยไม่ถูกต้องสร้างความเสียหายอะไรให้แก่ตำรวจ

1. หน่วยงาน: กำลังที่ไม่ถูกต้องสร้างความเสียหายอย่างชัดเจนต่อความเชื่อถือของตัวแทนผู้บังคับใช้กฎหมาย ตัวแทนตำรวจโดยปกติจะทำการสร้างภาพลักษณ์ในฐานะผู้บังคับกฎหมายและกระตุ้นให้มีการเคารพกฎหมาย พวกเขาเรียกร้องให้พลเมืองเชื่อฟังกฎหมาย เหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวเกี่ยวกับกำลังที่ไม่ถูกต้องโดยเจ้าหน้าที่นายเดี่ยวหรือหลายนายสามารถทำลายความพยายามทั้งหมด และทำลายความเชื่อมั่นของชุมชนที่มีต่อหน่วยงานในทันที

2. เจ้าหน้าที่: ในส่วนของเจ้าหน้าที่แต่ละคนที่มีส่วนในเหตุการณ์การใช้กำลังที่ไม่ถูกต้อง จะต้องสูญเสียอย่างมาก ชุมชน สื่อมวลชน และแม้แต่หน่วยงานอาจจะมองว่าเรามีพันธะต่อผู้จ่ายภาษีในการป้องกันพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรม ในกรณีที่ย่ำแย่ที่สุดที่เห็นมาก็คือ ความสูญเสียที่รวมไปถึงการตกงาน สูญเสียรายได้ ถูกขับออกจากกลุ่ม อาจจะถูกดำเนินคดีทางแพ่งหรือทางอาญา และบางที่ถูกจำคุก ความสูญเสียทางอารมณ์และจิตใจของเจ้าหน้าที่และครอบครัวก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจจะวัดได้เช่นกัน

3.5.1. การดำเนินการของ The Chief Executive Officer และ ตำรวจสืบสวนกลาง (FBI)

ในระหว่างการประชุมกลางปีของ Major City Chiefs⁶² ซึ่งเป็นการประชุมระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับหัวหน้า 48 นายขององค์กรที่ใหญ่ที่สุดในการบังคับใช้กฎหมายของสหรัฐ

อเมริกาและแคนาดา ได้มีการอภิปรายร่วมกันในประเด็นหลักคือผลกระทบของความโหดร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปราบปรามอาชญากรรม ผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมดได้แสดงความห่วงใยอย่างมากและแสดงความเป็นห่วงที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทำลายความเชื่อถือของสาธารณชนอยู่เรื่อย โดยการใช้อำนาจที่มากเกินไปหรือนอกเหนืออำนาจ ความผิดพลาดที่ไม่สมควรเกิดขึ้นนี้ทำให้เกิดความเสี่ยงแก่หน่วยงานที่จะถูกดำเนินการตามกฎหมายทั้งข้อหาทางอาญาและทางแพ่ง สูญเสียความสนับสนุนและความเชื่อมั่นจากส่วนรวมในอนาคตอันไกล ภาพที่ปรากฏต่อสายตาประชาชนจะเป็นมูมมองในแง่ลบ ยิ่งไปกว่านั้นหน่วยงานจะต้องเผชิญกับเวลาอันยาวนานที่จะกู้ชื่อเสียงความเชื่อมั่นจากสาธารณชนกลับคืนมา

โซคร้ายที่การใช้อำนาจโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายเพื่อให้น้ำที่ทางกฎหมายของพวกเขาสำเร็จลงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทุกวันในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา การใช้อำนาจนี้อาจจะมีระดับตั้งแต่การบังคับด้วยเสียงจนถึงการใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตายขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อม มีอยู่บ่อยที่เจ้าหน้าที่ใช้อำนาจเกินจำเป็นเพื่อให้คำสั่งตามกฎหมายหรือบางครั้งนอกกฎหมายมีผล กรณีเหล่านี้บางครั้งได้รับความสนใจเล็กน้อยจากสาธารณชน ในขณะที่บางกรณีก็ได้รับการกระตุ้นอย่างมากจากสื่อมวลชน ในทั้งสองกรณีเป็นที่ไม่พอใจและสร้างความลำบากใจให้ผู้รับผิดชอบระดับสูงในการบังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อเจ้าหน้าที่ใด ๆ ใช้อำนาจที่เกินเหตุหรือโหดร้ายต่อพลเมือง ทั้งหมดนี้ด้วยเหตุผลคือ

1. การใช้อำนาจที่ไม่ชอบธรรมเป็นการละเมิดความเชื่อถือของสาธารณชนที่มีต่อระบบของตำรวจ
2. เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนร่วมอาจจะไร้ความสามารถ ขาดการอบรม หรือสภาพจิตใจไม่เหมาะสมที่จะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ
3. เป็นการวางความเสี่ยงอย่างมากต่อการด
หน้าที่ องค์กร และผู้สนับสนุนทางกฎหมาย
4. เป็นที่เข้าใจกันดีว่าชื่อเสียงขององค์กรตำรวจใด ๆ นั้นเป็นที่รับรู้ว่ามีค่าที่สุดและไม่ควรจะถูกทำลาย แต่เหตุการณ์การใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตายที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ชื่อเสียงของหน่วยงานในชุมชนต้องเสียไปอย่างมาก และความสูญเสียนี้ทำลายความสามารถในการรักษาและใช้ความยุติธรรมของตำรวจอย่างอย่างหมดสิ้น

คำถามที่ว่าทำไมเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายจึงใช้กำลังมากกว่าที่จำเป็นในการควบคุมสถานการณ์นั้นมีคำตอบมากมาย แม้ว่าไม่มีคำตอบใดที่จะแก้ปัญหาที่ซับซ้อนนี้ได้และที่สำคัญเจ้าหน้าที่ใช้กำลังเกินไปเพราะเหตุผลหลัก 6 ประการ

1. พวกเขาไม่ได้รับการฝึกอบรมที่ดี ในด้านทั้งด้านที่จะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าอย่างไร หรือป้องกันการขยายตัวของเผชิญหน้าได้อย่างไร
2. พวกเขาไม่ได้รับการฝึกอบรมที่ดีในเทคนิคการป้องกันตัว และมีทางเลือกน้อยที่จะเลือกเพื่อแก้ปัญหาความรุนแรงระหว่างการใช้คำพูดสั่งหรือใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย
3. เจ้าหน้าที่บางคนมีสภาพจิตใจไม่สมบูรณ์ในการที่จะจัดการกับการเผชิญหน้าโดยไม่ใช้การลงโทษผู้ที่ทำทนายอำนาจของพวกเขา เจ้าหน้าที่เหล่านี้จะไม่สมบูรณ์ตั้งแต่เริ่มจ้าง หรืออาจจะใช้สารเสพติดที่ผิดกฎหมาย เช่น steroids cocaine หรือที่ผิดกฎหมาย เช่น เหล้า หรือยาตามใบสั่งแพทย์
4. พวกเขา รู้สึกถึงความกดดันจากเพื่อนร่วมงานและสถานการณ์ที่พวกเขาเผชิญอยู่
5. ในบางกรณีเจ้าหน้าที่จะปกปิดความกลัวของตนจึงแสดงตัวเกินเหตุเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวเองกล้า
6. รูปแบบต่าง ๆ ของชาติพันธุ์ เพศ ความละเอียดทางวัฒนธรรม และทัศนคติของตำรวจ

ตำรวจของเราสมควรได้รับการปฏิบัติที่ยุติธรรมและไม่ลำเอียงเมื่อมีการร้องเรียนเกิดขึ้น พวกเขาไม่ควรจะต้องเจ็บปวดกับความรู้สึกทางใจเมื่อเกิดการกล่าวหาผิด ๆ ในปัจจุบันสื่อถูกพบว่าเป็นเหมาะสมที่จะกล่าวว่าเจ้าหน้าที่ที่ถูกร้องเรียนอย่างเป็นทางการ 5 10 หรือ 19 ครั้งเป็นต้นปัญหา ความมั่งงายเช่นนี้ไม่ยุติธรรม หน่วยงานควรจะแก้ไขการร้องเรียนเกี่ยวกับการใช้กำลังอย่างไม่ชอบธรรมแต่ละครั้งทันทีโดยที่มีการสืบสวนที่ละเอียดและไม่ลำเอียง ถ้าพวกเขาพบว่าเจ้าหน้าที่ไม่มีความผิด พวกเขาควรจะจัดการขั้นตอนต่อไปอย่างเหมาะสมเพื่อสร้างความมั่นใจว่าอาชีพตำรวจไม่ต่างพร้อยไปในทางใด ๆ

ในขณะที่เรารู้จักวิธีแก้ปัญหาของการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรมโดยเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายเราก็ต้องเข้าใจถึงค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่วัดในเวลา เราต้องเชื่อว่าไม่เฉพาะส่วนรวม แต่ตัวเราเองด้วยว่าการแก้ปัญหาเป็นการใช้จ่ายเวลาและเงินอย่างฉลาด แม้ว่าค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องไม่มากเกินไปก็จำเป็นต้องมีการอธิบายและรวบรวมเงิน

สาธารณชนต้องการจะแบกรับค่าใช้จ่ายนี้หรือไม่ ถ้ามีการอธิบายประเด็นนี้และวิธีการแก้ปัญหาอย่างถูกต้องต่อสาธารณชน เชื่อแน่ว่าสาธารณชนจะต้องเต็มใจที่จะให้ความสนับสนุนทางการเงินต่อการเพิ่มระดับความเป็นมืออาชีพของตำรวจ

จากความต้องการที่จะเข้าใจและควบคุมปัญหาของการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรมโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติการพิเศษ The Major City Chiefs เห็นพ้องที่จะส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกระดับทั้งที่มีประสบการณ์และไม่มีประสบการณ์ไปศึกษารายละเอียดขั้นตอน นโยบายและความน่าจะเป็นต่อการแก้ไขป้องกันการใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตายโดยไม่ชอบที่ FBI Academy จุดประสงค์ของกลุ่มก็คือผลิตเอกสารซึ่งวิเคราะห์ปัญหา และข้อเสนอแนะต่อผู้บริหารตำรวจในการที่จะลดหรือกำจัดกำลังที่ไม่ชอบธรรมในฐานะที่เป็นปัญหารุนแรงของตำรวจ และนำมาใช้ในการปฏิบัติเพื่อการแก้ไขป้องกันอย่างให้เกิดผลอย่างแท้จริง

ตัวแทนบังคับกฎหมายใช้มากกว่า 16,000 นาย ในประเทศอเมริกาและแคนาดา ต่างต้องเผชิญหน้ากับประเด็นเกี่ยวกับการใช้กำลัง กรณีข้อถกเถียงว่าในสถานการณ์แบบใดที่พวกเขา มีอำนาจในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายนั้น ความร่วมมือในการหาทางป้องกันแก้ไขได้เกิดขึ้นโดยการจัดตั้ง The Chief Executive Officer (CEO) ขึ้นมาเป็นองค์กรร่วม⁶³ เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่เสมือนเครื่องมือหลักในการตรวจสอบป้องกันการใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติการพิเศษ ตัวแทนเหล่านี้จะเตรียมประเด็นเกี่ยวกับการใช้กำลัง ไม่เพียงเพราะสื่อมวลชนมีการตรวจสอบมากขึ้น ความรับผิดชอบที่ตึงเครียดและความกดดันจากแหล่งภายนอกเท่านั้น แต่เพราะเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายในอาชีพ และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังทั้งหมด

รายการการฝึกอบรมที่ปรากฏของตำรวจทุกหน่วยงานหลักและหน่วยงานย่อย ต่างมีการให้ความรู้เรื่องกำลังความต่อเนื่องของสถานการณ์ (continuum) ที่จะเริ่มจากคำสั่งด้วยคำพูดจนถึงการใช้อำนาจขั้นรุนแรงถึงตาย เจ้าหน้าที่ใช้แต่ละระดับตาม continuum นี้ในฐานะที่เป็นการปฏิบัติของตำรวจอย่างมีประสิทธิภาพ บางครั้งพวกเขาอาจจะใช้แต่ละขั้นตอนผิดพลาด ดังนั้น ความสำคัญของข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การใช้อำนาจก็ไม่เข้มข้นเท่ากับระดับที่ใช้ แต่ถ้าระดับนั้นถูกต้องสำหรับสถานการณ์ที่เจ้าหน้าที่เผชิญอยู่ ด้วยเหตุนี้ทำให้เราต้องหาคำจำกัดความของคำว่ากำลังที่ชอบธรรม การใช้อำนาจนั้นเกี่ยวกับกฎหมาย เหตุผล และความจำเป็น และต้องตามนโยบายและขั้นตอนของหน่วยงาน คำจำกัดความนี้ไม่ได้อธิบายความเข้มงวดของขั้นตอน

กฎ และบัญญัติที่อาจจะเกิดต่อตัวแทนของตำรวจ ไม่ได้แยกแยะระหว่างระดับของกำลัง เป็นเพียงแต่การอธิบายกำลังที่หน่วยงานเห็นชอบด้วยเท่านั้น

ชุมชนคาดหวังให้ตำรวจมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมากขึ้น นำไปสู่การเพิ่มภารกิจสำหรับตำรวจ ทำให้เพิ่มการเจอกับสถานการณ์ที่ตึงเครียดและเสี่ยงอันตรายมากขึ้น ตำรวจในปัจจุบันได้รับโทรศัพท์เกี่ยวกับเรื่องยุ่งยากภายในบ้านหรือเพื่อนบ้านใด ๆ เรื่องฉุกเฉินทางการแพทย์หรือส่วนตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่พลเมืองรู้สึกที่ตัวเองตกอยู่ในอันตรายหรือก่อความเสี่ยงหรือความรำคาญให้แก่ผู้อื่น เจ้าหน้าที่ถูกคาดหวังให้จัดการกับสถานการณ์แล้วร้ายด้วยในสถานการณ์หนึ่งและต่อไปอีกสถานการณ์หนึ่ง บางกรณีช่วงเวลาของสถานการณ์ไม่มีเวลามากพอที่เจ้าหน้าที่จะทำการจัดการกับข้อมูล หรือวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นขณะนั้น ในหลายกรณีพวกเขาไม่มีเวลาเพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์เป็นลำดับอย่างช้า ๆ ตามที่ได้เรียนมาจึงเกิดการใช้กำลังรุนแรงถึงตายขึ้น การกระทำนี้เองที่เพิ่มความหงุดหงิดและทำให้พลเมืองไม่พอใจทั้ง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ต้องกระทำไปเพื่อปกป้องชีวิตของเจ้าหน้าที่เองและชีวิตของประชาชนอื่น ๆ รอบข้างด้วยเวลาและสถานการณ์ที่จำกัดจำเป็นเช่นนั้น

Ron McCarthy ผู้จัดการ Center for Advanced Police Studies for the International Association of Chiefs of Police เขียนบทความเกี่ยวกับความกลัวอย่างไม่มีเหตุผลของเจ้าหน้าที่ไว้มาก เขายืนยันว่าความกลัวเป็นสาเหตุสำคัญที่เจ้าหน้าที่ตัดสินใจว่าจะใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายหรือไม่ ความกลัวเป็นตัวบังคับจิตใจและการกระทำอัตโนมัติเนื่องจากอาชีพของพวกเขามีลักษณะอยู่ในอันตราย ความกลัวนี้ไม่มีเหตุผล McCarthy กล่าวโดยสรุปว่า ความกลัวที่ไม่สมเหตุสมผลมาในรูปแบบที่หลากหลาย แต่ว่ามีข้อเด่นอยู่อย่างหนึ่งคือความกลัวนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่กระทำการที่ไม่เหมาะสม ชนิดของความกลัวที่มักจะมีผลต่อการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรมก็คือความกลัวทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรม

ความกลัวทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรม: ความกลัวทางชาติพันธุ์ บวกด้วยวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ยากจะจัดการเพราะมีองค์ประกอบทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เจ้าหน้าที่หลายคนได้กล่าวเป็นเชิงป้องกันตัว ความกลัวลักษณะเช่นนี้ได้รับมอบหมายให้เข้าไปในพื้นที่ที่มีผู้ที่มีชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่ต่างกันตนอาศัยอยู่อย่างชัดเจน หรือเข้าไปเผชิญกับอาชญากรที่มีประวัติโหดเหี้ยม ร้ายแรง หรือต้องไปในสถานที่ซึ่งมีลักษณะเป็นข้อเสียเปรียบเป้าหมาย เป็นต้น ความกลัว

ลักษณะนี้เป็นความกลัวไม่มีเหตุผล เกิดจากความอคติที่มีอยู่ก่อนโดยที่ไม่ได้มีการติดต่อหรือติดต่อเพียงเล็กน้อยกับกลุ่มนั้น เป็นธรรมดาที่จะโน้มเอียงเข้าหาคนในกลุ่มของตน

ดังนั้น CEOs ที่มีทักษะจะต้องไม่มองว่าปัญหาเป็นสิ่งที่พุดถึงไม่ได้แต่ต้องมองว่าเป็นเรื่องธรรมชาติและสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทำลายต่อความสามารถในการบริหารแก้ไข ป้องกันการเกิดปัญหา ขั้นตอนที่สำคัญขั้นแรกคือการสำรวจปัญหาอย่างละเอียด ทั้งโดยอิสระและตามผู้บริหารของตำรวจ ในกลุ่มตำรวจจำเป็นจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์และแนวคิดมากขึ้น การแลกเปลี่ยนนี้อาจจะทำให้เกิดผลในการพัฒนารูปแบบใหม่ ๆ ของการสนับสนุนผู้บริหารซึ่งต้องเผชิญหน้ากับปัญหานี้ นอกจากนี้ยังให้ผลในการเริ่มลงมือดำเนินงานเกี่ยวกับการพยายามค้นคว้าและทดลองอะไรใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ดียิ่งขึ้น

มาตรการเพื่อการควบคุมการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย

1. บทบาทของ CEOs ในการควบคุมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ⁶⁴

โดยทั่วไป บทบาทของตัวแทนตำรวจจะมีความรับผิดชอบอย่างน้อยสามอย่างหลัก ๆ รวมอยู่ คือ

1. รับผิดชอบต่อการกระทำที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานตำรวจที่เกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่ที่มีความเชื่อถือของส่วนรวมอยู่ในมือจึงจำเป็นต้องมีความยึดมั่นอย่างไม่มีเงื่อนไขต่อบุรณภาพและความซื่อสัตย์ ความเชื่อถือนี้อาจเป็นตัวสร้างของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงาน ที่อาจจะทำให้เกิดอันตรายต่อภาพลักษณ์ขององค์กรได้อย่างสูง

2. การตรวจสอบเจ้าหน้าที่หรือตัวแทนการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงาน

3. หน่วยงานจะต้องทำงานร่วมกับชุมชนเพื่อให้ความต้องการของชุมชนมีผลและได้รับการตอบสนอง

ดังนั้น เพื่อให้ประสบความสำเร็จและอยู่รอดในสำนักงาน CEOs ต้องตั้งจุดไปที่ความพยายามในการลดอาชญากรรมในทางที่ไม่ได้ละเมิดความเชื่อถือของส่วนรวม แสดงให้เห็นความพยายามควบคุมการทำงานของเจ้าพนักงานให้อยู่ในกรอบการใช้ Deadly Force และแสดงให้เห็นความพยายามทำงานร่วมกับชุมชนเสมอ

ลักษณะของการใช้กำลังอาจแตกต่างกันตามชนิดของกำลังใช้ตามสถานการณ์ สะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายในสถานการณ์ นโยบายควบคุมการใช้กำลังจะต้องกำหนดขอบเขตและอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจได้ตามการฝึกอบรมทางอาชีพที่ดีที่สุด ตามที่ได้รับการศึกษา มา CEOs จะต้องตรวจสอบ ฝึกอบรม ฝึกวินัย และจงใจองค์กรเพื่อรักษาความมีประสิทธิภาพไว้ CEOs ไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ก่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งขึ้นเองด้วย พวกเขาจะมีอิทธิพลเพียงแค่ต่อการตัดสินใจการใช้กำลังของผู้อื่น อาวุธของ CEOs ในการต่อต้านการใช้กำลังอย่างไม่ชอบธรรม คือ ความเป็นผู้นำ นโยบายลายลักษณ์อักษร การจัดการ การฝึกอบรม รางวัล และทำที่ดีที่สุดคือวินัย และควรขยายไปถึงอุปายและเทคนิคการป้องกันตนเองซึ่งใช้กำลังน้อยในการที่จะทำให้ยินยอม รวมกับการใช้ทักษะในการพูดซึ่งป้องกันไม่ให้เกิดการใช้กำลังเพิ่มขึ้นรุนแรงขึ้น หน่วยงานควรให้ขั้นตอนส่วนตัว อาวุธ และทักษะซึ่งช่วยในการป้องกันการใช้กำลังรุนแรงถึงตายมากเมื่อใดก็ตามที่ทำได้ ทำที่ดีที่สุด เมื่อเจ้าหน้าที่ต้องใช้กำลังรุนแรงถึงตาย การกำหนดนโยบายควรมีขั้นตอนและเนื้อหาสาระซึ่งตรงตามความจำเป็นต้องเข้าใจในความจำเป็นของเจ้าหน้าที่ในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญ นโยบายและขั้นตอนไม่มีความหมายถ้าไม่มีการใช้ โดยกลุ่มผู้นำดังที่กล่าวไว้ในบทเกี่ยวกับความเป็นผู้นำ ค่านิยมและนโยบายของหน่วยงานจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรมในทุกระดับ ระบบการให้รางวัลสำคัญ ๆ สำหรับหน่วยงานจะต้องมีเจ้าหน้าที่ที่เป็นที่ยอมรับว่าได้แสดงให้เห็นยับยั้งและฉลาดในการที่จะลดกำลัง อาจหมายถึงการลดเหตุการณ์อย่างกระตือรือร้น พัฒนาเทคนิคหรืออาวุธเพื่อลดกำลัง หรือใช้ความพยายามส่วนตัวในองค์กรเพื่อลดกำลัง บทบาทของหัวหน้าระดับสูงในการป้องกันกำลังที่ไม่ชอบธรรมนั้นจึงเป็นสิ่งซึ่งซับซ้อนและจำเป็น CEOs จะต้องแก้ปัญหาและต่อรองข้อขัดแย้งที่มีบ่อย ๆ

2. การสร้างค่านิยมในองค์กรตำรวจ ⁶⁵

ค่านิยมคือความเชื่อพื้นฐานที่นับว่าเป็นความคิดที่มีค่าสูงใช้เป็นแนวทางของการกระทำและความคิด ค่านิยมจะให้ความคิดที่เป็นศูนย์รวมต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น องค์กรที่ต้องการจะประสบความสำเร็จจะต้องเติมส่วนที่หายไปโดยการสร้างบรรยากาศที่จะนำมาซึ่งค่านิยมที่มีผลต่อพฤติกรรม สิ่งที่สำคัญคือค่านิยมไม่ใช่กฎแต่เป็นพลวัตรของการกระทำ - นโยบายที่เป็นทางการและขั้นตอนขององค์กรควรจะเป็นผลที่ตามมาของค่านิยมขององค์กร

ค่านิยมสำหรับองค์กรตำรวจ

องค์กรเอกชนส่วนใหญ่เกิดขึ้นตามเหตุผลทางเศรษฐกิจ พวกเขาให้สินค้าและบริการต่อลูกค้าโดยที่ความต้องการไม่มีสิ้นสุด พวกเขาวัดความสำเร็จจากกำไรที่ได้รับ แต่องค์กรตำรวจเกิดขึ้นเพราะคนต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง เพื่อให้ได้ความปลอดภัยและมั่นคงประชาชนโอบอ้อมอารีของตนให้กับตำรวจผู้ต้องทำการเพื่อประโยชน์ของชุมชนและไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตนเอง ประชาชนให้อำนาจตำรวจในการป้องกันพวกเขาจากอาชญากรรมและความไม่สงบสุข รวมไปถึงสิทธิในการใช้กำลังและรวมการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย องค์กรตำรวจที่ประสบความสำเร็จสะท้อนให้เห็นความเชื่ออย่างมากต่อหลักการที่เสริมพฤติกรรมที่นำไปสู่การแก้ข้อขัดแย้งโดยไม่ต้องใช้กำลัง ค่านิยมให้รากฐานที่องค์กรตำรวจใช้ในการพัฒนานโยบาย การตัดสินใจ วางโปรแกรม และเป็นทางที่ชัดเจนว่าหน่วยงานจะทำตามเมื่อให้บริการแก่ชุมชน

ในปี 1986 the Community Relation Service ของกระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกาได้รายงานประเด็นเรื่อง The Principles of Good Policing: Avoiding Violence Between Police and Citizens รายงานนี้ได้ให้เหตุผลว่าทำไมตัวแทนตำรวจจำเป็นต้องมีกำหนดค่านิยม

- เพื่อตั้งปรัชญาการตำรวจขึ้น
- เพื่อระบุให้ชัดเจนว่าหน่วยงานเชื่อในอะไร
- เพื่อทำนียบายเกี่ยวกับเป้าหมายของหน่วยงานที่กว้างให้ชัดเจน
- สะท้อนให้เห็นความคาดหวังของชุมชน
- เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนานโยบายและขั้นตอน
- เพื่อใช้เป็นเครื่องวัดสำหรับความยืดหยุ่นขององค์กร
- เพื่อใช้เป็นพื้นฐานสำหรับนโยบายการจัดการ
- เพื่อให้ขอบเขตการทำงานสำหรับการทำการของตำรวจ
- เพื่อให้ขอบเขตการทำงานในการประเมินหน่วยงาน

ศาสตราจารย์ Mark Moore⁶⁶ แห่ง Harvard University's John F. Kennedy School of Government ชี้ให้เห็นว่า “การจัดการที่สลับปรก” เป็นปัญหาของหน่วยงานที่มีวัฒนธรรมขาดค่านิยม ในขณะที่พลเมืองเรียกร้องให้มีกำลังตำรวจที่มีวินัยที่เคารพสิทธิของทุกคน Moore กล่าวว่าพลเมือง “ดี” จะเลิกตั้งคำถามต่าง ๆ นานาถ้าพวกเขาเชื่อว่าตำรวจกำลังปกป้องพวกเขาจากพลเมือง “ร้าย” ตำรวจบางนายถือเอาสิทธิข้อนี้อ้างโดยนัยในการละเมิดต่อชีวิตและร่างกายของเป้าหมาย

หรือกลุ่มคนที่เขาสงสัยว่ากระทำความผิด การกำหนดค่านิยมที่ถูกต้อง ชัดเจนจึงเป็นสิ่งที่หน่วยงานควรกระทำให้เป็นแนวทางโดยเร็วที่สุด

Robert Wasserman⁶⁷ ได้กล่าวว่าค่านิยมมีผลต่อหน่วยงานตำรวจอย่างมาก ระดับความสำเร็จหรือล้มเหลวของตัวแทนขึ้นอยู่กับ การให้ความสำคัญกับรูปแบบของค่านิยมหน่วยงาน จำเป็นต้องสนใจเลือกค่านิยมที่ง่ายแต่ตั้งอยู่ในความจริง เพื่อที่จะใช้เป็นแรงขับเคลื่อนของหน่วยงาน

Delattre⁶⁸ เสนอว่า การฝึกอบรมและให้คำแนะนำตำรวจควรมีแบบฝึกหัดเพื่อสร้างนิสัยที่ทำให้เกิดลักษณะที่ดี ยิ่งกว่านั้น Delattre ตระหนักว่าระหว่างขั้นตอนการฝึกอบรมหน่วยงานจะต้องอธิบายให้เห็นถึงความยุติธรรมของกำลัง ความแตกต่างระหว่างปืนไวกับปืนที่ฉลาดและมันใจ ข้อพิจารณาเหล่านี้จะให้เหตุผลต่อการประพฤติในลักษณะสุ่มรอบคอบของตำรวจ

ในประเด็นนี้สรุปได้ว่า หน่วยงานควรกำหนดให้มีค่านิยมที่เป็นแบบแผนไปในทางเดียวกัน เน้นถึงการปฏิบัติหน้าที่เพื่อสังคมอย่างสุ่มรอบคอบ เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจได้รับอำนาจก็ควรจะมีสติภายใต้ค่านิยมของหน่วยงาน หน่วยงานควรวางตำแหน่งของค่านิยมที่ถูกต้องยุติธรรม ตำรวจคือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ รักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของสังคมและประชาชนภายใต้กรอบอำนาจของกฎหมาย ตำรวจไม่ใช่ผู้ตัดสินทั้งกระบวนการ ตำรวจไม่ใช่ตำรวจผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาจึงควรทำดีที่สุดในแต่ละวัน ดังนั้น ค่านิยมจะสร้างให้ตำรวจรู้สึกว่าเป็นผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใดไม่ได้ หน่วยงานต้องพึงระลึกถึงประเด็นนี้อยู่เสมอในการอบรมและฝึกฝนเจ้าพนักงานตำรวจ

3. บทบาทของผู้บังคับบัญชา⁶⁹

ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ผู้ควบคุมหรือผู้บังคับบัญชา (โดยปกติมักจะเป็นสิบเอก แต่ในประเทศไทยมักจะมียศตั้งแต่นายร้อยตำรวจขึ้นไปจนถึงระดับสูงสุดคือระดับนายพล) มีบทบาทสำคัญในการลดเหตุการณ์การใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรม ไม่ว่าจะพวกเขาจะอยู่ในเหตุการณ์หรือไม่ CEOs ให้ความสำคัญอย่างมากต่อตำแหน่งผู้บังคับบัญชา อย่างน้อยก็มองว่าการคัดเลือกผู้บังคับบัญชาเป็นองค์ประกอบสำคัญไม่แพ้กับเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ ผู้บังคับบัญชาต้องมีค่านิยมที่เป็นต้นแบบให้กับเจ้าพนักงานในบังคับบัญชาได้ กระบวนการคัดเลือกผู้บังคับบัญชาจึง

เป็นการดำเนินการอย่างหนึ่งที่หน่วยงานต้องคำนึงถึง หน่วยงานจะต้องแจกแจงบทบาทใหม่ต่อผู้ทำหน้าที่บังคับบัญชาอย่างชัดเจนและชี้ให้เห็นความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นมา ผู้บังคับบัญชาจำเป็นต้องรู้ว่าอะไรที่หน่วยงานคาดหวังจากพวกเขาและอะไรที่จะทำให้พวกเขาน่าเชื่อถือ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับประเภทของสถานการณ์ที่จะต้องเผชิญ พวกเขาต้องการข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งที่พวกเขาจะใช้ได้ และพื้นฐานอะไรที่หน่วยงานจะนำมาตัดสินการกระทำของพวกเขาในการแก้ปัญหาสถานการณ์เหล่านั้น⁷⁰

แนวทางการฝึกอบรมนี้เน้นให้ความรู้ความเข้าใจสิ่งที่เป็นจริงและควรจะเป็นในบทบาทของผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาไม่ควรสนับสนุนผู้ใต้บังคับบัญชาเท่านั้น ควรจะให้แนวทางการแก้ไขและให้วินัยเมื่อจำเป็น ในส่วนของการใช้กำลัง ผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบที่จะรู้ว่าปัญหาจะเกิดขึ้นตรงไหน การแสดงตัวเมื่อมีอะไรเกิดขึ้น การออกคำสั่งเพื่อให้เห็นว่ามี การแก้ไขที่ถูกต้องใช้ความสามารถมาก ถ้าเจ้าหน้าที่รู้ว่านโยบายคือให้ใช้กำลังที่น้อยเท่าที่จำเป็น รู้ว่าผู้บังคับบัญชาจะไปสังเกตปริมาณของกำลังที่ใช้ และรู้ว่าผู้บังคับบัญชาจะทำอะไรก็ได้เท่าที่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าได้ยึดมั่นอยู่กับนโยบายการใช้กำลัง หน่วยงานจะสามารถลดการร้องเรียนทางกฎหมายเกี่ยวกับกำลังที่ไม่ชอบธรรมลงได้

4. การเขียนรายงานการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย⁷¹

หน่วยงานจะต้องมีรูปแบบของเอกสาร และให้เจ้าหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับการใช้กำลัง การทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่จะกำจัดข้อเสนอที่ตัวแทนพยายามจะปิดบังหรือลบลบผลที่จะเปิดเผยการกระทำที่ผิดพลาด ยังใช้เป็นพยานะในการหาสถิติด้วย หน่วยงานสามารถใช้รายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรของการใช้กำลังในการสร้างหลักของ “ระบบเตือนภัย” เพื่อหาจุดของปัญหาและรูปแบบในปัจจุบัน เช่นเดียวกับแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดของนโยบายหรือการฝึกอบรม หน่วยงานควรจะคำนึงถึงการปรับปรุงขั้นตอนของการทำเอกสารและการสืบค้นเหตุการณ์การใช้กำลังที่มีผลเมื่อบาดเจ็บหรือร้องเรียนต่อการบาดเจ็บที่อาจจะเกิดขึ้นจากการใช้กำลังของตำรวจในทางอุดมคติ หน่วยงานควรทำเอกสารการติดต่อของตำรวจและพลเรือนทั้งหมดที่ให้ผลการใช้กำลังใดไม่ว่ามี การตายเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม

รายงานการใช้กำลัง เป็นการเตรียมสถานการณ์ อาจจะช่วยตัวแทนในด้านข้อมูลที่ มีประโยชน์ บางทีอาจจะช่วยชี้ให้เห็นถึง

- ตำรวจที่เป็นปัญหา
- การฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอ
- การมอบหมายงาน กิจกรรม หรือสถานที่ที่เป็นปัญหา
- ประเด็นและสถานการณ์เกี่ยวกับศักยภาพในการรับผิดชอบ
- สาเหตุของการเผชิญหน้าที่ไม่ได้กล่าวถึงมาก่อน
- การตีความหรือการใช้นโยบายในทางที่ผิด
- ข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับเหตุการณ์และสถานการณ์ที่เจ้าหน้าที่ทำร้ายพลเมือง

การร้องเรียนของพลเมือง หน่วยงานจะต้องสืบสวนรายงานทุกฉบับที่เกี่ยวกับการกล่าวหาการกระทำที่ไม่ถูกต้องของตำรวจอย่างละเอียดและยุติธรรม และทำผลออกมาในลักษณะการบันทึกอย่างเป็นทางการและออกสู่สาธารณะ ระบบที่เปิดเผยและเชื่อถือได้ของคำอธิบายสำคัญต่อการรักษาความเชื่อถือของส่วนรวม หน่วยงานควรมีหน่วยกิจการภายนอกเพื่อสืบสวนข้อกล่าวหาทั้งหมดเกี่ยวกับกำลังที่ไม่ชอบธรรมและการกระทำที่เป็นปัญหารุนแรงอื่น ๆ ผู้ดูแลเจ้าหน้าที่ (นายร้อยตำรวจและระดับสารวัตร) ควรจะสืบสวนข้อร้องเรียนเล็ก ๆ ผลที่ออกมาของการสืบสวนนี้ควรนำไปทบทวนต่อสายบังคับบัญชาเพื่อความเป็นเอกฉันท์ และควรมีวินัยของข้อเสนอที่สามารถใช้ได้

การร้องเรียนของพลเมืองแสดงให้เห็นถึงนโยบายและการปฏิบัติที่ไม่ดีของหน่วยงาน การร้องเรียนบางอย่างมีต่อตำรวจที่ทำไม่ดีพลเมืองแต่ปฏิบัติตามนโยบายอย่างถูกต้อง ในกรณีนี้สามารถชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการทบทวนและเปลี่ยนนโยบายของหน่วยงาน ตัวอย่างนี้รวมไปถึงนโยบายการค้นซึ่งเจาะจงว่าเจ้าหน้าที่ทำการจับกุมโดยการตรวจอาวุธให้ทั่ว ตัวอย่างเช่นเจ้าหน้าที่ที่ค้นหาอาวุธในตัวชายสูงอายุที่ถูกจับกุมในข้อหาจราจรเล็ก ๆ ทำแค่ที่หน่วยงานคาดหวังให้เขาทำ แต่ความคาดหวังของหน่วยงานอาจจะผิดพลาดได้ถ้าชายสูงอายุนั้นขัดขืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ หรือกระทำการอันเป็นเหตุให้เชื่อว่ามีภัยอันตรายเกิดขึ้นกับเจ้าหน้าที่ ดังนั้นกลไกในการร้องเรียนจะต้องมีอำนาจพอที่จะรับฟังคดีต่าง ๆ ที่เกิดจากการร้องเรียนเกี่ยวกับนโยบายที่ผิดพลาด และเพื่อเสนอให้หน่วยงานนำเอานโยบายเข้าไปรวมกับความคาดหวังของชุมชน

5. นโยบายและระเบียบการปฏิบัติ ⁷²

หน่วยงานจำเป็นต้องมีระเบียบการเพื่อจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ที่สร้างความรับผิดชอบหรือสร้างสถานการณ์เผชิญหน้า ตัวแทนสามารถใช้ระเบียบการควบคุมการตรวจทานการจับกุมและการใช้กำลัง ถ้าไม่มีระเบียบการ การตรวจทานอาจจะไม่ต่อเนื่องและทำให้เกิดความไม่พอใจและความไม่เชื่อถือ ถ้ามีระเบียบการที่พัฒนาดีแล้วการตรวจทานก็จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับในหน่วยงาน ระเบียบการมักจะปรากฏอยู่ในคู่มือการจัดการหรือระเบียบการ อย่างไรก็ตาม ตัวแทนจะต้องสอนและสอนทวนระเบียบการถ้าต้องการให้บุคลากรของตนจำระเบียบการได้และใช้เป็นประจำ บ่อยครั้งที่ทั้งเจ้าหน้าที่และผู้ดูแลไม่รู้หรือเข้าใจสิ่งที่ยกอธิบายหรือห้ามไว้ในระเบียบการ ในทางกลับกัน บางครั้งที่เจ้าหน้าที่รู้วิธีการ “ในหนังสือ” แต่ไม่ทำตามหนังสือนั้นโดยใช้เล่ห์เหลี่ยม หน่วยงานจะต้องทำแนวทางในการดำเนินงานซึ่งจะช่วยเจ้าหน้าที่และปกป้องสิทธิของพลเมือง *

CEOs และเจ้าหน้าที่ระดับบังคับบัญชาหรือผู้ดูแล สามารถตรวจสอบแนวทางที่เป็นลายลักษณ์และควรทำอย่างเป็นระบบ ขั้นตอนพื้นฐานต่อไปนี้จะช่วยการตรวจสอบและรวบรวมระเบียบการให้เป็นบรรทัดฐานได้

1. รวบรวมฉบับคัดลอกของตัวบทหลายลักษณะทุกอย่างที่มีในหน่วยงานที่เขียนเกี่ยวกับการใช้กำลังหรือควรนำมาอภิปรายเกี่ยวกับการใช้กำลัง หน่วยงานมักจะพบว่าเป็นสิ่งที่ดีมากที่สุดที่ค้นพบว่ามีอะไรที่ยังไม่ได้กล่าวไว้ในประเด็นนั้น การตรวจสอบเช่นนี้สามารถบอกถึงสิ่งจำเป็นที่ขาดหายไปในการระเบียบการ
2. เปรียบเทียบตัวบทกฎหมายต่างๆ เพื่อดูว่ามีข้อขัดแย้งในเนื้อหาหรือความหมายแฝงหรือไม่
3. เปรียบเทียบตัวบทกับกิจกรรมของคนที่ตัวบทนั้นมีผลต่อ การวิเคราะห์งานบางครั้งทำให้มองเห็นว่าระเบียบการที่เป็นลายลักษณ์บางครั้งใช้ไม่ได้แล้วหรือไม่เข้ากับความเป็นจริง
4. ใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในหน่วยงานหรือจาก “ผู้เชี่ยวชาญ” ภายนอกมาเปรียบเทียบอย่างระมัดระวังกับมาตรฐานในการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยของตำรวจ

* ดู Use of Force Model Policy (ผนวก ข.).

5. เปรียบเทียบตัวบทกับ “การปฏิบัติที่ดีที่สุด” และ แนวทางที่พัฒนาขึ้นมาโดยองค์กรมืออาชีพ บางครั้งตัวบทพบว่าไม่เป็นที่นิยมที่จะเปลี่ยนมุมมองที่มีมานานเกี่ยวกับการจับกุมและเทคนิคการควบคุมตัว อย่างไรก็ตาม เทคนิคหลายอย่างยังใช้ในตัวบทบางแห่งได้เล็กใช้ไปแล้วในหลายตัวบท ตัวอย่างเช่น “การกดที่เส้นเลือดใหญ่ตรงคอ” และการจับที่คล้าย ๆ กันที่เกี่ยวกับบริเวณคอและลำคอ ได้กระตุ้นให้มีการถกเถียงโดยมีทั้งผู้สนับสนุนและผู้ไม่เห็นด้วย ในขณะที่ตัวบทบางแห่งใช้เครื่องมือ เช่น เครื่องช็อตและเครื่องมือที่ใช้ไฟฟ้า ดังนั้น ตัวบทอาจจะสามารถหาข้อมูลจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ในเรื่องนี้ได้

6. ตรวจสอบมาตรฐานของรูปแบบและการให้คำนิยาม ในขณะที่ตัวบททั้งหน่วยงานไม่จำเป็นต้องซ้ำ ๆ กัน ทุกข้อที่กล่าวถึงการใช้กำลังควรจะยกนโยบาย ระเบียบการ กฎเกณฑ์ และข้อบังคับของหน่วยงานขึ้นมาตรง ๆ มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

6. การเลือกรับเจ้าพนักงานตำรวจ ⁷³

การบังคับใช้กฎหมายเป็นอาชีพที่ตื่นเต้นและบังคับ มีเอกลักษณ์ต่างจากอาชีพอื่น ๆ ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเผชิญกับสิ่งที่แย่ที่สุดในนิสัยของคน พวกเขาเจอกับอาชญากรที่โหดร้ายและอันตราย เหลือที่มีปัญหาทางจิต ต้องโดนตรวจสอบจากส่วนรวมบ่อย ๆ และเจอกับระบบยุติธรรมที่ล้มเหลว ดังนั้น อาชีพนี้จำเป็นต้องมีการคัดเลือกคนชนิดพิเศษ มีมาตรฐานสูง ฉลาด มีส่วนได้เสียที่ตรงไปตรงมากับการบริการชุมชน และมีค่านิยมที่สะท้อนให้เห็นค่านิยมขององค์กร เพียงแค่การคัดเลือกคนแบบนี้ ตัวบทสามารถลดการใช้กำลังอย่างไม่ชอบธรรมได้ เพราะการนำเสนอการกระทำที่ผิดของตำรวจในการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรม หน่วยงานทั่วประเทศจึงค้นหาวิธีการที่เป็นไปได้ในการที่จะพัฒนาองค์ประกอบและบริการ บางคนเชื่อว่าการยกระดับมาตรฐานของบุคลากรในการบังคับใช้กฎหมายเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาองค์ประกอบของตำรวจ มีความพยายามหลายอย่างที่จะทำให้ตัวบทตำรวจทันสมัยขึ้นโดยใช้กับเรื่องบุคลากร โดยเฉพาะการคัดเลือกเจ้าพนักงาน สอดคล้องกับความเห็นของ Walter Lippert ⁷⁴ ที่กล่าวกล่าวว่า กระบวนการคัดเลือกคนที่ไม่ดีเข้ามาในหน่วยงาน เป็นองค์ประกอบสองอย่างที่ทำให้เกิดการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายโดยมิชอบ

กระบวนการการคัดเลือกบุคลากรเป็นกิจกรรมที่สำคัญในการตัดสินใจจัดการที่มีประสิทธิภาพของตัวบทบังคับใช้กฎหมาย ในกระบวนการยุติธรรมทั้งหมดจะแตกต่างกันในลักษณะเด่นและวิธีการสำคัญเกี่ยวกับการเลือกคน อย่างไรก็ตามมีหลักการพื้นฐานในการพัฒนา

กระบวนการเลือกที่มีสมรรถภาพ ได้ผล และยุติธรรมที่จะเลือกคนที่มีทักษะ ความรู้ และความสามารถที่ดีที่สุดและจำเป็นต่อตัวแทนที่มีประสิทธิภาพ และเป็นที่เคารพ ⁷⁵ นอกจากนี้ช่วงที่สำคัญที่สุดในกระบวนการคัดเลือกคนควรจะเป็นการฝึกงาน หรือช่วงทดลองงานหลังจากจบการศึกษาจากสถานศึกษาของตำรวจ เจ้าหน้าที่ทดลองงานจะได้เข้าไปสู่อุปกรณ์ในการฝึกภาคสนาม (FTO) เพื่อเรียนรู้และพัฒนาต่อไป

กล่าวโดยสรุปคือหน่วยงานจำเป็นต้องมีการเลือกที่รอบยออด ประกอบด้วย การสืบสวนเบื้องต้นอย่างถี่ถ้วนและประเมินทางจิตเพื่อคัดผู้สมัครที่ไม่เหมาะสมออกไป จำเป็นต้องย้ำว่าองค์ประกอบทุกอย่างสำคัญเท่ากันและขึ้นอยู่กับกันและกันเพื่อจะแยกแยะพฤติกรรมที่ไม่มั่นคงและก้าวร้าวซึ่งอาจจะทำให้เกิดการใช้กำลังโดยไม่ชอบธรรมของตำรวจ เมื่อองค์ประกอบทั้งสามนี้เกื้อกูลกันเท่านั้นจึงประสบความสำเร็จ

7. การฝึกอบรมและการศึกษา ⁷⁶

คนในทุกระดับความรับผิดชอบร่วมกันที่จะสร้างความมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ใช้กำลังที่น้อยที่สุดตามเหตุผลเรื่องความปลอดภัย (ของตัวเจ้าหน้าที่และพลเมือง) และจัดการกับเหตุการณ์อย่างได้ผล การฝึกอบรมกลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเตรียมตัวเจ้าหน้าที่ให้ตัดสินใจเรื่องการใช้อำนาจ ประเด็นต่อไปนี้จะเกี่ยวกับอิทธิพลทั้งที่แสดงออกอย่างชัดแจ้งหรือเป็นนัย ๆ ที่มีผลต่อการตัดสินใจนี้ซึ่งเกิดจากสิ่งพื้นฐานก็คือคนจะทำในสิ่งที่ได้รับการฝึกอบรมและสอนมาให้ทำ

การฝึกอบรมและการศึกษาทำให้จุดประสงค์ต่าง ๆ บรรลุผล เป็นตัวสื่อความหวังขององค์กร เสริมและทำให้ค่านิยมและปรัชญาขององค์กรชัดเจน พัฒนาความมั่นใจและความสามารถของผู้ที่ได้รับการศึกษา และทำให้สมาชิกขององค์กรได้รับความเชื่อถือจากสมาชิกคนอื่น ๆ การฝึกอบรมและการศึกษาแตกต่างกันแต่สำคัญพอ ๆ กัน การฝึกอบรมหมายถึงการสอนคนให้รู้ว่าจะทำอย่างไร การให้การศึกษาหมายถึงการสอนคนว่าจะรู้ได้อย่างไร กิจกรรมเหล่านี้ควรจะมีพร้อม ๆ กัน ยิ่งคนรู้ว่าจะต้องทำอะไรมากแค่ไหน พวกเขาก็ยังสามารถตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผลและฉลาดมากขึ้น การฝึกอบรมและการศึกษาควรจะสร้างความสามารถและความมั่นใจเสมอซึ่งสำคัญเป็นพิเศษต่อเจ้าหน้าที่ในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญหน้า เจ้าหน้าที่ที่ขาดความมั่นใจหรือความสามารถอาจจะทำให้สถานการณ์ลุกลามหรือใช้อำนาจมากเกินไปจนความจำเป็น

ความสามารถและความมั่นใจหมายถึงเจ้าหน้าที่ใช้กำลังเป็นวิธีสุดท้าย และเมื่อพวกเขาใช้ก็ใช้ปริมาณน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น

องค์ประกอบที่จำเป็นของการฝึกอบรมและการศึกษา

(1) การฝึกซ้อม การฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญต่อพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยเฉพาะในขณะที่มีเวลาน้อยหรือมีความเครียด การฝึกซ้อมแสดงให้เห็นกลวิธี กลยุทธ์ และพฤติกรรม เจ้าหน้าที่ที่สามารถซ้อมโดยใช้การฝึกจิตใจ เล่นบทบาทสมมติเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือเข้าไปสังเกตการณ์จริงการฝึกซ้อมอาจจะช่วยพวกเขาในการเตรียมตัวสำหรับจัดการกับเหตุการณ์ต่าง ๆ บนท้องถนน โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่อาจจะลุกลามไปจนต้องใช้กำลัง

(2) ความเป็นหนึ่งเดียวกับค่านิยมของหน่วยงาน การฝึกอบรมและการศึกษาจะต้องเข้ากันและต้องกันกับค่านิยมและปรัชญาขององค์กร ผู้ฝึกอบรมไม่สามารถสอนไปในทางอื่นได้ การฝึกอบรมและการศึกษาทั้งหมดจะต้องไปในทางที่จะเสริมค่านิยมทั้งหลายของหน่วยงาน

(3) พฤติกรรมมนุษย์ การเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญในการใช้กำลัง ยิ่งเจ้าหน้าที่เข้าใจพฤติกรรมมนุษย์มากเท่าใด พวกเขาสามารถเลือกยุทธวิธีที่ได้ผลและปลอดภัยมากขึ้นในการจัดการกับบุคคลและสถานการณ์นั้น นักวิจัยบางคนเสนอว่าเจ้าหน้าที่บางคนใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรมเพราะกลัว ความกลัวนี้มาจากการขาดความเข้าใจหรือขาดความรู้ ยิ่งเจ้าหน้าที่เข้าใจว่าทำไมคนจึงประพฤติเช่นนั้น และรู้จักการตอบสนองที่เหมาะสม พวกเขาก็ยิ่งจะใช้กำลังน้อยลง เมื่อพวกเขาใช้กำลังพวกเขาก็จะใช้เฉพาะปริมาณที่จำเป็นในการควบคุมเป้าหมาย การฝึกอบรมเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ยังช่วยให้รู้ขอบเขตของการกระทำของคนที่เจ้าหน้าที่ติดต่อในเหตุการณ์ด้วย เจ้าหน้าที่จะมองเห็นพฤติกรรมบางอย่างที่บอกเขาว่าคนนั้นจะทำหรือได้ตอบอย่างไร การมุ่งไปที่พฤติกรรมจะช่วยให้เจ้าหน้าที่หลีกเลี่ยงการตัดสินใจก่อน หรือมีความคิดแบบขนบนิยมในทางลบเกี่ยวกับลักษณะภายนอกของเป้าหมาย

(4) ทักษะทางการพูด การติดต่อด้วยคำพูดเท่านั้นเป็นการติดต่อของตำรวจและพลเมืองที่มีเปอร์เซ็นต์สูงมาก แต่ในการเน้นย้ำทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ องค์การมักจะละเลยทักษะในการพูด คำพูดและโทนเสียงมีผลต่อสิ่งที่ตามมาจากการติดต่อรหว่างเจ้าหน้าที่และพลเรือน

ยังมีทักษะทางการพูดมากเท่าไร โอกาสที่เหตุการณ์จะไม่ลุกลามไปจนถึงขั้นต้องใช้กำลังมีมากขึ้นเท่านั้น

(5) การฝึกภาคสนาม เจ้าหน้าที่ที่ฝึกภาคสนามทำให้การย้ายจากโลกแห่งการเรียนรู้มาสู่โลก “ความจริง” ของตำรวจใหม่ง่ายขึ้น การฝึกภาคสนามมีบทบาทสำคัญในการต่อยอดกระบวนการฝึกอบรมและการศึกษา และยังประเมินความก้าวหน้าและพัฒนาการของเจ้าหน้าที่

(6) การฝึกปฏิบัติจริง . ถ้าการฝึกอบรมและการให้การศึกษาเจ้าหน้าที่ใหม่สำคัญมากต่อการลดการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรมโดยตำรวจลงแล้ว การให้การอบรมและการศึกษาอย่างต่อเนื่องต่อบุคลากรที่ต้องปฏิบัติหน้าที่จริงก็มีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการควบคุมการใช้กำลังอย่างมาก โปรแกรมการฝึกอบรมของหน่วยงานที่มีเป้าหมายที่จะลดการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรมโดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานลงควรจะมีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานจริงในเรื่องวินัยต่อไปนี้

- หน่วยงานควรสร้างการใช้นโยบายของเจ้าหน้าที่โดยใช้กฎเกณฑ์ ระเบียบการของหน่วยงาน เพื่อสร้างความมั่นใจว่าเจ้าหน้าที่เข้าใจว่า “ทำไม” พอ ๆ กับ “อย่างไร” ตัวแทนควรให้ความรู้นโยบายเหล่านี้แก่เจ้าหน้าที่และวิธีการปฏิบัติ พวกเขาสามารถแยกแยะระดับของความรู้ของเจ้าหน้าที่โดยใช้การทดสอบต่าง ๆ และการปฏิบัติจริง

- การฝึกอบรมการใช้อาวุธปืน ความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ต้องควบคุมให้สมดุล การฝึกใช้อาวุธปืนทุกช่วงจะต้องทดสอบความรู้ของผู้เข้าฝึกเกี่ยวกับนโยบาย กฎเกณฑ์และระเบียบการของหน่วยงานเกี่ยวกับการใช้กำลัง

- การใช้การแบ่งระดับกำลัง หลักการของการใช้การแบ่งระดับกำลังควรจะทำให้เจ้าหน้าที่เข้าใจความสำคัญของการเข้าไปในแต่ละสถานการณ์ในระดับที่ต่ำสุดที่เป็นไปได้เพื่อให้ได้ผลตามต้องการ หน่วยงานจำเป็นจะต้องสอนตำรวจเก่าซ้ำด้วย

- ทักษะทางวัจนะและอวัจนภาษา เจ้าหน้าที่ควรรู้สึกว่าคุณมีความสามารถและได้รับการฝึกมาดีสำหรับเครื่องมือทุกอย่างที่มีให้ใช้ “เครื่องมือ” เหล่านี้รวมถึงการที่เขาเพียงไปปรากฏตัวที่ที่เกิดเหตุหรือการพูดของเขา ทักษะเหล่านี้สามารถช่วยป้องกันเหตุการณ์ไม่ให้ลุกลาม

จากเหตุการณ์เล็ก ๆ ซึ่งใช้เพียงระดับของกำลังขั้นต่ำสุดได้ ไปสู่การเผชิญหน้า ซึ่งต้องใช้กำลังขั้นสูง ๆ ถ้าใช้อย่างถูกต้อง

8. ความสัมพันธ์กับสื่อ ⁷⁷

สาธารณชนให้ความเชื่อมั่นว่าตำรวจมีพลังอย่างมากที่จะรักษาความสงบของส่วนรวมเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจละเมิดความเชื่อมั่นนี้สื่อมวลชนได้ปฏิบัติต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในฐานะสิ่งที่ควรเป็นข่าวและเรียกร้องให้ปฏิรูปอะไรก็ได้ที่จำเป็น ในกรณีที่มีการใช้กำลังรุนแรงถึงตาย หรือในรูปแบบของการใช้กำลังที่ไม่ชอบธรรม สื่อมวลชน หรือคนอื่นที่ใช้สื่อมวลชน จะใช้โอกาสนี้ในการยกย่องการชกฟอกต่อกิจกรรมตำรวจหรือบุคลิกภาพของตำรวจ เราควรจะคาดหมายว่าจะโดนเช่นนี้ คำถามแรกที่โฆษกตำรวจจะต้องเตรียมตัวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่มีข้อกล่าวหาต่อการใช้ความรุนแรง กำลังที่ไม่ชอบธรรมก็คือความรุนแรงนั้นสามารถใช้ไปได้มากแค่ไหน การกล่าวหาจะมีผลต่อกิจกรรมของตำรวจเพียงหนึ่งนายที่ทำผิดกฎหมายหมาย หรือมีผลมากไปกว่านั้น

โฆษกของตำรวจจะต้องสามารถทำนายปฏิกิริยาของสื่อมวลชนต่อเหตุการณ์ และอยู่ในตำแหน่งที่สามารถจัดการได้ในลักษณะที่เป็นมืออาชีพ หน่วยงานไม่ควรพยายามปกปิดเหตุการณ์ แต่กลับควรจะให้ความมั่นใจว่าสื่อมวลชนไม่ได้เร่งรัดการตัดสินใจ และเพื่อป้องกันการด่วนสรุป หน่วยงานควรจะให้ข้อมูลเป็นระยะ ๆ ต่อสื่อมวลชนเท่าที่จะทำได้เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ในกรณีที่เป็นความสนใจอย่างมากของสื่อมวลชน CEOs ของหน่วยงานจะต้องพร้อมที่จะปรากฏตัวต่อสื่อมวลชนเพื่อแสดงความคิดเห็น การปรากฏตัวนี้ช่วยให้ความมั่นใจแก่ทุกกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ว่าจะได้รับการสืบสวนที่พร้อม จริงจัง และยุติธรรม และหน่วยงานก็จะปฏิบัติตามผลที่ได้จากการสืบสวนอย่างเหมาะสม การแสดงความคิดเห็นแรก ๆ ของ CEOs ไม่ควรจะปกป้องเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงาน หรือพยายามจะลดความน่าเชื่อถือของข้อกล่าวหา CEOs ควรเน้นความห่วงใยต่อเหยื่อที่ร้องเรียน และความจำเป็นที่จะทำการสืบสวนที่สมบูรณ์เพื่อหาความจริงที่ถูกต้อง CEOs ควรอธิบายอย่างชัดเจนลงไปว่าหน่วยงานจำเป็นต้องทำอะไรก่อนที่จะสามารถกระทำการอื่น ๆ ในกระบวนการสืบสวนและการพัฒนาการให้ข้อมูล CEO จะมีโอกาสที่จะปกป้องผู้ที่มีถูกส่วนร่วมจากการวิจารณ์หรือทำการอย่างอื่นได้อย่างเหมาะสม การตอบสนองอย่างฉลาดจากหัวหน้านี้จะสามารถช่วยป้องกันการด่วนสรุปของคนอื่นได้อย่างมาก

ในตอนนี้อำนาจระดับสูงจะต้องรู้แล้วว่าตำแหน่งเจ้าหน้าที่ให้ข้อมูลแก่สื่อมวลชนนั้นสำคัญต่อหน่วยงาน บุคคลที่ได้รับเลือกเข้ามาทำหน้าที่นี้จะต้องได้รับการอบรมในการจัดการกับรูปแบบอันหลากหลายของสื่ออย่างได้ผล บุคคลนี้จะต้องรู้จักเทคโนโลยีเกี่ยวกับรูปแบบต่าง ๆ ของสื่อ มีการติดต่อส่วนตัวกับผู้รายงานข่าว บรรณาธิการ และผู้อำนวยการข่าว และมีวิธีการที่จะเอาข้อมูลจากหน่วยงานอย่างรวดเร็วและในรูปแบบที่เหมาะสมที่จะเผยแพร่ บุคคลนั้นจะต้องรู้จักหน่วยงาน ขั้นตอนของหน่วยงาน และประวัติของหน่วยงาน เจ้าหน้าที่ข่าวควรจะสามารถสื่อสารอย่างได้ผลและมีภาพลักษณ์ที่ดีทั้งตัวจริงและที่ปรากฏทางโทรทัศน์ คุณสมบัติเหล่านี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ข่าวเข้าใจสื่อมวลชน ความเข้าใจนี้สำคัญต่อความสัมพันธ์อันดีต่อสื่อในระยะเวลายาวไกล

โดยสรุป ความไม่พอใจที่หน่วยงานมีต่อสื่อมวลชนเกี่ยวกับการปฏิบัติของสื่อมวลชนต่อหน่วยงานของตำรวจในกรณีที่มีการใช้อำนาจที่ไม่ชอบธรรมนั้นไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด สื่อมวลชนจะทำงานของเขาตามที่เขาเห็นสมควร ไม่ต้องสงสัยเลยว่าวิธีการในการทำงานของพวกเขา นั้นไม่สมควร ไม่ยุติธรรม และขาดความเที่ยงตรง อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นปัญหาของพวกเขาไม่ใช่ของหน่วยงาน ถ้าหน่วยงานปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมและเป็นมืออาชีพ ก็จะสามารถลดการบิดเบือนที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ของสื่อและในขณะเดียวกันเราก็ให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่สาธารณชนเพื่อให้เขาสามารถตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือหน่วยงาน

3.5.2. การดำเนินการของกรมตำรวจมลรัฐ

ในการดำเนินการเพื่อป้องกันการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของกรมตำรวจสหรัฐในระดับมลรัฐนั้น กรมตำรวจ Burbank⁷⁸ ถือเป็นกรมตำรวจต้นแบบที่มีการอบรมเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย และแนวทางการปฏิบัติการฝึกอบรมเพื่อการปฏิบัติหน้าที่อันถูกต้องนี้ได้ถูกนำไปใช้ไปแบบการฝึกอบรมเจ้าพนักงานตำรวจของกรมตำรวจหรือสถานีตำรวจต่าง ๆ ทั่วประเทศ

การฝึกสอนเรื่องการใช้อำนาจในการบังคับกฎหมาย ได้ปฏิบัติมาเป็นประเพณีอย่างค่อนข้างไม่เป็นระเบียบ เจ้าพนักงานเรียนรู้การยิงปืนเสมือนเป็นความสามารถพิเศษต่างหากที่พวกเขามี การใช้ตะบองในการปฏิบัติหน้าที่เกิดขึ้นทุกปี การใช้อุปกรณ์แจมมือกับผู้ต้องสงสัยถูกอบรม

มาอย่างคร่าว ๆ และการฝึกฝนยุทธวิธีวิธีการการต่อสู้ป้องกัน จะมีขึ้นก็ต่อเมื่อมีการนำเอาอาวุธยุทธวิธีใหม่มาใช้ ทางกรมตำรวจเองบ่อยครั้งที่ปล่อยให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นในการปฏิบัติการภาคสนามในเรื่องการใช้ทักษะตัดสินใจและเลือกที่จะใช้ระดับกำลังให้เหมาะสมในระดับใด นอกจากนั้นข้อแนะนำในการฝึกส่วนใหญ่ได้เน้นไปในเรื่องของการเพิ่มประสิทธิภาพของส่วนประกอบอื่น ๆ ในการใช้กำลัง แต่ก็ล้มเหลวเมื่อมีการนำเอาวิธีการเหล่านั้นมาปฏิบัติ กระบวนการบังคับใช้กฎหมายจำเป็นที่จะต้องนำการฝึกหัดสาริตที่ซึ่งบรรลุผลตามขอบเขตอันแท้จริงของการใช้กำลังมาฝึก และยิ่งไปกว่านั้นต้องอบรมและสอนเจ้าพนักงานว่าจะแสดงให้เห็นสาธารณะชนเข้าใจหรือเห็นภาพตามนั้นได้อย่างไรด้วยอาศัยพื้นฐานแห่งเหตุผลและการแสดงความบริสุทธิ์ด้วยเหตุผลอันสมควรต่อระดับการใช้กำลังที่ได้กระทำลงไป (เช่นกรณีการให้ปากคำ หรือการสืบพยานในชั้นศาล) กล่าวรวมไปถึงการฝึกปฏิบัติจริงที่ครอบคลุมการใช้กำลังอย่างเต็มรูปแบบอย่างต่อเนื่อง จากคำสั่งที่ปรากฏอยู่จนถึงขั้นกำลังรุนแรงถึงตายก็ควรจะถูกกำหนดเป็นเป้าหมายในการฝึกเช่นกัน เจ้าพนักงานตำรวจสามารถจะกระทำการใด ๆ ได้ด้วยการใช้กำลังอย่างต่อเนื่องโดยปราศจากการกล่าวเตือน การฝึกอบรมของพนักงานตำรวจเหล่านั้นควรที่เป็นการให้พวกเขาให้ฝึกทักษะเพื่อการตัดสินใจในการกระทำและการประยุกต์ใช้กำลังอย่างเหมาะสมซึ่งได้พิจารณาถึงความปลอดภัยของทั้งตัวเจ้าพนักงานเองและบุคคลซึ่งกระทำต่อ การฝึกต้องทำให้เกิดความเป็นจริงและประเมินออกมาได้และต้องรวมถึงการใช้ทักษะทางความรู้ ทักษะ และทักษะเกี่ยวกับวัตถุต่าง ๆ *

การพัฒนาโปรแกรม

กรมตำรวจ Burbank ได้พัฒนาโปรแกรมการใช้กำลังที่ถูกรวบรวมไว้เพื่อขานรับความจำเป็นในการกำหนดการฝึกของกรม สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้อธิบายถึงพัฒนาการของโปรแกรมการพิจารณาสองโครงการตัวอย่างและประสบการณ์ที่ผ่านมาของกรม แนะนำทิศทางสำหรับการ

* ผู้เชี่ยวชาญพิเศษที่ให้การอบรมและฝึกปฏิบัติคือ

1. Detective Arnspiger : นักสืบ Arnspiger ผู้ฝึกสอนการบังคับใช้กฎหมายเบื้องต้นสำหรับกรมตำรวจเบอร์แบงก์
2. Captain Bowers : ร้อยเอก Bowers ผู้บังคับการหน่วยปฏิบัติการพิเศษแห่งกรมตำรวจเบอร์แบงก์

พัฒนาการฝึกในอนาคต และยังคงพูดถึงงบประมาณสำหรับการฝึกลักษณะนี้ คำแนะนำต่าง ๆ ได้รวบรวมเนื้อหาเกี่ยวกับโปรแกรมการฝึกต่างมากมายที่เกิดขึ้นทั่วประเทศ การฝึกเหล่านั้นได้แสดงถึงโปรแกรมและได้ประเมินผลแต่ละครั้งเพื่อเป็นตัวกำหนดว่าเป็นไปตามที่กรมตำรวจนั้น ๆ ต้องการหรือไม่ ในที่สุดได้มีการกำหนดให้การฝึกการใช้กำลังรวมเข้าไว้ในการฝึกด้วย

ฤดูร้อนปี 1995 กรมตำรวจได้เริ่มต้นให้หลักสูตรใหม่ โปรแกรมการฝึกใช้แผนการฝึกถึง 15 โครงการซึ่งได้รวมประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

- การควบคุมด้วยคำสั่ง/การใช้คำพูด
- การใช้เครื่องป้องกัน (cover)
- การป้องกันโดยปราศจากการใช้อาวุธ
- การใช้อาวุธเคมี
- กระบองมือ ขนาด PR-24
- อาวุธปืน (เป็นพกในหน้าที่ และปืนสั้นทั่วไป)
- การสร้างมาตรฐานในการหยุดพยานะที่มีความเสี่ยงภัยสูง
- การค้นหา สืบหา ผู้ต้องสงสัยหรือผู้กระทำความผิด
- เทคนิคการใช้กุญแจมือ
- การให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้น
- เทคนิคการช่วยชีวิตเจ้าพนักงาน

การฝึกประเภทที่กล่าวมานี้อาศัยการสรุปสมมติฐานซึ่งเจ้าพนักงานเคยพบการเผชิญหน้าเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นไม่เหมือนกับสิ่งทีพวกเขาเคยได้พบมาก่อนจากการฝึกปฏิบัติ การรวมการฝึกแบบใช้กำลังพบว่าได้พัฒนาเจ้าพนักงานทั้งหลายในด้านความรู้ ทักษะและ ความจำเป็นในการให้เทคนิค เพื่อ...

1. นำวิธีการในการใช้คำพูด (การใช้วาจา) อย่างเหมาะสมเป็นวิธีการเพื่อลดความจำเป็นในการใช้กำลังต่อการเพื่อควบคุมสถานการณ์
2. เจ้าพนักงานและผู้ต้องสงสัยจำนวนมากมีความปลอดภัยจากการนำการใช้สิ่งป้องกันในการชี้ตัวผู้ต้องสงสัยเมื่อต้องเผชิญหน้ากับประชาชน
3. ลดขนาดความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังโดยแสดงถึงขอบเขตความรับผิดชอบที่ควรจะเป็น เลือกระดับการใช้กำลังที่สมควรใช้ การประเมินระดับการใช้กำลังที่ต้องการใช้

แต่ละสถานการณ์ และการใช้วาจาอย่างถูกต้องมีเหตุผลและพิสูจน์ให้เห็นได้ถึงการใช้อำลังแต่ละครั้ง

สถานการณ์ตัวอย่าง: การใช้โครงการต่าง ๆ รวมไปถึงระบบที่สามารถปฏิบัติได้ต่อการฝึกที่มีปรากฏอยู่จริง แต่ละโครงการรวมหัวข้อต่าง ๆ มากมายในวิธีที่ทำให้ผู้ศึกษาได้เกิดประสบการณ์ในการฝึกฝนทั้งประสบการณ์ตัดสินใจพิจารณาและทักษะในการใช้เทคนิคเหล่านั้น

การซุ่มโจมตี (Ambush): ในโครงการฝึกโครงการหนึ่ง เจ้าพนักงานสองนายในรถตำรวจ พร้อมอาวุธคือปืนสั้นและปืนพก ต้อนรับการซุ่มโจมตี พวกเขาต้องควบคุมตัว ค้นหาและใส่กุญแจมือผู้ต้องสงสัยที่พร้อมจะต่อสู้ตลอดเวลา หลังจากนั้นพวกเขาช่วยชีวิตเจ้าพนักงานที่ได้รับบาดเจ็บ (ลากน้ำหนัก 165 ปอนด์) นู่นนั้นได้ถูกติดตั้งสวิชต์เพื่อให้สำหรับเป็นแบบในการฝึกอย่างเต็มรูปแบบ เนื่องด้วยความระมัดระวังรอบคอบในการฝึก สถานการณ์ดังกล่าวอาจเกิดขณะมีเพลิงไหม้ จึงใช้พื้นที่ว่างเปล่าที่ถูกทำให้เกิดไฟลุกไหม้ออกแบบมาอย่างพิเศษในการฝึกนี้ด้วย การรวมการฝึกรูปแบบต่าง ๆ เจ้าพนักงานแต่ละคนต้องพิสูจน์ต่อศาลถึงเจ้าพนักงานอื่น ๆ ที่ร่วมงานด้วย อธิบายถึงความมีเหตุมีผลของการใช้การตัดสินใจในการใช้อำลังแต่ละครั้งโดยผ่านการฝึกนั่นเอง

การหยุดพยานะที่มีความเสี่ยงภัยสูง: โครงการฝึกต่อมาคือการหยุดพยานะ ฝึกเจ้าหน้าที่ตำรวจสามกองและพยานะที่สมมติว่ามีพลเรือนนั่งอยู่ในนั้น โดยรถดังกล่าวมีสภาพไม่สมบูรณ์ได้ถูกบริจาคมาเพื่อให้ในการฝึกนี้โดยเฉพาะซึ่งได้มีการติดตั้งเป้าหมายในรถเรียบร้อยแล้ว

ใน 2 ชั่วโมงแรกของการศึกษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ 4 จาก 6 นายที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ได้ทำสำเร็จครบทั้งสามองค์ประกอบการฝึก ได้แก่การบรรยายในชั้นเรียน การฝึกให้อาวุธปืนทั้งสองแบบและการใช้อาวุธยุทธภัณฑ์อื่น ๆ ในการบรรยายในชั้นเรียนคำแนะนำให้ชี้ให้เห็นถึงการกำหนดมาตรการในการหยุดพยานะที่มีความเสี่ยงภัยสูงที่ได้ถูกพัฒนามาเพื่อให้ใช้ในกรมตำรวจและยังได้เน้นถึงพยานะและการวางตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย โดยจะมีหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นรายบุคคลไป และยังได้เน้นเฉพาะถึงเทคนิคที่จำเป็นเป็นของแต่ละหน่วยที่ปฏิบัติในการหยุดพยานะให้อย่างประสบผลสำเร็จ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจฝึกการหยุดอีกเป็นครั้งที่สอง การฝึกได้ดำเนินการใช้เจ้าหน้าที่ตำรวจ 3 หน่วยและพยานะของประชาชนที่ใช้ฝึก ซึ่งได้ถูกครอบครองโดยผู้ต้องสงสัย 2 คน ที่แสดงโดยนักแสดงสมมติ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยสูงสุด ผู้ฝึก

ปฏิบัติต้องไม่ใช่ปืนใด ๆ เลย พวกเขาฝึกซ้อมจนเกือบครบขั้นตอนทั้งหมด รวมไปถึงการวางตำแหน่งของรถ การเรียกผู้ต้องสงสัยให้ออกมาจากพาหนะเป็นรายตัว การวางตำแหน่งผู้ต้องสงสัยอย่างเหมาะสมสำหรับการจับกุม และการนำผู้ต้องสงสัยกลับมายังรถตำรวจ เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นผู้ต้องสงสัยซึ่งอาจมีอาวุธสองหรือมากกว่านั้นซ่อนอยู่ และเอาตัวผู้ต้องสงสัยนั้นไปยังหน่วยงาน ถ้ากรณีที่ผู้ต้องสงสัยขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่นั้น เจ้าพนักงานต้องให้กำลังที่เหมาะสมอย่างน้อยที่สุด สำหรับทุก ๆ ขั้นตอนของเหตุการณ์จำลองเจ้าพนักงานต้องให้วาทะที่มีเหตุผลเพื่อแสดงถึงการกระทำแต่ละอย่างหรือแต่ละเทคนิค การพิสูจน์การใช้กำลังใด ๆ และอภิปรายลำดับการตัดสินใจในการกระทำนั้น

ท้ายที่สุด เจ้าพนักงานแต่ละทีมต้องปฏิบัติกรหยุดการใช้อาวุธยุทธภัณฑ์ เวลาที่เองพาหนะจำลองก็จะมีเป้าหมายจำลองโผล่ขึ้นมาเสมือนเป็นพาหนะของผู้ต้องสงสัย เจ้าหน้าที่แต่ละคนต้องใช้ในการออกคำสั่งด้วยวาจาก่อนเพื่อให้ผู้ต้องสงสัยออกจากพาหนะนั้น ในบางเวลาระหว่างการใช้คำสั่งเช่นนั้นหนึ่งหรือสองในเป้าหมายจะปรากฏขึ้นมา เจ้าพนักงานแต่ละคนต้องใช้ในการตัดสินใจในการยิงปืนซึ่งก็ขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่เป้าหมายปรากฏอยู่ ผู้ที่รอดจากสถานการณ์การยิงปืนนั้นถูกรวมเป็นองค์ประกอบของความกดดันในแผนการฝึกซ้อมนั้น ๆ

ผลที่ได้รับ

การประเมินผลการฝึกปฏิบัติการโดยผู้ศึกษา ซึ่งหมายรวมทั้งเจ้าพนักงานปกติและเจ้าพนักงานสำรองของกรมตำรวจ Burbank และยังรวมถึงเจ้าพนักงานพิเศษจากหน่วยงานของรัฐ เจ้าพนักงานจากกรมตำรวจใกล้เคียงและอย่างน้อยก็ยังมีตัวแทนพิเศษของรัฐด้วย โดยทั้งหมดได้ร่วมกันชี้ว่าผลลัพธ์ที่ออกมาเป็นบวก ผู้ศึกษาได้กล่าวอย่างปกติถึงผู้ฝึกสอนว่ามีการกระตุ้นดี แม้เพียงด้วยวิธีการง่าย ๆ พื้นฐานแต่ก็เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดทีเดียว และกล่าวโดยสรุปได้ว่าเป็นการฝึกที่มีคุณค่ามาก การฝึกจำลองแผนการใช้กำลังต่าง ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ที่เหมือนจริงนี้เป็นการเพิ่มความมั่นใจให้กับเจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขามากขึ้น ความมั่นใจนี้เองทำให้พวกเขาสามารถรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยระดับกำลังขั้นต่ำซึ่งดีขึ้นกว่าก่อนรับการฝึก

เมื่อเจ้าพนักงานต้องเผชิญหน้ากับการคุกคาม คำแนะนำต่าง ๆ จะสอนให้พวกเขารู้การหลบหลีกการคุกคามและการป้องกันตัวมากกว่าการหลบไปแล้วคุกคามได้ตอบกลับ เพียง

ระยะเวลาไม่นานภายหลังจากการฝึก เจ้าพนักงานกรมตำรวจ Burbank ก็ได้ใช้เทคนิคต่าง ๆ และมันก็มีความเป็นได้ที่จะรักษาชีวิตของเขาได้ ดังเช่นกรณีหนึ่ง เจ้าพนักงานอาศัยรถรับจ้างสาธารณะส่วนบุคคลเพื่อเดินทางไปอีกจุดหนึ่ง ระหว่างรถติดไปแดงคนขับนั้นได้นำปิ่นขึ้นมาจากใต้ที่นั่งและเริ่มหันมาทางเจ้าพนักงาน เจ้าพนักงานได้เคลื่อนตัวไปยังการคุกคามนั้นทันทีทันใด ในขณะที่เดียวกันก็ได้ต่อเข้าอย่างแรง จากนั้นก็ทำการควบคุมโดยเขาไม่ได้ใช้อาวุธร้ายแรงใด ๆ ต่อคนขับรถนั้นเลยและยังควบคุมเขานานจนกระทั่งเจ้าพนักงานตำรวจอื่นมาถึง ปรากฏว่าคนขับนั้นเป็นนักโทษนั้นได้รับการพักโทษจากคดีเงินจากการกระทำความผิด 19 ห่อที่พบในรถ ซึ่งได้ทำจดหมายยอมรับในตอนหลังว่าเขาอยู่ระหว่างทางไปรับโคเคน ที่ต้องฝ่าออกมาเมื่อรถหยุดแล้ว

สถานการณ์ที่ชัดเจนนี้สามารถพิสูจน์ได้ว่าการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตาย (Deadly Force) เป็นสิ่งที่สมควรกระทำได้อย่างถูกต้องและถ้าเจ้าพนักงานได้กระทำการอย่างใดลงไปก่อนที่ จะเคลื่อนกลับไปด้านหลัง ก็น่าที่จะไม่ถือเป็นทางเลือกหนึ่งได้ ทั้งนี้เพราะการได้กลับทันทีทันใดของเจ้าพนักงานไปข้างหน้าเป็นการทำให้สภาวะเช่นนั้นลดลง อย่างไรก็ตามเขาได้หลีกเลี่ยงการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายได้ ไม่ได้หมายถึงการหลีกเลี่ยงความเป็นไปได้ที่จะได้รับบาดเจ็บหรือการสูญเสียในชีวิต เปรียบเสมือนว่าเพียงลำพังในกรณีนี้นั้นค่าเสียหายของการใช้กำลังได้ถูกชดเชยด้วยการละการยิงโดยปราศจากความจำเป็น การเรียกร้องค่าเสียหาย การพิจารณาของฝ่ายบริหารและการฟ้องร้องทางแพ่งจึงไม่มีเกิดขึ้น

เนื่องด้วยความสำเร็จภาคสนามและผลตอบกลับในแง่บวกจากเหล่าผู้เข้ารับการฝึก กรมตำรวจ Burbank ยังคงดำเนินการในการฝึกโปรแกรมนี้ต่อไป การศึกษาจะถูกเสนอออกเป็น 2 ชั่วโมงแต่ละส่วน ๆ ที่ฐานปฏิบัติการทุกสองเดือน หัวข้อต่าง ๆ ที่ใช้จะหมุนเวียนเรื่อย ๆ ซึ่งนั่นทำให้เจ้าพนักงานสามารถเข้ามีส่วนร่วมได้ครบทุกรูปแบบการฝึก เจ้าพนักงานต้องได้รับอนุญาตจากผู้ควบคุมงานของเขาก่อนเสมอและต้องรับรองการเลื่อนตำแหน่งงานของพวกเขาด้วย เนื่องจากภาคการศึกษาสุดท้ายเพียง 2 ชั่วโมง และอยู่ในช่วงระหว่างเวลาปฏิบัติหน้าที่ เจ้าพนักงานสามารถเข้าร่วมการฝึก และจากนั้นก็กลับไปออกลาดตระเวนปฏิบัติงานต่อสำหรับช่วงเวลาของช่วงเวลาทำงานที่เหลือได้ กรมตำรวจ Burbank ใช้ประโยชน์จากพนักงานตำรวจในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างเวลาทำงาน 12 ชั่วโมงซึ่งทำให้หัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชาสายงานสามารถให้เวลา 2-4 ชั่วโมงระหว่างกะสำหรับการฝึกอบรมโดยไม่มีผลใด ๆ ต่อการปฏิบัติหน้าที่ช่วงนั้นได้

งบประมาณ

เนื่องจากความจำกัดในเรื่องของงบประมาณที่มีเพื่อการฝึกหัดสำคัญและจำเป็น จำนวนเงินที่ใช้ในการฝึกนี้ได้รับความสนใจขึ้นมา ค่าใช้จ่ายได้กำหนดเป็นงบประมาณสำหรับการฝึกเฉพาะกิจถูกกำหนดมา แต่วิธีการอีกรูปแบบหนึ่งที่บรรเทาปัญหาเรื่องการขาดงบประมาณเพื่อการฝึกที่กรมตำรวจ Burbank ประสบผลสำเร็จด้วยมาตรการเก็บเงินเช่น :

1. นำทรัพย์สินที่ได้มาจากการริบทรัพย์เป็นทุนการซื้ออุปกรณ์
2. ใช้กำลังเจ้าพนักงานสำรองเป็นผู้ร่วมฝึกและเป็นผู้แสดงในฉากต่าง ๆ
3. จัดสร้างที่สำหรับฉากยิงปืนคล้ายกับของ FBI (Hogan's Alley) ที่ส่วนใหญ่เป็นที่เก่าที่เลิกใช้แล้วและบริจาคโดยโรงถ่ายภาพยนตร์ท้องถิ่น
4. ผู้สนับสนุนเอกชนในการฝึก เป็นการแลกเปลี่ยนกับสถานที่สำหรับเป็นห้องเรียนในการฝึกรับเงินบริจาคต่าง ๆ

กรมตำรวจ Burbank ได้บ่งชี้และตอบกลับถึงความจำเป็นสำหรับคำแนะนำที่ดีกว่าในการประยุกต์ใช้กำลังที่เหมาะสมสำหรับการต่อสู้ป้องกันตัว การฝึกของตำรวจควรจะเตรียมเจ้าพนักงานเพื่อรองรับการปฏิบัติหน้าที่นั้นอย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ การฝึกของกรมนี้จะเป็นการเพิ่มความสามารถในการปกป้องสาธารณะด้วยความเชื่อมั่นในลำดับต่อไป

ดังจะสรุปได้ว่า การดำเนินการเพื่อป้องกันการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายของเจ้าพนักงานตำรวจ ไม่ว่าจะแนวทางของหน่วยงานหลักคือ FBI หรือกรมตำรวจมลรัฐ ชี้ให้เห็นว่า หากมีองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุมดูแลเกี่ยวกับการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายในประเด็นต่าง ๆ ดังเช่น CEO's และหากจัดให้เจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงานตำรวจ หรือเจ้าพนักงานอื่นที่เกี่ยวข้องทุกคนได้รับการฝึกปฏิบัติทบทวนอย่างสม่ำเสมอตลอดเวลา จะทำให้ประสิทธิภาพในการใช้กำลังขั้นรุนแรงถึงตายอย่างสมเหตุสมผลมีมากขึ้น ลดปัญหาการใช้กำลังดังกล่าวโดยไม่จำเป็น หรือเกินกว่าเหตุได้เป็นอย่างดี แม้จะไม่สมบูรณ์แต่นับว่ามีคุณประโยชน์ต่อสิทธิประชาชนสอดคล้องกับการปกป้องชีวิตเจ้าพนักงานขณะปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายอย่างลงตัว